

SERXWEBÛN

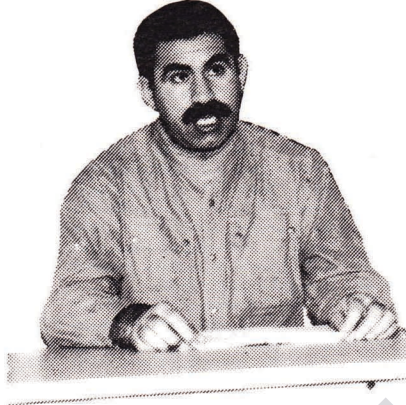
JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sayı: 40/Nisan 1985/2-DM.

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN:

YİĞİT KÛRDİSTAN HALKI CEPHE BAYRAĞI ALTINDA TOPLANALIM ve SAVAŞALIM

«Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı, aynı zamanda halkımız için yeni bir yaşam biçiminin ilanıdır. Açık ki, bu, yediden yetmişe, kadın-erkek savaşan bir halk gerçekliğinin yaratılması demektir. Bugüne kadar adımız da dahil ulusal ve insanlık onurumuz düşman çizmeleri altında çiğnendi, geleceğimiz ve umutlarımız karartıldı. Bugün elimizden zorla alınan her şeye devrimci bir intikamla karşılık vererek zorla ve yeniden sahip çıkma dönemidir. Bağımsızlık ve onurlu bir yaşama, kısaca insanlığa ulaşmamız, hiçbir şart koşmadan, durup dinlenmeden yükselteceğimiz direnişe bağlıdır. Önümüze konulan sahte kurtuluş yollarına itibar etmeyeceğiz. Dilimiz ve kültürümüzün korunup, geliştirilmesinin ulusal bağımsızlık onurumuzu korumaya bağlı olduğunu bilerek, her şeyi bu kutsal amacın hizmetine koşacağız. Ulusal Kurtuluş Cephesi, bu anlamda ezilen, sömürülen, baskı altına alınan, ama direnmek isteyen halkımızın her şeyidir.

YAZISI ORTA SAYFADA

ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN İLANINA KIŞ BOYU SÜRDÜRÜLEN YOĞUN EYLEMLERLE VARILDI

Eniya Rigariya Netewa Kurdistan (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi)'nin ilanı, yurtsever halkımızda büyük bir coşku ve sevinç yaratırken, düşmanı bir kez daha korkusunda boğdu.

ERNK'nin ilanına kış boyu süren hazırlık eylemleriyle varıldı. Bu kış, hem düşman ve hem de halkımız açısından geleceğin tayin edilmesi bakımından çok önemli bir süreç durumundaydı. Halk kitleleri, özellikle 15 Ağustos sonrasında bu kış bahara güçlü ulaşmanın hazırlık dönemi olarak görür ve baharla bir-

likte güçlü bir атаға kalkışı beklerken; düşman bahara ulaşmadan öncüyü tüketmenin, halkla bağlarını kesmenin yoğun hesapları içinde bulunuyor, buna yönelik çok yönlü uygulamaları hayata geçiriyor; diğer bazıları ise PKK'nin ağır yenilgi alacağı ve dolayısıyla, "biz demedik mi" diyecekleri günleri bekliyorlardı. Ancak bahara ulaşırken sonuç, ne düşmanın ve ne de sinsi bir bekleyişin sahiplerinin düşündükleri gibi oldu.

devamı 11. Sayfada

Arnavutluk Emek Partisi Genel Sekreteri,
Demokratik Cephe Genel Konseyi Başkanı,
Halk Ordusu Başkomutanı

ENVER HOCA ÖLDÜ!

mundan günümüze kadar sağladığı gelişmeler, Enver Hoca'nın önderliği altında gerçekleştirilmiştir.

Arnavutluk, uzun bir süre Osmanlı İmparatorluğunun sömürgeci boyunduruğu altında kaldı. Balkanlar'da gelişen burjuva ulusal hareketler neticesinde Osmanlı egemenliği de Arnavutluk'ta son buldu. II. Emperyalist Paylaşım Savaşına kadar krallıkla idare edilen feodal-komprador bir düzen hüküm sürdü.

1930'lu yıllardan itibaren tüm dünyayı tehdit eden faşizmden, Arnavutluk da doğrudan etkilendi. Emperyalizm ve faşizmle işbirliği içinde olan feodal-kompradorlar ve onların iktidardaki temsilcisi Kral Zogo'nun İtalyan faşizmiyle kurduğu işbirliğiyle Arnavutluk'ta faşist bir diktatörlük inşa edildi.

Bu dönemlerde Enver ve Belçika'da öğrenim gören Enver Hoca, Fransa Komünist Partisine üye oldu. Daha genç yaşlarında politikayla ilgili, bir kaç kez tutuldu. Ülkesine döndükten sonra bir yandan öğretmenlik yapıyor, diğer yandan da

devamı 22. Sayfada

KIZILDERE DİRENİŞÇİLERİNİ YÜKSELEN MÜCADELEMİZLE SELAMLIYORUZ!

«Karşı-devrim kampında bu ve, benzeri bir çok gelişme gözünüze getirildiğinde devrimcilerin her zamankinden daha fazla hazırlıklı olmaları gerektiği kendiliğinden açığa çıkmaktadır. O halde 12 Martlar'da doruk noktasına çıkmayan devrimci-demokratik hareketin görevlerinin hiç olmazsa bundan sonra yerine getirilmesi gerekmektedir. Geçmişte büyük kardeşin küçük kardeşe yapmadığını, bugün yürüyebilen küçük kardeşin büyük kardeşe yapabileceğine derinden bir inanç besleyerek, tasfiyeciler sol'un dayattığı reformizmin zehirli iğnesinden sıyrılarak, parti ve cephe düzeyindeki devrimci birliklerini yeniden yükseltebilmelidirler. Önemli bir birikimin yanı sıra, bu görevin yerine getirilmesinde geniş bir sol kitleye de sahip bulunmaktadırlar.»

YAZISI ARKA SAYFADA

KÛRDİSTAN HALKI 1985 NEWROZ'UNU CEPHE BAYRAĞINDA SOMUTLAŞAN DİRENİŞ VE BİRLİK RUHUyla KARŞILADI!

Yazısı 19. Sayfada

TURGUT ÖZAL'IN GEZİLERİ VE WASHINGTON- ANKARA- RİYADÜÇGENİ!

Yazısı 2. Sayfada

SERXWEBÛN BİZİ HALEN İNANÇSIZ OLANLARA ANLATSIN!

Yazısı 4. Sayfada

Bu bayrak altında toplanmalı, bizi bölüp parçalayan düşünce ve davranışlardan hızla sıyrılmalıyız. Biz, içine itildiğimiz bu utanılsı karanlığı kendi ellerimizle yırtıp, geleceğimizi kendi ellerimizle yaratacağız. Bu açıdan ne düşmanlarımızın çokluğu ve ne de kendi olanaksızlıklarımız bizi düşündürmektedir. Çünkü biz, kendi geleceğini yaratmaya karar vermiş bir halkın en yenilmez zannedilen düşmanları yendiğini, en aşılması zannedilen engelleri aştığını, yükleri ve bilekleriyle savaşan dünya halklarının zengin pratiklerinden de bilmekte ve bu halklara dahil olmanın kıvancını simdiden yaşamaktayız. Artık ülkemizdeki her insan düşmana karşı bir silah durumundadır. Kaybettığımız her şeyi yeniden kazanmanın kararlılığı ve inancıyla atıldığımız bu öz savaşımızda zafer bizim olacaktır!»

ERMENİ KATLIAMI'NIN 70. YILDÖNÜMÜ TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİNİN BAZI ÖZELLİKLERİ VE KÛRDİSTAN'DA YÜRÜRLÜKTE OLAN ULUSAL İMHA SİYASETİ!

«Eğer toptan imha olmak istemiyorsak, bu düşman karşısında bizim de ilerici insanlığın, direnen insanlığın nesi varsa ve kendi tarihimizde direnme adına sahip çıkılması gereken ne varsa hepsine sahip çıkarak ve bunları toplumuzumuzun emekçi kesimlerinin çıkarlarıyla kaynaştırarak, sonuna kadar direnme zorunluluğumuz vardır. Yok etme savaşına karşı, ulus olarak var olmak ve özgür bir toplum, bağımsız bir ülke olmak bunu gerektiriyor.

O halde, bu katliamlardan çıkarılması gereken dersler son derece açıktır ve bunlar da bizi her yönüyle; direnişi daha da yükseltmede, örgütlenmede ve yaratıcı bir pratik sergilemede başarılı olmaya zorunlu kıyor. Ulusal ve toplumsal varlığımıza dayatılan bu katliamları, devrimci intikam görevlerimiz dayatarak, boşa çıkaralım!»

YAZISI 6. SAYFADA

AMERİKANCİ DEMOKRASİ MODELİ VE TÜRKİYE UYGULAMASINDA VARDIĞI AŞAMA

Model tutmadı. 12 Eylül programının gereği olarak uygulamaya konulan ABD cunta planı gelinen aşamada ciddi bir tıkanmayla yüz yüze kaldı. Amerika ve Avrupa merkezleriyle Ankara arasındaki trafik gözden saklanamayacak bir yoğunluk kazandı. Bu yoğun trafik neden gerekmiştir ve Türkiye siyaset sahnesinde hangi gelişmelere yol açacaktır; şimdi iç ve dış çevrelerin Türkiye'ye ilişkin olarak üzerinde durduğu nokta bu olsa gerek.

6 Kasım seçimleri ve Özal hükümetinin kuruluşu ardından demokrasinin tartışılması ve sahte umutların alabildiğine arttığı bir ortamda, konuya ilişkin değerlendirmelerimizde gelişmelerin bu yönlü olduğunu belirtmiştik. Çıplak bir şiddet temelinde soyguna ve aşırı sömürüye dayanan bir rejim, kaçınılmaz olarak çözümsüzlüğü içinde taşır ve zaten bunun ürünüdür. En üstte bir avuç işbirlikçi-tekeli burjuvaya dayanan ve tümüyle onların çıkarlarının bir ifadesi olarak yönetime el koyan generaller cuntası, Türkiye'deki burjuva sınıflarının her alanındaki çürümüşlüğü ve onların ne

kadar zayıf temeller üzerinde yük seldiklerinin söz götürmez bir kanıtıdır. Askeri-faşist diktatörlük iddia edildiği gibi salt "anarşi ve terörü" bastırarak vb. nedenlerle ya da ordudaki generallerin iktidara hırsı nedeniyle değil, tüm bu olguların da içine almakla beraber aynı olarak bu çürümüşlük nede niyle iş başına getirilmiştir. İşbirlikçi-tekeli kapitalizmin doğurduğu bir sonuçtur. Bugün dünyanı birçok alanında benzeri gelişmelerle karşılaşılmaya da nedenli bir tesadüf değildir. İşbirlikçi-tekeli kapitalizm, ekonomide er büyük sömürü ve talan, politikada emperyalizme her türlü işbirlikçilik toplumsal muhalefet üzerinde sınırsız baskı ve sosyal alanda alabildiğine yoksulluk ve işsizlik demel olduğundan, ayakta kalabilmesi için kaçınılmaz bir biçimde asker diktatörlüğe ihtiyaç duymaktadır. Ve sistem bir kez bu ihtiyaç noktasına geldikten sonra, görünüşte hangi biçimleri alırsa alırsa yönetimlerinin özü değişmeyecektir

Devamı 9. Sayfada

Arnavutluk Emek Partisi Genel Sekreteri ve Arnavutluk halkının lideri Enver Hoca, 11 Nisan 1985 günü kalp yetmezliğinden öldü. Arnavutluk Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişmesi, ulusal bağımsızlığın kazanılması ve bu zaferin öncü gücü olan Arnavutluk Emek Partisi'nin ilk oluşu-

TURGUT ÖZAL'IN GEZİLERİ VE WASHINGTON-ANKARA-RİYAD ÜÇGENİ

Faşist rejimin başbakanı Turgut Özal, Mart ayı ortaları ile Nisan ayının ilk haftasını kapsayan iki önemli dış gezi gerçekleştirdi. Bunlar, beş gün süren Suudi Arabistan ve on gün süren ABD gezileriydi. Tüm emperyalist haber ajansları, bu gezileri, ayrıntılı bir biçimde yayınladılar. Aynı şekilde, faşist rejimin bozaranlığını yapan Türk gazeteleri de, bolca resim, haber ve yorumlarla konu hakkında kamuoyunu tek yanlı bilgilendirdiler. Kimi tarihi gezi, kimi Türkiye'nin çok yönlü dış açılım çabalarının başansı olarak değerlendirilen, kimileri de fazla bir sonucun çıkarmayacağı ve bu nedenle de abartılmaması gerektiği biçiminde ihtiyatlı davrandı. Ama sorunun özüne, gezinin esas amacına hiç bir çevre yanaşmak istemedi, ya da emperyalist sistemin çıkarları gereği böyle davranmak zorundaydılar.

Turgut Özal'ın Riyad-Washington gezilerini, ABD politikasının bölgeye egemen kılınmasında yapılan görev bölümünün açığı çıkması, Avrupa modellerine ve dayatmalarına fazla itibar edilmeceği ve artık tüm sorunların ABD politikalarıyla çözümleneceği ısrar edileceği noktasında düğümlenen ilişkilerin vardı bir aşama, daha önce yapılan gizli uzlaşma ve anlaşmaların su yüzüne çıkması olarak değerlendirilmemek mümkündür.

ABD emperyalist-kapitalist sistemin lideri olarak, Ortadoğu'da her türlü devrimci gelişmeyi ezip, tam bir egemenlik kurmak istiyor. Fakat bölgede çözümlenemeyen bir yığın Ulusal ve toplumsal sorun, sistemin ve işbirlikçilerinin tehdit edeceğine kendisini yatırmıştır. Sorunların çözümüne önderlik etmesi gereken devrimci güçlerden kaynaklanan yetmezlikler, gelişen küçük-burjuva önderliğin teslimiyetçiliği ve tasfiyeciliği, sorunları daha da ağırlaştırıyor. Hem devrimci kampın, hem de karşı-devrimci kampın bölge üzerinde tam anlamıyla hakimiyetlerini kuramayışları, istikrarlılığı derinleştiriyor, istikrarlılık ise ilişkilerin derinleşmesine ve açıkça çatışmalara dönüşmesine yol açıyor. Mevcut gelişmeleri, her iki sistem de kendine çevirmekte istiyor. İşte bu noktada, karşı-devrimci kamp içinde tartışılan ve çözüm yolu aranan husus, bölgedeki istikrarlılığın hangi politikalarla istikrara dönüştürüleceğidir. Burada, ABD politikaları öne çıkıyor ve Avrupa'nın önerdiği "demokrasi" modelleri, istikrarlılığı daha da derinleştiren bir çözüm yolu olarak kabul ediliyor. Kuşkusuz, sorunları çözümlenemedeki farklılıkların, ekonomik çıkarların kaynaklanan, yani Ortadoğu pazarlarına egemen olma savaşından doğan nedenleri de var.

Washington-Ankara-Riyad üçgeni hangi sorunlara çözüm bulmak istiyor, bu sorunların çözümünde, başkentler hangi rolleri yükümlenmişler ve tüm bu sorunları çözebilme başansı gösterebilecekler midir?

Her şeyden önce, çözümlenmesi gereken en önemli sorun, geniş boyutlar kazanan ve ağır etkisini, giderek daha da hissettiren bir İran-Irak savaşı var. İran, Saddam diktatörlüğünü yenilgiye uğratmak ve kesin sonuca varmak için атаğa geçti. Buna karşılık emperyalist-kapitalist sistem ve bölge gericiği, tüm gücüyle Saddam rejimini yaşatmak istiyor. En gelişkin savaş araçlarıyla Irak ordusu donatılırken, Suudi Arabistan dolarları aktırmakta, Mısır ve Ürdün ise insan gücünü sunarak güç ve destek vermektedirler. Bu durum, İran ile bölge gericiği arasın-

daki ilişkilerin sertleşmesine yol açıyor, İran'ın emperyalizme karşı daha da radikal tutumlarına yönelmesine neden oluyor.

Yunanistan'da, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden dolayı ABD yanlısı politikacıların ve ordu içindeki tasfiyelerle faşist subayların etkinliklerinin kurlması, Arap ülkelerinin ilerici ve radikal yönetimleriyle ilişkilerinin yoğunlaşması, ekonomik ve ticari anlaşmaların geliştirilmesi, ABD ve TC'yi, Reagan yönetiminin ifadesiyle, bölgesel dengeleri etkileyecek kadar, değerlendirilen ve rahatsız eden bir durumdur. Bu sorunların yanısıra Kıbrıs işgali ve Ege'deki adalar sorunundan dolayı TC ile olan ilişkiler, NATO bünyesindeki politikalara zaman zaman tavır alış, ABD üslerinin sökülmesine ilişkin takınılan tutum ciddi rahatsızlıklar ve kaygılar yaratan durumlardır.

ABD'yi ve bölgedeki işbirlikçilerinin politikalarını işlemek kılan, etkinliklerinin gelişmesini engelleyen önemli diğer dış sorunlar ise Filistin ve Lübnan sorunu, Suriye'nin Hafız Esat önderliğinde içte ve dışta daha da güçlenen konumu ve bu üç gücün tasfiyeciliğe karşı direniş yükseltmeleri, İsrail siyonizminin ordularını geri çekmek zorunda kalması, tüm bu gelişmelerin ürünü olarak Reagan öcülüğünde başta Filistin Direnme Hareketi olmak üzere bölge direniş hareketlerini tasfiye girişimlerinin boşa çıkartılması ve tüm bunların devrimci güçler lehine önemli gelişmelere yol açabilecek zeminden oluşturmalarıdır.

Görülebileceği üzere, sömürgeci faşist rejim, sınırlarının dört bir yanında önemli sorunlarla karşı karşıyadır ve rejim bu sorunları, varlığının devamını tehlike altına sokan sorunlar olarak görüyor. Bununla birlikte, bir an önce, bu sorunlar yumağı içinde güçlü çıkmak istemekte ya da en azından istikrarlılığa yol açan ve kendisini tehdit altında tutan ve bu sorunlara taraf olan güçlerle ilişkilerini dondurmak veya geçici bir süreyle de kapsasa, kendisiyle uzlaşır bir konumda tutarak, kendi durumunu kurtarmak istiyor. Fakat ne olursa olsun, rejim kendisini büyük tehlikelerle karşı karşıya hissetmektedir. Dış siyasal gelişmelerin ve olayların taşıdığı tehlikeyi, rejimin savunucusu basın organları da sık sık dile getiriyorlar. Örneğin Milliyet gazetesinde, M. Ali Bırand, bu durumu, "dört sınırında da alevler yanan Türkiye" cümlesiyle oldukça net bir şekilde ifade ediyor.

Türkiye'deki rejim, iç siyasal ve ekonomik gelişmeler açısından da büyük bir tehdit altındadır. Kürdistan'da gelişen Ulusal Kurtuluş savaşını, cephe silahıyla yeni bir boyut kazandı. Yaygın silahlı eylemler, tüm devlet varlığını ve en büyük koruyucu gücü ordusunu, büyük çıkmazlarla karşı karşıya bıraktı. Kürdistan'da yaşanan bu gelişmeler karşısında, sömürgeci faşist rejimin temsilcileri, sık sık, içte ve dışta gelişmeleri tartışmak ve tedbirler geliştirmek için Yüksek Askeri Şura, Parlamento vb. toplantılar düzenlemektedirler. Açık ki rejimin temsilcileri tarafından sözü edilen iç gelişmeler, Kürdistan'da PKK öncülüğünde gelişen Ulusal Kurtuluş savaşını ve HRK'nin asker eylemleri ile bunların yol açtığı sorunlardır. Nitekim HP'nin bir sözcüğü olan Günsel Özkaya, "devlete karşı gelişen yıpratma, keşime ve çöktürme" eylemlerinin vardığı tehlikeli boyutlara işaret ederek, durumun, kendileri açısından taşıdığı önemi dile getiriyor.

Yine TC, önemli ekonomik sorunlarla da karşı karşıyadır.

Ekonomi, tamamen çürüyen ve kendisini yeniden üretmeyen, yeni-sömürge sanayinin en basit yatırımları için dahi finansman bulamayacak kadar bir tükeniş yaşıyor. Halkın temel güdü maddelerini, elinde avucunda ne varsa gaspederek yaptığı ihracat ve kazandığı döviz de son sınırına vardı. Bu nedenle, rejimin, kendi ekonomik olanaklarıyla bu ihtiyacı karşılaması mümkün değildir.

İşte Özal'ın gezileri, içte ve dışta yaşanan bu sorunlara çözüm bulmak, sistemi güçlü bir biçimde bu ilişkiler yumağı içinde çıkararak, bölge üzerinde etkinliğini arttırmak amacını taşıyor, bu sorunlara çözüm yolları bulunmak isteniyor. Tabii ki bu sorunlara çözüm aranırken ABD, Türkiye ve Suudi Arabistan ortak ve ayrı ayrı rollerini oynayacak ve her biri üzerine düşeni yerine getirmeye çalışacaktır.

ABD emperyalizmi, bölgede, politikalarını gerçekleştirmek için islam faktörünü de kullanarak Ankara ve Riyad'ı ayrı ayrı misyonlar yüklemiş durumdadır. Daha doğrusu Washington-Ankara-Riyad arasında, bu konuda yapılmış bir görev bölümü vardır.

Suudi Arabistan, islam aleminin liderliği adına manevi, sahip olduğu petrol zenginliğinden gelen dolarlarla da maddi gücünü kullanırken; Türkiye, taşıdığı nüfus potansiyeli ve sahip olduğu ordu gücünü, ABD emperyalizminin ve Ortadoğu gericiğinin hizmetine kosmak görevini üstlenmiştir. Bu rolere karşılık, TC, kendisinin, ekonomik açıdan güçlendirilmesini, ihracat ürünlerinin ihtiyaç duy-

duğu pazar, ordunun güçlendirilmesi için donanım ile yatırım ve finansman ihtiyacını karşılamak için kredi isterken, Suudi Krallığı da, bölgedeki devrimci gelişmelerin tehdidi karşısında varlığını güvence altına alınmasını istemektedir. Doğal ki ABD emperyalizmine de her düzeyde önderlik görevi düşüyor.

Daha önceleri, kendisini bir batı ülkesi olarak gören ve öyle hareket eden Türkiye'nin, islamlık adına Ortadoğu'ya açılışını, 1980'li yıllardan itibaren, yani faşist cuntanın işbaşına getirilmesinden sonra yaygın kazandığını görüyoruz. Bu dönemler ABD'nin Reagan önderliğinde bölge üzerinde denetimi zor yoluyla tesis etmeye ve Islam Birliği Konferansı veya Islam

Bankası, İslam Ortak Pazarı gibi adlarla da bölge gericiğini bir çatı altında örgütlemeye çalıştığı dönemlerdir. ABD doğrudan kendisini yapamayacağı bir çok şeyi, geçmiş Osmanlı mirasını ve islam faktörünü de kullanarak Türkiye vasıtasıyla yapmak istiyordu. Zaten bu durum, içine girdiği ekonomik ve siyasi krizi, Ortadoğu'nun bol geliri

petrol alanlarına egemen olmayla atlatmak isteyen ve bu nedenle de yayılmacı emeller taşıyan TC'nin politikalarıyla da uygunluk arz etmekteydi. Faşist Venus ve Özal başta olmak üzere rejimin bir çok ileri gelen temsilcisi ve basınının sık sık İslam'ı savunan Osmanlı'dan bahsetmeleri boşuna değildir. Türk

Devamı 21. Sayfada

KÜRDİSTAN SÖMÜRGE VALİLERİ TOPLANTISI YAPILDI

17 Nisan 1985 günü, Antep'te içişleri bakanı Yıldırım Akbulut'un başkanlığında, Emniyet Genel Müdürlüğü Saffet Arkan Bedük ile 20 il'in valilerinin katıldığı bir toplantı yapıldı. Aslında buna, sömürge valilerinin toplantısı demek daha doğrudur.

Toplantının konusu, "Doğu'daki son olayların değerlendirilmesi ve huduttaki kaçakçılığın engellenmesi olarak yapıldı. Özünde ise doğrudan KUKM'nin katıldığı gelişmeler ile ilgilidir. 21 Mart 1985'te KUKM'nin ilamıyla, Kürdistan yeni bir sürece girdi, halkımız ise güçlü bir silaha kavuştu. Sürecin özelliği uygun olarak, Türk sömürgeciliğinin askeri ve ekonomik kuruluşları ile yerel işbirlikçi milis teşkilatına, ajanlarına karşı yaygın eylemler gelişti. Gelişen bu eylemler, düşmanı manevi açıdan yıpratırken, halkımızın maneviyatını yükseltiyor, siyasal ve askeri örgütlenmemiz için koşulların olgunlaşmasına yol açıyor.

Daha önceleri, "yok ettik, kökünü kazıdık" dedikleri ulusal kurtuluş savaşımıza karşı, sömürgeci faşist rejimin yeni tedbirler arayışına yönelmesi, sorunu daha da köklü ele almak istediklerini gösteriyor. Artık sorunun kof ajitasyonlarla, yalan ve demogojide dayalı propagandalarla çözülemeyeceği, halkın ve devrimci-demokratik güçlerin aldatılmayacağı anlaşmış durumdadır. Türk sömürgeciliği, kendisine karşı ekonomik, siyasi, askeri kültürel... vb. her alanda savaşan bir gücün, PKK ve öncülüğünde kurulan KUKC ve HRK'nin varlığını kabul ve bununla açık bir savaş yürütmek gerektiğini itiraf etmek zorunda kalmıştır. Nitekim içişleri bakanı toplantı sonunda yaptığı açıklamada, "Doğu'da gelişen olaylar, henüz bölücülüğün kökünü kazınmadığını gösterdi" diyerek ger-

çeği kendi ağızıyla itiraf ediyordu.

Türk sömürgecileri, Kürdistan'daki eski klasik yönetim sistemlerini aşip kendilerini yenilemek istiyorlar. Buna sömürge yönetiminin restorasyonu çabaları da denilebilir. Türkiye'de sıkıyönetimler kaldırılıp, "normal" bir yönetime geçişin hazırlıkları yapılırken, Kürdistan'da olduğu gibi devam ediyor ve üstelik son toplantıda da açığı çıktığı gibi emniyet ve diğer ek tedbirlerle daha da fazla baskıların geliştirilmesine çalışılıyor. Sistemli bir merkezileşmenin daha yoğunlaşması, emniyet genel müdürünün katılmıya da salt idari alanda değil emniyet alanında da bir merkezileşmenin sağlanması ve bölgeler arası koordinasyon daha da artırılarak, Kürdistan'daki sömürge yönetimi güçlendiriliyor. Bu objektif olarak böyledir ve son yapılan bölge valileri toplantısı da bunun böyle olduğunu kantlamıştır. Yani Türkiye'de ayrı bir yönetim sistemi, Kürdistan'da ayrı bir yönetim -sömürge yönetimi- sistemi. Bundan sonra bir yandan Kürdistan'daki yönetimin merkezileşmesi daha da yoğunlaştırılırken, diğer yandan ajan ve milis örgütlenmesini geliştirecek ve kontr-gerilla faaliyetleriyle halkımıza karşı bir özel harp başlatılacaktır. TC'nin böylesine yeni arayışlar içine girmesi, bir ölçüde gelişen ulusal kurtuluş savaşımıza karşı geçmişteki faaliyetlerinin başarısızlığını kabul etmek zorunda kalmıştır.

Aynı toplantıda, huduttaki "kaçakçılık" sorununun da görüldüğü belirtiliyor. Bunun görünüşte ekonomik ve ticari önlemleri kapsadığı zannedilse de, hiçbir ilgisiz olmadığı, yine yapılan açıklamadan da hemen anlaşılacağı gibi, doğrudan doğruya gelişen KUKM'yle bağlantılı siyasi bir karakter taşıdığını anlamak mümkündür.

Türk sömürgecilerinin bir çok kez itiraf ettikleri gibi, sınırlar üzerinde denetimi kalmamış ve devrimcilerin bu alan üzerindeki faaliyetleri engellenememiştir. Faşist rejim, bu nedenle Irak ve Suriye'yle çeşitli anlaşmalar yaparak sınır üzerinde hem denetimini arttırmak ve hem de çalışmalarını engellemek istiyor.

Çeşitli güvenlik tedbirlerinin yanısıra, esas olarak da sınır ticaretini geliştirmeye adanmış kaçakçılığa yasal bir görünüm verilmek istiyorlar. Böylece kendisiyle işbirliği yapanların her türlü kaçak malı getirip pazarlamalarına izin verecek ve yaratacağı ajan bir sebeple bu alan üzerinde denetimini arttırmaya çalışacak.

Büyük çoğunluğu yoksul olan ve başka geçim kaynağı olmayan bu emekçiler, gerçek kurtuluşlarının sağlanacağını kavradıkları Bağimsız ve Özgür bir Kürdistan mücadelesinde gerekli yerlerini aramak zorunda kalmaktadırlar. Zaten bu durumu, Türk sömürgecileri, "kaçakçılık ile bölücülük iç içe gelişiyor" diyerek, toplam olarak doğrudan siyasi bir özellik taşıdığını ifade ediyorlar. Son dönemdeki sınırlı uygulamalarında da anlaşılıyor ki, bu yönlü çabalara hız verilmiş ve Türk sömürgecileri bu konuda kısa bir süre içinde sonuç almaya istiyorlar. Geçimini kaçakçılıkla temin etmek zorunda olan emekçilerle, ulusal kurtuluş mücadelemizin бүтүнleşmesini engellemeye çalışıyorlar.

KUKH önünde engel ve tehdit oluşturan bu girişimler tamamen boşa çıkartılacak, daha önceleri mayınlarla, tel örgülerle, jandarma kuvvetiyle engellenemeyen mücadele, yeni yöntemlerle de aşarak gelişecek ve gelişen mücadelemiz tüm bu tedbirleri de işlersiz kılacaktır.

●THKP/C MANİSA DAVASINDA İKİNCİ KEZ İDAM KARARI!

Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Nolu Askeri Mahkemesinde görülen THKP/C örgütü ile ilgili dava sonuçlandı.

Daha önce de aynı mahkeme tarafından karara bağlanmış olan bu dava, yargıtaya gönderilmiş, ancak

faşist yargıtaya çeşitli nedenlerle bozulmuştu. İkinci kez görülen davada, Remzi Karakaş, Muharrem Ender Öndeş ve İsmet Ali Şen adlı devrimciler idam cezası verilirken, Mustafa Pekdoğru da müebbet hapis cezasına çarptırılmıştır.

Dev-Yol Adana Davası Sonuçlandı:

6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı'na bağlı 2 Nolu askeri mahkemesinde görülen Dev-Yol davası sonuçlandı. Faşist yargı organlarının 5 devrimciye idam, 11 devrimciye de müebbet hapis cezasının verildiği davada 20 kişi 5 ila 10

yıll arası hapis cezasına çarptırıldı ve 88 kişi de beraat ettirildi.

İdam cezasına çarptırılan devrimcilerin adları şöyle: Mahmut Eğimil, İsmail Türker, Bircan Biçer, Baki Üver ve İsmet Erdoğan.

●ANA DEV-SOL DAVASINDA 9 TAHLİYE

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Nolu Askeri Mahkemesinde görülen Ana DEV-SOL davasında,

daha önce 2'si için idam istenen 9 devrimci tahliye edildi.

Faşist Milis Örgütü MHP'nin Genel Başkanı TÜRKEŞ SERBEST BIRAKILDI

Kapatılan MHP'nin Genel Başkanı Alpaslan Türkeş 10 Nisan 1985 günü, "mahkeme kararınca" tahliye edildi. Türkeş, 4 yıl 5 ay 18 gündür tutuklu bulunmaktaydı.

Faşist milis örgütü MHP'nin Genel Başkanı Türkeş'in, "delil yetersizliği ve sağlık gerekçesi" ile tutuklu bulunduğu 4,5 yıl sonra serbest bırakılması hiç kimseyi şaşırta- n bir gelişme değildi. Ancak yine de, bazı gerçekleri açığa çıkarması açısından üzerinde durmaya gerektiren bir gelişme olduğu da muhakkaktır.

Türkeş neden serbest bırakılmış ve bu neden 4,5 yıl sonra bu dönemde olmuştur?!

Bilindiği üzere MHP, faşist milis örgütlenmesiyle devleti resmi kolluk görevlerinin yanısıra korumaya yönelik olarak geliştirilmiş azgın- paravan bir örgüttür. Düzenin resmi kolluk kuvvetlerinden ayrıncı özelliği, faşizmin taban örgütlenmesini yaratmayı amaçlayan ve devletin doğrudan karşı karşıya gelmeye- yi kendisi açısından yararlı bulmadığı güçlerin önüne çıkarılan, doğrudan kontr-gerillaya bağlı olarak faaliyet yürüten azgın bir faşist örgütlenme olmalıdır. Nitekim MHP, rolüne uygun olarak 12 Eylül öncesinde bizzat Özel Harp Dairesi tarafından tespit edilen hedeflere yönelerek, yüzlerce demokrat, yurtsever devrimcinin öldürülmesi sonuçlanan cinayetler, sınıf mücadelesinin yönünü saptırma ve kitlelere panik yaratarak devletin koruyuculuğuna sığınma eğilimlerini güçlendirmeye amaçlayan kitle katliamlarına varan provakasyonları gerçekleştirmiş ve sol açısından da hedef şartırcı bir rol oynamıştır. Kısaca MHP, düzenle- nin küçük bir çelişkisi bulunmayan ve Türkiye onun hastalıklı büyesinin doğurduğu, ideolojik-politik gıda- sını TC'nin temellerinden alan bir organizasyondur. Ancak düzenin doğurduğu bu örgüt, efendilerinin planlarının da ötesinde faaliyet ve eylemlerle, TC'yi hiç de hazırlık olmadığı gelişmelerde de karşı karşıya bırakabilmiştir. Bu nedenle ki, 12 Eylül'de, diğer düzen partileri gibi, MHP'nin de yönetici ve taraftarları tutuklanmış ve cuntanın "sağ" a da "sol" a da karşı olduğu izlenimi yaratılmak istenmiştir. Süren mahkemelerde "sanık sandal- yesinde olmamamız gerekirdi" derken, Türkeş ve diğer MHP'liler aslında bir gerçeğe parmak bas- maktaydılar.

12 Eylül'de iktidarı ele alan askeri-faşist cunta, ordu herşeye doğrudan el koyduğu ve doğrudan resmi kolluk kuvvetleri devrede olduğu için tümüyle teşhir olmuş ve rolünü tamamlamış olan MHP'ye de gereksinim duymamaktaydı. Üstelik MHP, tasmayı tutan ellere rağmen çizmeyi de aşmış durumdaydı.

Ancak bugün görülmektedir ki, düzenin resmi kurumları korkunç ölüde ypranmıştır ve tek başına yetmemektedir. Özellikle 15 Ağustos sonrasında en net biçimde görülen bu gerçek hiç kimse tarafından inkâr edilemez bir olgudur. Askeri-faşist cunta 4,5 yıldır, sürdürdüğü operasyonlara, işkence ve katliamlara rağmen, devletin çatırdayan temellerini onarmak bir yana daha da oylmasına neden olmuş, devrimci güçlere ve halka yönelik saldırıları doğrudan üstlenen ordu ypranmış, kitleler nezdinde yüzü daha da açığa çıkararak teşhir olmuş ve hatta kendi içinde bile yoğun çelişkileri yaşar olmuştur. 15 Ağustos devrimci atılımı sonrası, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bastırma ve yoketme amaçlarına bağlı olarak, sürekli operasyon halindeki ordusuna rağmen, sivil milisler örgütlemeye kalkışması ve bu amaçla kanun çıkarması da düzenin resmi kuvvetlerinin geliş- meler karşısındaki acizini görmek için yeterlidir. Düzen, artık en acil biçimde yeni araçlara ihtiyaç duymaktadır. Ve işte Türkeş, tam da bu noktada serbest bırakılmış, MHP davası kapatılmak istenmiştir. Gereksinimleri tümüyle birer bahane olduğunu söylemek bile gereksizdir. Bu durum, MHP ve generaller arasındaki anlaşmazlığın da bir tak- tiki olduğu ortaya koymaktadır. Düzenin tam savunucuları için olduğu gibi, bunlar arasında da daha çok düzenin savunuculuğunun nasıl en iyi yapılabileceği noktasında bir "anlaşmazlık" varsa da, bunda da köklü çıkar farklılıklarından bahsetmek zordur.

Türkeş'in tahliyesi, açık ki MHP'nin burjuvazi açısından bile bir aklanması olarak görülemez. Tam tersine bu, MHP'nin varlık nedeni ve hareket mantığıyla cunta arasında bir farklılığın olmadığının ortaya koyar. Düzen kendi zayıflığını kanıtlamış ve eski bir silahına yeniden sarılma ihtiyacını duyacak kadar güçsüz olduğunu, en kör göz- lerin bile görebileceği açıkta kanıtlamıştır.

Avrupa Parlamentosu'nun Aldığı Karar, İlerici İnsanlığın, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesine Sahip Çıkması ve Faşist Türk Cuntasını Mahkum Etmesidir.

Geçtiğimiz günlerde, Avrupa Parlamentosu, uzun bir dönemdir gündeminde olan ve yoğun tartışmalara yol açan; halkımız ve ulusal kurtuluş mücadelemizi yakından ilgilendiren önemli bir konuyu karara bağladı. Sömürgeci-faşist Türk cuntası ve onun Avrupalı destekçilerinin bütün demogoji, entrika ve ve tehditlerine rağmen alınan bu karar, faşist Türk cuntası, beş yıla yakın bir zamandır yürüttüğü baskı, işkence ve katliamlarıyla birlikte teşhir edildi ve "sivil yönetime", "demokrasie döndürme" iddialarının bir aldatmacadan ibaret olduğu dünya kamuoyuna açıklandı.

Tabi ki, ilerici insanlık adına alınan ve faşist Türk diktatörlüğüne vurulan bir şamar durumunda olan bu kararda, temel dayanak olarak, Kürdistan'da PKK önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişiminin, bunun Avrupa alanında yarattığı yankı ve oluşturduğu saygınlığın; buna bağlı olarak Kürdistan halkının bu meşru savaşını ilerici insanlığa tanıtmaya yolunda yürütülen çabaların payı belirgin bir biçimde görülmektedir.

Sömürgeci faşist Türk diktatörlüğü, 1980'den bu yana Kürt ve Türk halkları üzerinde yürüttüğü amansız baskılar altında, yüzbinlerce devrimci, demokrat ve ilerici insanı cezaevlerine doldurmuş, binlercesini işkenceler altında katletmiş ve dışarda yüzlerini kurşuna dizmiştir. Özellikle, kendi geleceğini tehdit eden en büyük tehlike olan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve öncü gücü PKK üzerinde dünyada eşine ender rastlanan barbarca bir savaş yürütümü ve yürütmektedir. Kürdistan'da sadece Diyarbakır askeri cezaevinde dörtbinin üzerinde PKK'li kadro, sempatisan ve taraftar, 5 yıla yakın bir zamandır dünyaya kamuoyu önünde, en alçakça işkence ve katliamlara uğramaktadır. Faşist Türk cuntası, Kürdistan halkının geleceğini burada boğmaya çalışmış; bunun için, aralarında PKK-MK üyeleri, Mazlum DOĞAN, M.Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR'de olmak üzere, yüzlerce PKK önder, kadro ve savaşıncısı işkenceler altında katletmiştir. Yine halkımızza göz dağı vermek ve muhalefetsiz bir düzen yaratmak amacıyla, yüzlerce PKK'li idamlı "yargılanmış", ve bunların büyük bir bölümüne, bu karar resmen verilmiştir. Kısacası; barbar-faşist Türk cuntası, PKK'nin şahsında KUKM'ni ezmek için her türlü insanlık dışı yöntemi kendisi için mübah saymıştır. Ama, bütün bunlara, özellikle direnme savaşını ezmek için faşist diktatörlüğün sürdürdüğü açık ve gizli her türlü sinsi çabaya rağmen, PKK, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini daha da geliştirmiş, bu mücadeleyle ilerici insanlığa mal edilebilir için yoğun çabalar sarfetmiştir. 15 Ağustos devrimci eylemleri, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin (ERNK) ilanı ve geliştirilen halk savaşı, KUKM'ni dünya ilerici insanlığı ile bütünleş- tirme önemli adımları ifade etmiş; dünya kamuoyu bu gelişmelerle birlikte, Kürdistan'daki geliş- melere ve faşist diktatörlüğün uygulamalarına karşı daha duyarlı hale gelmiştir. İşte, Avrupa Parla- mentosu'nun aldığı, faşist Türk diktatörlüğünü teşhir eden, halkı- mızın yürüttüğü meşru mücade- lenin bir kazanımı olan bu kararın

dayandığı temel kaynak budur. Yoksa, bazılarının özellikle Kürt küçük-burjuva reformistlerinin yaptığı ve iddia ettikleri gibi, ülkeden ve halktan kopuk, ülke somutunda mücadeleyi geliştirmekten uzak bir biçimde, faşist Türk cuntasının teşhir ve tecritini yapmak, ilerici insanlığın desteğini almak asla mümkün değildi. Halktan ve devrimden kopuş, ve sadece halkımızın adını kullanarak, yaşamlarını Avrupa alanında garanti altına almak isteyen reformistler, çok sahte ve tamamen uşakça bir tarzda soruna yaklaşılmaktadır. Geçmişte, I. Dünya Savaşı yıllarında, bazı sözde Kürt aydınlarının, Kürdistan haritasını çıkararak, emperyalist güçlerden hak talep etmesine benzer bir biçimde, bugün de modern reformistler, "Avrupa'da Kürt ilticaçları" adı altında, tamamen ağlamaklı ve uşakça bir tarzda, "dil", "okul", "kültür" sorunları ile sınırlı dayat- malarla, efendilerine yalvarmakta, ve bunlara dayanarak, güya faşist cuntadan hak koparmaya onu "teşhir" etmeye çalışmaktadırlar. "Bu baylar, bunun adına da, "dışarda, halkımıza destek alıyoruz", cuntayı teşhir ediyoruz" demektedirler. Dünyanın neresinde görülmüştür ülkeden kopuk, tamamen emperyalist efendilere dayanarak, düşmanı teşhir etmek, ilerici insanlığın desteğini almak ve böylece sorunun çözümünü sağlamak? Öncelikle, cezaevleri insanlığın desteğini sağlamak ve düşmanın teşhirini hızlandırmak; ancak ve ancak ülke mücadelesini her koşul altında geliştirmek ve ilerici kamuoyunda bunun saygınlığını yükseltmekle, davayı bizzat kanla, ateşle yürütmele mümkündür. İlerici insanlık, ancak böylece bir tarzda etkilenebilir ve devletin haklılığı onlara mal edilebilir. Bunun dışındaki, bütün yollar sahtedir.

Özellikle acıdır ki yalvarma- ları, yaşama kurtarmak için Avrupa'ya yuvalanmalar uşakçadır ve ilerici insanlık adına da onursuz- luktur.

Avrupa Konseyi parlamenter asamblesinde alınan bu karar, Yunanistan ve Fransa Komünist ve Sosyalist Partilerinin etkinliğine almıştır. Ecevit yanlılarının tüm engelleme çabalarına rağmen, kararın alınmasına engel olunamamıştır.

Bu karar, aynı zamanda HRK savaşıncıların kimliklerinin ve mücadelesinin tanınması anlamına da gelmektedir. Kürdistan'da bugün, "Kürt askerlerinin bir savaş yürüttüğü" ifade edilen ve HRK savaşıncıları olarak tanınlanan partizan ve savaşıncılar bu kararla haklı bir biçimde tanınırlar. Bu aynı zamanda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin haklılığının ve meşruluğunun da kabul edilme- sidir.

15 Ağustos eylemlerine ve gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine "provakasyon" diye saldırı başta ÖY olmak üzere 6'lı ve diğer çeşitli "birlik"ler ve güçler de alınan bu kararla ilerici insanlığın halkımız adına gerekli cevabı aldılar. ÖY vb. güçlerin, "terörist" ilan ederek kamuoyunda teşhir etmeye çalıştığı mücadelemizin haklılığı, utanmazlığı meslek haline getiren K. Burkey ve diğer reformist güçlere bir şamar gibi bir kez daha suratlarında sakladı.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, dünya kamuoyunda mücadelemizin tanınması, ülkede geliştirilecek

ulusal kurtuluş savaşı ile mümkün olabilir. Yoksa Burkey vb. baylar- ızın yaptığı gibi, işbirlikçilikle yarışmakla sığınamaz. Bu karar, bu gerçek gözler önünde bir kez daha serme bakımından da değerlendirilmesi gerekmektedir. Bu yönüyle de değerlendirilince mücadelemiz açısından olumlu bir kazanımı ifade etmektedir.

Avrupa Parlamentosunun aldığı kararla, kanlı yüzü bir kez daha, dünya kamuoyu önünde teşhir edilen faşist Türk cuntası, tam utandırmak bir tutumu sergilemekten geçtik. Faşist cuntanın temsilcilerinden biri, "her halükârda, Türk kiye bu tip kararlara etkilenecek değildir" derken, bir Bulgaristan örneğinde görüldüğü gibi yalan ve demogojyle, sayfalar dolusu yazılar yazan, "Türk milletini" cihad'a çağırarak cunta basını, alınan kararın üzerine örtbas etmeye çalışmaktadır. "Komünist oyunu" vb. diyerek ilerici insanlıktan yedkileri şamarın altında nedenler varmış gibi göstermeye çalışıyorlar. Yine Türk Disişleri Bakanı suçlarını açığa çıkarmasını verdiği telaşa "iç işlerine karşılıklı" iddiasıyla kararın tanınmadıklarını avazları çıktığı kadar bağıyor. Bulgaristan meselesinde kayameti koparan, basınıyla radyosuyla sürekli bu sorunu işleyen cuntanın bu tavır iç işlerine karşılık olmuyor da, bir katliama karşı durulmak isteniyor, sömürgeci-faşist cuntanın suçları açığa çıkarılıyor, bu mu iç işlerine müdahale oluyor.?

Bu tutum bile faşist cuntanın nasıl bir sahtekarlık konumunda bulunduğunu açığa çıkarmaktadır. Bir yandan bir halkı jenoside uğratarak, bir yandan da en sahte biçimde "esir Türkleri" kurtarma adı altında oyunlar oynayacaktır. İlerici insanlık bu kadar sahtekarlığa müsade etmez.

Küçük-burjuva reformistlerinin tüm utumlarını bağlamalarına rağmen, uşaklık ve işbirlikçilikle halkımızın adını bile duyuramadıkları gelişmeler, kahramanca bir direniş ile hem de kısa bir sürede duyurulabilmiş ve uluslararası alanda önemli bir etkisi olan bu kararın alınması sağlanmıştır. Hiç bir bağımsızlık ve özgürlük değerinden taviz vermezsiniz ve bunlara sonuna kadar bağlılık temeline, halk adına en onurlu sonuçların alınacağı, bu kararla daha da net bir biçimde açığa çıktı. Direniş mücadelesine ve davaya bağlılık korunursa, uluslararası alanda da halkımız gerçek yerine oturabilecektir. Yoksa, işbirlikçilik ve uşaklıkla hiç- bir yere varılmaz.

Bu gelişmeler karşısında ilerici ve demokratlara da önemli görevler düşmektedir. Avrupalı demokratlar, ilerici insanlık ve kendi adlarına alınan bu karara saygılı olarak, Kürdistan savaşıncılarına sahip çıkmalıdır. Kürdistanlı ve Türkiyeliler demokratlar, eğer dürüst ve halkımız karşı görevlerinizi yerine getirmek istiyorsanız, Kürdistan'da gelişen mücadeleye destek olmalı, sahip çıkmalısınız. Açık ki halkımız sizlerden demokratik görevlerinizi yerine getirmenizi istemekte, en azından Avrupalı parlamenterler kadar mücadelesine saygılı olmanızı beklemektedir.

Bu anlamda tüm ilerici ve demokratları halkımızın mücadelesine saygılı olmaya ve görevlerini yerine getirmeye çağırıyoruz.

Devrimciler- İlk olarak partimizle tanışmanız nasıl oldu? Kaç yıldır Partimizin yörenizde faaliyeti var? Yurtsever Köylü- Bizim yörede PKK'lı peşmergeler, geçen sene geldiler. İlk geldiklerinde onları ben de gördüm. Evime gelip oturdular. Selamlarını aldım ama onları hiç tanımadığım için tam güvenemedim. Bizimle üç saat kadar konuştu, propaganda yaptılar. Baktım iyi Kürtçe bilmiyorlar ama yine de anlatıyorlar. Onlara tam anlamıyla inanmadığım için pek açık konuşmadım. Daha sonra yanlarındaki gazeteyi çıkarıp bize okudular. Ülkemizin toprakları üzerinde çalıştıklarına ve haklı bir dava uğruna savaştıklarına beni inandırdılar. Yeni gelen bu peşmergelere hayret ediyordum. Bir gece bile evlerde kalmıyorlardı. Onlara zor bela çay, ekmeç veriyorduk. Bizden yiyecek bile almak istemiyorlardı. Böyle bir zorluk içinde mücadele yürütmelerine bakarak onların gerçekten haklı bir mücadele yürüttüklerine tamamiyle inanıp, güvendim.

Devrimciler- Partinin ilk çalışmalarlarıyla, şimdiki çalışmaları arasındaki farkı nasıl görüyorsunuz? Geleşmeleri nasıl izah edebilirsiniz? Yurtsever Köylü- PKK'lı peşmergeler, yöremize gelmeden evvel, sınır karakolları ve ilçeye giden yolumuzun üzerinde bulunan köy karakolları, halkı soyup soğana çeviriyorlardı, baskı ve işkence yapıyorlardı. Kimlik kontrolü müsadesez yapıyorlardı. Buraya peşmergelerin gelmesi, etkisini hem halkta, hem de devlette duyurdu. Mesela bu yıl kimlik kontrolü yapıldığı zaman, "kimlikleri müsaade eder misiniz abim" diyorlar.

Geçen yıl peşmergeler, "biz eylemler yapacağız" dedikleri zaman biz pek inanmadık. Ama bu yıl Kürdistan'ın bir çok yerinde eylemler yaptılar ve geçen sene bize gazete okuyan ve, "eylem de yapacağız" diyen peşmergelerin sözü doğru çıktı. Bugün artık her söylediklerine kesinlikle inanıyoruz. Türk devleti, peşmergeler yöremize ilk geldiklerinde onlar için halk arasında, "iki-üç ermenidirler, onlara kulak asmayın, aranza almayın, dediklerini kabul etmeyin, devletinle birlikte yaşayın, devlete yardım edin" diyordu. Halk da gerçeği bilmiyordu. Yanısı bu propagandalara inanıyor, devletin söylediğini tekrarlıyor. Diğer yanısı ise, "hayır, bunlar eşkiya değil, ermeni de değil, biz onlara ekmeği bile zorla veriyoruz, eşkiya böyle olur mu? Onlar partilidir" diyorlardı. MIT'lik yapan kişiler, bu partinin üzerinde çok duruyorlardı. Bir yandan halk arasında propaganda yapıyor, bir yandan da şüphelendiklerini ihbar ediyorlardı. Partiyeye peşmergelere karşı yoğun faaliyet yürütüyorlardı. Bu yıl ise halkın tümü, Partiyeye ve peşmergelere inanıyor. Yalnız MIT'lik yapanlar hariç.

Devrimciler- Ajanlık ve muhbirlik yapan kişilerin şu andaki durumu nedir? Mücadele önünde engel ola-

biliyor mu? Faşist Türk devletine eski güvenlerini koruyabiliyorlar mı?

Yurtsever Köylü- Eylemler yapıp, beş MIT öldürüldükten sonra, ajanlık yapanların büyük bölümü bu işi bıraktılar. Geçen yıl hayret ettim. Üç devrimci buraya geldiği zaman, yöremizi hiç tanııyorlardı. Yöremizi hiç bir bilmediklerini, köylerini, insanların hiç tanııyorlardı. İlkbahardan sonbahara kadar buradan Yüksekova'ya kadar tanıdılar. Köy köy, şahıs şahıs, herkesi tanıdılar. Bizim bile bilmediğimiz yolları onlar biliyor. Üç kişinin yaptığı önerli çalışma sonucu, 20-30 kişi olup bu hünleriyle eylem yaptılar. Devlet, ajanlarını devrimcilerin faaliyetine karşısında koruyamaz, muhafaza edemez. Eğer muhafaza edileseydi, Tahirê Kem ve Ferman'ı korurdu, onları ölümden kurtardı. Yüksekova mıntkasında bazı gizli MIT'ler vardır. Bunlardan ikisi, karakola halkı ihbar etmeye gitmişler. Tam o esnada karakola haber gelmiş ki, Tahirê Kem ile Ferman, peşmergeler tarafından cezalandırılmış. Bu haberi duyan iki ihbarcı korkuya kapılıyor ve, "biz ne yapalım, en iyisi gidip Partiye teslim olalım" diyorlar. Bunlar gelip Partiye teslim oldular. Parti, onlara neden gelip teslim oluyorsunuz dediğinde şu cevabı veriyorlar: "Şimdiye kadar gözlerimiz karanlıktı, şimdi gözlerimiz aydınlandı" Durum öyle olmuş ki, birisinin kardeşini vursalar, yine kimseyi ihbar etmiyor. Bir şikayetleri olsa gider Partiye söylerler.

Devrimciler- Feodal ve aşiret reislerinin durumlarını açıklayabilir misiniz? Faşist Türk devletine karşı nasıl bir tutum takınıyorlar? Partimize karşı nasıl bir tutum takınıyorlar?

Yurtsever Köylü- Vallahi ağaların durumu kötü. Devletin yanında güvenlikleri yok. Tek kurtuluşları var o da Partinin yanına gelmeleridir. Artık ağalık yapamıyorlar. Aşiret reisleri ise, Partiyeye karşı kulpelerinde ihanet olsa bile, aşireti onun yanında değil. Aşiret, kendi reisinin arkasında gitmiyor. Herkes çok iyi biliyor ki, -bileni de, cahili de- kimse Partinin karşısında kurtulamaz. Herkes biliyor ki, düşman adama dost olmaz, düşman hep düşmandır. Parti, halka dost olduğu için kimse ondan kaçmıyor. Ama düşman, bize zarar vermese, kâr hiç vermez. Verdikimiz oylar da boşunadır. Hiçbir menfaatini görmüyoruz.

Devrimciler- Faşist Türk devletinin halka karşı yaklaşımı yörenizde nasıldır? Bunu nasıl yorumlayabilirsiniz?

Yurtsever Köylü- Türk devleti, bu yıl yöremizde iyi muamele ediyor. Sonbaharda operasyon yapıldığı zaman, "hastalarınız varsa getirin mayyane edelim, ağır hastaları helikopterle hastaneye kaldıralım, hastalarınıza ilaç getirelim" diyorlardı. Bütün bunlar, daha önce olmayan şeylerdi. Yüzlerce çocuğumuz hastanelerde doktorun bakımını yapmaması yüzünden öldüğü halde, bugün gelip sözüme bize yardım edeceklerini söylüyorlar. Artık bizim de bize göre doktorlarımız

"Yüksekova'nın bir köyünde oturan yurtsever bir köylüyle yapılan söyleşiyi gazetemiz Serxwebûn'a gönderiyoruz"

"Serxwebûn Bizi halen İnançsız Olanlara Anlatsın"

var, Türk devletinin doktorlarına hastalarımızı götürmeyez.

Yine bu yıl bize bir kaç kez, "müracaat edin okul yapalım" diyorlar. Eskiden bez, okul için başvurup, binasını da kendimiz yapacağımız dedikimiz halde kabul etmemişlerdi. Şimdi ise bizim onların okullarına ihtiyacımız yok artık. Bundan sonra anadilimizle konuşur, anadilimizle okuyup-yazarız. Bize, "müracaat edin elektrik verelim, televizyon verelim seyredin" diyorlar. Ama biz istemiyoruz. Onların televizyonlarıyla bizim neşemizi yerine gelmez. Artık neşemizi silahımızın sesinde buluyoruz. Kendimize, ailemize silah aldıkça keyfimiz ve neşemiz yerine gelir.

Şimdi halkı kazanmak için iyi davranıyorlar. Bütün sebep budur. Çünkü Kürdistan'da ve Türkiye'de mücadele var. Onlara göre bir bölücülük var. Bunu önlemek için iyi ve şirin görünmeye çalışıyorlar. Bugüne kadar evimize bir erzak getirmek için 24 saat gidiş, 24 saatte gelmiş üzere yol yürüdüğümüz halde, halimizi hiç sormuyorlardı. Şimdi ise, bizi kandırabilmek için çaba sarf ediyorlar. Ama artık nafle. Biz bunları istemiyoruz. Bizi, Partimizin geliştirdiği mücadeleden koparmak, kendi yanlarına çekebil-

öyle bir devlet ki, diğer ecnebi devletler hayvan ve mal ticareti yaparken, o insan ticareti yapıyor. Bizim Kürtleri, hep hariç ülkelere satıyor. Halkımız bu devleti çok iyi biliyor ve tanıyor. Bu yüzden kimse yerinden kalkmaz. Ata-babamız zamanında Osmanlılar, İngilizlerin elinden kaçıp, Musul ve Kerkük'ü bıraktıkları zaman, Hakkari'ye kadar geldiler. Buraları da babalarımız savundu. Bu topraklara sahip çıktılar, şehit verdiler. Şimdi de biz bu topraklara sahip çıkacağız. Türk devletine karşı elde silah, son damla kanımıza kadar savaşıcağız. "Ne yinizize güveniyorsunuz" diye sorulabilir. Elbette ki Partimize güveniyoruz. Partimiz var oldukça, Kürt milleti var oldukça savaşıcağız. Şehit düşenin yerine oğlu geçecektir. Bu savaş sürüp gidecektir. Bu savaş yıldır Kürdistan'da savaş durmaksızın sürüp gidiyor. En son bizim parçamızda Zaza Şeyh Sait ve Seyid Rizo vardı, onlar şehit oldular. Şimdi Parti var. Ama bu sefer daha bilinçli, ve daha örgütlü bir savaş olacaktır. Kısaca, Kürt halkının mücadelesi hep sürecektir. Kimse bunu engelleyemez. Taki kurtuluş kadar. Türk devleti birini yakalayıp işkenceye aldığında, adam Allah aşkına yapmayn dediğinde,

Bu devlet geçimini, işkence ve baskıyla sağlıyor. Yoksa dış ülkelerin yardımıyla değil. Yakaladıklarına işkence yapıyor. En fazla, diyetim tutukladıklarına tutukluluk süresinde beş bin liralık masraf ediyorsa, onlardan beş milyon lira rüşvet alıp, suçsuz insanları bu şartla bırakıyorlar.

Biz seçimden de bugüne kadar hiç bir fayda görmemişiz. Seçim geldiğinde iştirak etmeyeceğiz. Çünkü Zaramız var, kârımız yoktur. Her gelen seçimde milyarlarca zaramız olduğu gibi işkencelerimiz de artıyor. Seçimden önce vaatlerde bulunuyorlar: "Size şunu yapacağız, bunu yapacağız, fiyatlarda indirim yapacağız, zamları durduracağız" diyerek o kazanmaya çalışıyorlar. Oyları aldıktan sonra da vaatlerini unutuyorlar. Bu düzenin yapısı böyledir. Kim başa gelse de düzene göre hareket etmek zorundadır. Bu düzen yıkılırsa, yerine halkın kendi iktidarı konulursa, o zaman halkın istekleri ve arzuları gerçekleşebilir.

Devrimciler- Partinin yörenizde çalışan kadrolarına ne gibi önerileriniz var?

Yurtsever Köylü- Vallahi, Partinin yöremizde çalışan kadrolarına şunu diyorum: Gizli çalışmalarına yine devam etsinler. Bütün işlerini gece yapıp bitirsinler, açık hareket etmesinler. Kayıp vermeye çalışsınlar. Çünkü bu dönem önemlidir. Bu dönem mücadelesi bunu gerektiriyor. Gücümüz büyüyene kadar gizli hareket etsinler.

Biz istiyoruz ki, sınır karakolları ortadan kaldırılsın, bunları bizden uzaklaştırsınlar. Bu karakollara yönelik eylemler geliştirsinler. Çünkü bu karakolların millet üstünde baskı ve denetimler var. Halkı bırakmıyorlar ki işini yapsınlar, veya bir akrabasını sormak için sınırın diğer tarafına gitsinler. Hatta evine lazım olan eşyayı sınırın diğer tarafından satın almasına bile müsaade etmiyorlar. Bu karakollar bizden uzaklaştırsınlar iyi olur.

Devrimciler- Serxwebûn yazarlarına ne gibi bir istekte bulunuyorsunuz?

Yurtsever Köylü- İstegim şudur: Benim yaşında olanlar Partiyeye fazla yardım edemiyorlar. Çünkü, ancak bu yaşımızda tanışabildik. Daha erken tanışıp ilişki kuramadık. Ama çocuklarımız, bu Partiyeye daha fazla hizmet edeceklerdir. Çocuklarımızı; Partimize nasıl, peşmergeleri nasıl, onları seviyor musunuz diye sorduğumuzda; "Bijl Partiyeye me, Bijl Peşmergê me" diye cevap veriyorlar. Onlar daha şimdiden mücadeleye hazırlar. Biz korkuyoruz, ama onlar korkmuyorlar, "ekmek olmazsa ot yeriz, dağ keçisi urur ondan idare ederiz" diyorlar. "Kürdistan dağları çok zengindir, bizi besler, barındırır ve korur, bu şekilde de olsa mücadeleyi sürdürürüz" diyor çocuklarımız. Bu durumumuz, Serxwebûn daha iyi yazsın, açıklasın. Biz halen inançsız olanlara anlatsın. Dünyaya da Kürt halkını bu tarzda tanıtsın. Onlara minnettirim.

28.12.1984

Yüksekova'dan HRK Savaşçıları

Eylem insiyatifi, artık bizde!

mek için tüm bunları yapıyorlar. Kendilerini iyi ve şirin göstermeye çalışmalarının nedeni budur. Ama biz, bunların da geçici olduğunu biliyoruz. Çünkü onların öz yapısını iyi tanıyoruz.

Devrimciler- Sömürgeciler, sınır hattını boşaltmak istiyorlar. Belli alanlarda toplayıp denetim kurmak istiyorlar. Bu konuda ne söyleyebilirsiniz?

Yurtsever Köylü- Bu konuda şunu söyleyebilirim. Kendi açından şunu söyleyebiliriz ki; ne gönüllü giderim, ne de zorbalıkla giderim. Elimdeki silahla son nefesime kadar Partimin yanında savaşırım. Gereksiz şehit olurum. Neden? Çünkü onlara hiç bir inancımız kalmamıştır. Onlara yedi yıl dedem askerlik yapmış, dört buçuk yıl babam yaptı, iki yıl da ben yaptım. Bundan bir sigara kadar bahi menfaat görmedik. Bu devletten hiç bir yarar görmedik, hep zarar, ziyan, baskı gördük. Bu yüzden zerre kadar inancımız yoktur onlara. Sınır boylarında zorla binde birini ya kaldırıyorlar, ya kaldıramazlar. Halkın hepsi toprağın dan vazgeçecek. Çünkü geçincecek, bağlanacak başka bir şeyi yoktur. Türk devleti

onlar, "Allah daha daireye gelmedi" diyorlar. Peygamber aşkına yapmayın dendiğinde de, "peygamberinize gitmiş daha dönmemiş" diyorlar. Bu durumda kim gider teslim olur?

Devrimciler- Bütün bunlara karşı halkın ne gibi hazırlığı var? Son yapılan zamları nasıl değerlendiriyorsunuz? Gelecek yeni bir seçimden yeni bir şey bekliyor musunuz?

Yurtsever Köylü- Sömürgeciler, zorlamakla bir şey yapamazlar. Halk gitmez, çünkü herkes şunu biliyor ki, o zaman çocuklarını besleyemez duruma geleceklerdir. Halkın düşüncesi savaşımaktır. Hayvanlarını satar, ot biçmez, çift sürmez, kadınlara varana dek silahlanır ve savaşır. Çalışların dışında zorla da olsa kalmaz, köyünü terkmez. Halkta para kalmamıştır. Alım gücü kalmamıştır. Halk neredeyse aç kalacak, devletin hiçbir yardımı ve faydası yoktur. Koyun ve keçilerini Irak'a, İran'a satarak geçimimizi sağlamaya çalışıyoruz. O parayı da getirip bir torba una veriyoruz. Koyun ve keçiler de bitince bu halk o zaman açlıktan ölür.

KAHRAMANCA DİRENİŞ VE ŞEREFLİ ÖLÜMLER HALKASINA BİR YENİSİ DE BİLİKA'DA EKLENDİ

Bağımsızlık ve özgürlük fidanı, Kürdistan toprağına ilk dikildiği zaman, dost-düşman hiç kimse O'nun kök salacağı ve yeşerip boy atacağına dair bir umut beslemiyor, ihtimalde vermiyordu. Çünkü toprak çok kıraçlaşmış hayat suyu denen bir şeyden de bahsedilemiyordu. İnsanlarımız kendi özüne yabancılaşmış, ona bakmaya, ondan söz etmeye bile cesaret edemez duruma getirilmişti. Bu toprak, bu ülke ve bu halk adına iyi ya da kötü, herhangi bir olgudan söz edilemiyor, bu ülke ve halk unutulmuşluktan ziyade, zorla unutturulmuş, inkar edilmek isteniyordu. Bu inkar işlemi ise zorla, kan ve vahşetle birlikte tüm dünyanın gözüne batırılarak yapıyordu. Kürdistan halkı ve ülkesi çaresiz, sahipsiz ve unutturulmanın acısıyla kıvrınmakta çağdan kopmamak için korkunç bir çaba içerisinde bulunmakta idi. İşte bu çağdan kopmamak ve yok olmamak için verilen mücadele, O'nu yeniden bir savaşıma atılmaya aday hale getirmiş, varlığını kanıtı olan zaafir bir takım filizler ise, yeni diken fidanları kaynaşarak boy vermeye başlamıştı. Ama, bu fidanın yeşerip kök salması için ortam henüz elverişli değildi. Çünkü ihtiyaç duyulan özuyu, ülke uğruna kendisini feda edebilecek şehit kanlarıyla elde edilebilecekti.

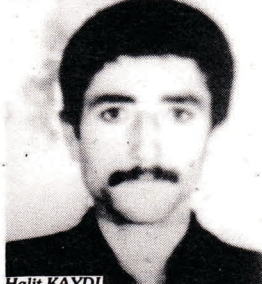
Bağımsızlık uğruna ilk düşünceler oluşturulduğunda, bunu maddi bir gerçeklik haline getirebilmek için çok laf etmek yeterli değildi. Söylenenler pratiğe aktarılması gerekiyordu. Düşman acımasız ve barbarı. Hiç bir kıpırdanış affetmiyor, kendi aleyhine olan her gelişmeyi kanla boğuyordu. O halde, düşmanın azgınlığına, barbarlığına ve zorbalığına karşı devrimci zoru dayatmak, bu uğurda gerekiyorsa çekinmeden ölüme de kucaklamak gerekirdi. Ve öyle yapıldı. Yani doğan ve genç Hareketin, genç militanları ölüme sevk göğüsle-diler. Mücadelemiz, bir daha da bastırılıp, yok edilemeyecek duruma geldiğinde, bu öyle kolayca sağlanmamıştı. Tersine, 12 yıllık süre zarfında oldukça zorlu bir savaşın verildi ve halkımız, özgür ve şerefliler kategorisine girmeye hak kazanabilirdi. Kürdistan halkı kendi öz davası uğruna yüzlerce yiğit evladını toprağına vermekten ve bağımsızlık fidanını bu kanlarla sulamaktan çekinmediği için yeni den hayat buldu, onurlu bir yaşama hakkı kazandı.

Kürdistan'ın köhnemiş tarihi gerçekliği içerisinde doğan ve hızla gelişen bu genç Hareketin, genç militanları halka ve ülkeye bağlılığın en yüce örneğini sergileyerek mücadeleye etmekte, hiç bir fedakarlıktan kaçınmamakta ve bilinçli, onurlu bir savaşın içerisinde ölünmesi gereken yerde ölmekten de çekinmemektedirler. Ve bugün, militan devrimcilik Kürdistan koşullarında doruğuna ulaşmıştır. Parti ve halk olarak geçmişten güç alarak, günün objektif özelliklerine uygun tarzda geliştirilen mücadele için yoğun bir çaba sarfedilmektedir. Bu çaba özellikle de yaşadığımız koşullarda açıkça görülmekte, önderlik görevlerini başarabilmek, ulusal kurtuluş uğrunda tüm bir halkı ayağa kaldırmak için zorlu bir savaşın verilmektedir. 15 Ağustos atılımıyla, güçlü bir hamle yapan mücadelede, düşmanın nihai sonunu belirleyecek özelliklere de taşınmaktadır. Bu süre zarfında düşmana ağır kayıplar verdiren devrim güçleri, acımasız savaş koşullarında kendi safındaki bir çok değerli neferini de yitirmekte,

kazandığı her değeri, bu militanların kanlarıyla perçinlemektedir.

15 Ağustos sonrasında düşmanla girilen sayısız çatışmada şehit düşen savaşçılarımızdan ikisi de Bilika Direnişini yaratarak aramızdan ayrıldılar.

Kutsal mücadelemizin yiğit savaşçılarından Halit KAYDI ve ismini öğrenemediğimiz diğer bir yoldaşımız, Eylül 1984'te sömürgecilerin barbar saldırılarına karşı sonuna kadar direnmis, düşmanın

Halit KAYDI

üstün gücüne rağmen teslim olmayı redderek, son nefesine kadar çatışmışlardır. Hakkari'nin Bilika mntıkasında meydana gelen bu olay, sömürgeci Türk devletine, Kürdistan gerçekliğini bir kez daha gösterdiği gibi, halkımıza da mücadelemizin zaferinin kaçınılmazlığını kanıtlamıştır.

İşbirlikçi feodal güçlere ve hain aşiret reislerine karşı çokça mücadele veren, yurtsever bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Halit KAYDI, yaşamı boyunca sömürgecilerin ve yerli hain güçlerin baskılarına tanık olmuştur. Direnişçi özelliklere sahip olan bir aile içerisinde yetiştiğinden, onurlu ve başeğmez bir kişiliğe sahip olan Halit arkadaş, sömürgecilere karşı kin ve nefretle dolu idi. Bu özelliklerinden dolayı, mücadelemizin yörede geliştirilmesiyle birlikte, Hareketimize tanışmış ve kısa sürede aktif bir sempatizan haline gelmişti. Kısa süre sonra HRK safına katılan Halit arkadaş, kendi özlem ve istemlerine ancak PKK saflarında mücadele etmekte ulaşabileceğine inanan sayısız Kürdistanlı yurtseverden biriydi.

Kısa süre devrimci yaşamı ve mücadele pratiği içerisinde oldukça başarılı bir eleman durumuna gelen Halit KAYDI, yoldaşları ve kitleler tarafından da seviliş sayılmaktaydı. Cesaret ve fedakarlık ölçü tanımayan ve herkese bu özellikleriyle örnek olan Halit yoldaşı, mücadelemize en fazla yararlı olacağı bir dönemde kaybetmenin acısını yüreğimizin derinliğinde duymaktayız. Yanındaki yoldaşlarıyla birlikte, sömürgeci kolluk kuvvetlerine karşı giriştiği çatışmada oldukça güçlü bir direniş sergileyen ve bu çatışmada yanındaki arkadaşlarıyla birlikte şehit düşen Halit yoldaş, sömürgeçlerden de iki askeri öldürmüş, bir çoğunu da yaralamıştır.

Bu iki değerli neferin canları pahasına ortaya koydukları Bilika Direnişi, kararsızlık, teslimiyet ve korkaklığa mücadelemizin girdiği yeni dönemde vurulan güçlü bir darbe olmuştur. Her türlü insanlık dışı yöntemle halkımıza kan kusturan sömürgeci faşist Türk devletine ve dayatılan teslimiyete karşı kararlı ve onurlu bir cevap olan Bilika Direnişi, yöre halkı üzerinde direniş ve mücadeleye yönünde kamçılavıcı bir etkide bulunmuş, halkımızın mücadeleye olan destek ve katılımını da arttırmıştır. Bilika'da iki yoldaşımızı kaybetmemiz, elbetteki çok acı bir olaydır.

Sömürgeci Zulüm Tehlikeli Amaçlarına Ulaşamayacaktır!

(Bir vatanseverin katledilişinin düşündürdükleri)

15 Ağustos, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde bir dönüm noktasını teşkil eder. Daha yakın ifadelerle bir devrimdir 15 Ağustos. Çetin mücadeleler ve aktılan soyul kanlarla yeniden yazılan halk ve ülke tarihimize, bunun böyle geçeceğini söylemek ne kehanet ne de abartma olur. Kürdistan tarihini, özellikle 1980 sonrası tarihi-biraz yakından -ama dürüstçe- inceleyen herkes bunu rahatlıkla teslim eder sanıyoruz. Böyle olduğu içindir ki düşman baskıları görülmemiş boyutlara vardı. Devrim, tarihsel, siyasal, örgütsel yönü tam bula-madan boğulmak istendi. Kürdistan'da salt bu konudaki gelişme ve değişimler bile 15 Ağustos atılımının anlam ve önemini izah etmeye yeter.

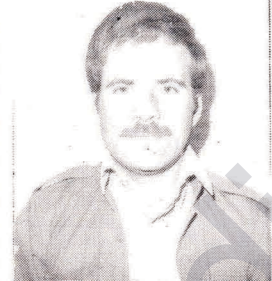
Sözkonusu gelişmelerin en çok etkilediği, etkilendiği ve yaşandığı Hakkari'de son dönemlerde geliştirilen baskı, işkence furyası, bu furya ile amaçlanan tehlikeli olguların konunun en belirgin yönünü teşkil etmektedir. Tüm Kürdistan'da olduğu gibi daha yoğun olmak üzere Hakkari'de de kışla birlikte şiddetli baskı ve operasyonlar geliştirdi. Ağırıklı olarak havadan geliştirilen veya desteklenen operasyonlarla sömürgeciler yaz boyu içine düştükleri aczin intikamını almak, "yazdır bir şey yapamıyoruz, kışın tek tek yakalayacağız" yolu sözlerini gerçekleştirmek istediler. Ama daha başlangıçta "kazin ayağının" hiç de öyle olmadığı anlaşıldı. Halk denizinin derinliklerine inen devrimcileri yakalamak mümkün olmuycordu. Bu denizde yüzemeyen, onun kabaran dalgalarında bile örün sömürgecilerin derinliklere inmesi hiç mümkün değildi. Bu onun boğulmasına yolaçar. Çünkü bu deniz eskisi gibi suskun, ölü deniz değil. Bunu anladıklarında da çok daha çilğunca ve umutsuz bir çabaya; "denizi kurutma" ya kalkıştılar. Yani halka saldırdılar. Ayrıca onları 15 Ağustos sonrası bu halkta yarım kaban bir hesapları da vardı. Bu baskılara onu da tamamlamak istiyorlardı. Yöre halkı, sömürgecilerin milisleştirme girişimlerine aktif karşı çıkmış, bu amaçla verilmiş istenen silahları almamış, bir çok yerde açıkça devrimcilere karşı silah kullanmayacağına belirtmiş-ti. Operasyonlar, biraz da bunu zorla kabul ettirmenin çabasıydı.

Operasyonlar, Türkiye'de getirilen özel olarak eğitimmiş "dağcı komando" birlikleriyle yürütülmekteydi. Bileşimlerinde bunların birer Kontr-gerilla timleri olduğu görülmektedir. 110 kişilik birlikler halinde örgütlenmiş bir birlikler, orta otomatik (seritli) silahlarla, roketatarlarla, bazoka ve ferdî silahlarla donatılmış olup, bileşimlerinin yarıya yakını subaylar oluş-turuyordu. Bu birliklerle bir binaş, 2 yüzbaşı 20'ye yakın başçavuş ve ayrıca alt düzeyde

Ama onlar bu direnişleriyle Partimiz ve HRK'nin gücüne güç katmış, şehit oluşlarıyla halkımızın ve Partimizin en şereflî payesi olan şehitlik mertebesine ulaşmışlardır. Ve bunun için diyoruz ki;

**Bilika Direnişi ve Kahramanları
Unutulmayacaktır!**

**Yaşasın Bilika Direnişimiz!
Teslimiyete Hayır
Yaşasın Direniş!
Sömürgeci Haydutlara Ölüm!
Mücadele Arkadaşları.**

Mustafa ERDAL

bu sayıların bulunduğu belirtilirken anlamlı buluştu. Bunlar git-tikleri her yerde zulüm kustular. Bir çok insan görülmemiş işkencelerle uğradı. Çok sayıda yurtsever köylü bu işkenceler sonucu sakat kaldı. Kiminin kolu, kiminin bacağı kesildi. Tüm bu zulüm için sömürgecilerin kendi mantığı açısından bile sebep yok, keyfiyet ve zevk alma vardı. Her yerde zulme neden olarak gösterilen "somut kanıt" aynydı: "Apocuları destekliyoruz-nuz". Bu uygulamalarla hemen her

bu yönlü boynan boya isyanların geliştiği 1920'ler Kürdistan'ına dönülmüştü. Bu tutuşturulan modern isyan ateşinin sömürgecilerde yarattığı korkunun bir ürünüydü. Çünkü onlar baskıları içinde bile bu ateşin kızıl sıcaklığını her an iliklerine kadar hissettiler. Çukur-canın bir köyündeki konuşmasında; "Bize saldırayorlar, subaylarımızı erlerimizi uruyorlar, ama kalşecek, erkeklerse meydana, karşımıza çıkışınlar açıkça savaşımlar..." diyen operasyon binbaşısının sözlerinde açıkça görüldüğü gibi.

Hakkari yanında baskıların en fazla geliştiği alan Çukurca oluş-turdu. Burası, 15 Ağustos önce-sinde de devrimci mücadeleye karşı geliştirilen komplolarda pilot bölge olarak alınmıştı. Ajan-milis Demir-ler ailesinin, iki devrimciyi yaralı olarak devlete teslim etmesi bunun ürünüydü. Ve 15 Ağustos sonrasında yeni biçimlerde geliştirilmek istenen oyunlarda yine bu bölgeye özel ağırlık verilmektedir. Baskı-ların daha ağır olması bu özelliklerin kaynaklanıyor. Buna vereceğimiz bir tek örnek bile baskıların dozunu ve anlamını yeterince izah eder:

27 Aralık 1984 tarihinde Biyadre (Narlı) köyünde Mustafa Erdal isimli bir köylü vatansever işkenceyle öldürüldü. Köyü basan Komando birlikleri, yoksul bir çiftçi olan 3 çocuk babası Mustafa Erdal'ı alıp dağa çıkardılar. Devrimci hareketle doğrudan bağ içinde olmayan ama dopdolu ve gerçek bir vatansever olan M. Erdal "Apocuların yerini biliyor, onlara yardımcı oluyor" gerekçesiyle taş, sopa ve tüfeklerle işkence altına alındı. Linç edilinceye kadar dövülen, kafasında namlu darbelerle bir çok delik açılan vatansever köylü, oradan araba yoluna kadar kayalarından üstünde sürüklenerek cesedi bir arabaya atıldı. Oradan da yolun üstüne... Ve ailesine haber salındı "gelin leşinizi alın" diye.

Olay, (ve ona yol açan baskılar) sadece bir vatanseverin katledilmesi gibi Kürdistan'da alışlagelen olaylardan biri değil; bazı olgular izah etmesi ve Kürdistan devrimine karşı geliştirilmek istenen komploların ipuçlarını içinde taşıması bakımından benzerlerinden daha farklı anlamlara da sahiptir.

Mustafa Erdal'ın ölümünde en üst biçimle somutlaşan olaylar, her şeyden önce, 80 sonrası uzun süre cezaevlerinde olağanüstü biçimde süren ve pratikte esas

olarak 15 Ağustosla Kürdistan dağ-larına ve toplumuna başanlı tarzda taşınan köylü direnişin, halkımız tarafından da giderek bir yaşam biçimi olarak kabul edildiğini gösterir. Kürdistan, 15 Ağustos ruhunu rehber almıştır. Kendisini bu ruhla donatmaktadır. Bu ruh, düşmana karşı direniş ve bu yolda ölüme bir şeref payesi yapmaktadır. Elbetteki bu yönüyle de geniş siyasal anlamla sahiptir. Böyle bir ruhla donanmış bir halk gerçekliğine ulaşmadıkça, Kurtuluş sadece bir düş olarak kalır. Ve buna su yada bu yolla değil, ancak yine direnişle varılır. O halde PKK direnişçiliğinin pratik ürünler verdiğini, halka mal olduğunu, dolayısıyla temsil edilen çizginin bir daha zafer kazan-dığını belirtebiliriz. (Tam da bu noktada olayların diğer bir çok gelişmeye bağlantıları vardır.)

Diğer yandan olaylar, sömürgeciliğin, Kürdistan Devrimine karşı-yeni savaşın yöntemlerinin de açık izahını verir. Savaş salt "öncüyle sınırlı olma"yı aşmıştır. Ve sıradan güçlerle de yürütülmekte, yürütülmektedir. Şu anda operasyonlarda kullanılan özel birlikler, devrimle savaşın esas askeri güçler olarak geliştirilecek ve geliştirilecektir. Ne varki bunların yetersizliği de pratikte açıkça görülmüştür. Bunlar yerel güçlerle beslenerek ve takviye edilecektir. "Yurtsever", "Kürdistan" adlarıyla geliştirilecek olan örgütlenmeler ve hatta sahte millî cephele bunların yerli tamam-layıcıları olacaktır. Bunların temel aldığı yöntemler ise kompo ve katliamlar biçiminde somutlaşacaktır. Baskıların yoğun olarak geliştiği sözkonusu alanlarda bu yönlü geliş-meğin şimdiden rastlanmaktadır. Sömürgeciler ajan-milis yapı örgüt-leme amacından vazgeçmiş değil-lerdir. Sadece yöntem değişikliği gündemdedir. Yöntemini hayata geçirmek için de azgın baskılara ortamı karartmaya, böylece halkın zulümden gözüni açıp gerçekleri, göremez hale gelmesine ve bu ortama kendi "ışık"larını egemen kılmaya çalışmaktadır. Sorunun canalıcı noktasında da burası oluş-turmaktadır. Bu açıdan üzerinde önemle durulması gerekir.

Milîlik ya da ihanet mücadeleye tarihinde süreli halkımızın sırta saplanan kara bir hançer, bağırdına kara bir yara plâgelmiştir. Ne zaman ki bu halk başını kaldırıp ileri yürümek istemişse içinden bir el onu arkadan hançerlemiş, bağırdındaki o yara ağızlaşmıştır. Halkımız onun adına "cahşlık" demiş, onu kendinden dışlamış; değil o olmak, onunla bir arada olmayı bile insanlık onuruna yedir-miştir. Toplumun geri yapısı, aşiretsel, mezhepsel, ailesel bölün-mürlük ve bunlara denk düşen örgütlenmeler bu tür yapıların geliş-mesine olanak tanımıştır. Yabancı burjuva egemenlik döneminde ise had safhaya vardırılan kişiliklişleş-tirme, asimilasyon ortamı ve bu ortamın bir ürünü olarak; sömürgecilekle bağ içinde oluşan güçler, bu yapılara temel oluşturmuştur.

Kısa süreli modern UKM'ize karşı da bu tür yapıların geliştirme ve bunlarla mücadeleden üzerine yürütme, baştan beri sömürgeciliğin esas aldığı yöntemlerden biri olmuş-tur. Ancak bu kez çağdaş toplumsal gelişmeler de dikkate alınmış ve buna bağlı olarak feodal çeteler ve "Kürdistan" adına kurulmuş ajan örgütlenmeler içiçe kullanılmıştır. Bunların UKM' si üzerindeki tahribatları bilinmektedir.

15 Ağustos atılımı, sömürgecile-
Devamı 16. Sayfada

ERMENİ KATLIAMI'NIN 70. YILDÖNÜMÜ TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİNİN BAZI ÖZELLİKLERİ VE KÜRDİSTAN'DA YÜRÜRLÜKTE OLAN ULUSAL İMHA SİYASETİ

Ermeni katliamının üzerinden 70 yıl geçmiş bulunmaktadır. Bu belki yalnız xx. yy.'da değil, daha önceki yüzyıllarda da gerçekleştirilen en hunharca katliamlardan birisidir ama, buna rağmen henüz insanlık vicdanında ve bilincinde yeterince açığına kavuşmuş değildir. Gerek Ermeni ulusal gerçekliği ve gerekse katliamı gerçekleştiren gücün, Türk sömürgeçiliğinin özellikleri, bir çok nedenden ötürü, gerçek özüyle bilince çıkarılmamıştır.

Günümüzde çeşitli ülkelerde bulunan Ermeni ulusal azınlık temsilcilerinin en baş mesele haline getirdikleri soru, katliamın TC tarafından kabul edilmesidir. Buna karşılık, şoven Türk burjuvazisi ise, böyle bir meselenin olmadığını, katliamın karşılıklı olduğunu, tarihe karşıt olduğunu, şimdiki Türkiye Cumhuriyeti'ni ilgilendirdiğini, bunun uluslararası terörizmin bir oyunu olduğunu ileri sürmekte; Batı'yı ve bu ara NATO'yu, terörizme karşı mücadeleye çağırılmaktadır. Böylece, bir yandan tarihte işlenmiş olan en kanlı ve barbar uygulamalardan birisi örtbas edilecek, diğer yandan kendisi de bir mazlum rolüne geçerek, uluslararası terörizmin boy hedefi, kurbanı masum bir ülke ve rejimi de böylesine bir terörizmin hedefi seçilen bir rejim olarak göstererek ve böylelikle de gerçekleri yeniden tahrip ederek, işlediği suçları yanında kâr bırakmak istemektedir. Buna ek olarak, emperyalizmin başlı ABD'nin uluslararası terörizm mücadeleye geliştirmesi, NATO'nun da bunu gündemine alması ve giderek tüm batı'nın bu konu üzerinde durması; toplandı üstüne toplantının yapılması sağlanarak ve bir yığın karar çıkartılarak Türk devleti oldukça rahatlatılmaktadır. Ve gerçek çehresinin bir süre daha gizli kalması sağlanıyor. Zaten Türk sömürgeçiliği de en çok bundan medet umuyor.

Tüm bunların yanısıra "Bulgar zulmü" safasatı etrafında fırtınalar koparan Türk burjuvazisi, müslüman Türklerin, sosyalist ülkelerin ve komünizmin vahşi baskı ve zulmü altında inim inlediği, asil çok edilen ve ırkçılığa kurban olanın dışıktaki Türkler olduğu biçiminde bir durum yaratmak istiyor. Tekellerin büyük yardımlarıyla ve uluslararası emperyalist basın ve yayın organları aracılığıyla bunu en önde gelen uluslararası bir sorun haline getirebiliyor. Tüm bunları yaparken de, büyük bir utanmazlıkla, tarihte işlediği suçları yokmuş gibi, adımı bile kabul etmediği yanı başındaki bir soyu köküne kadar kuruttuğu Kürt ulusunu görmekten geliyor. Tüm dünya kamuoyunun gözünün içine baka baka, mazlum Kürt halkını katlediyor, idam veriyor, çok ediyor, görülmemiş işkenceler uyguluyor ve ondan sonra da "zulme uğrayan Türkler" safasatlarıyla insanlığı aldatabileceğini sanacak kadar kendinden geçmiş bulunuyor. Çok kısaca belirlediğimiz bu gerçekler bile, genelde Türk egemen sınıflarının ve onun günümüzdeki ardıl olan Türk burjuvazisinin, tarihte halklar üzerinde katliamlar uygulayan güçlerin yanında yer aldıklarını kanıtlamaktadır. Ve onlar, aynı zamanda, Hitler'in, "Yahudi katliamı konusunda ders aldığım önder Mustafa Kemal'dir" diye açıkladığı modern katliamların temsilcileridir de.

Kapitalist-emperyalist çevreler, gerek XIX. yy. sonlarından itibaren ve gerekse günümüzde köhne Osmanlı İmparatorluk aygıtını ve TC'yi, kuzeydeki tehlikeye karşı

—geçmişte Rus Çarlık'ı, günümüzde de SSCB'ne karşı— ayakta tutmanın stratejik öneminden ötürü, Türk egemen sınıflarının tüm bu suçlarını, o çok çalınca kâr kanunu gereği görmekten geliyor. Ne kadar katliam olursa olsun, ne kadar halk tarihten silinirse silinsin, eğer kârını ve pazarını garantiye alıyorsa, emperyalizm bu konuda her türlü çalınığı destekliyor; kapitalizmin bu kanununa göre hareket etmekten bir an bile tereddüt etmiyor, bunu yapmaktan geri kalmıyor. Dünyın İngiliz emperyalist sömürgeçiliğinin, denge politikası uğruna Osmanlı İmparatorluğu ile gerçekleştirdiği işbirliğini, bugün Amerika ile Almanya sürdürmekte, günümüz koşullarında, sırf, "kuzey'den gelen tehlike", "Bulgar tehlikesi" ve bu arada Ortadoğu'daki çıkarlarını koruma gereksiyile, iğrenç Türk burjuvazisinin her türlü azgın baskı, işkence ve katliamlarını onaylamak, onu Avrupa Konseyi'nde, NATO'da savunmak durumundadır.

O halde, Ermeni katliamının hangi koşullarda gerçekleştirildiğini ve buna yol açan nedenleri sıralarken, salt bir tarihsel olayı işlemek açısından değil, aynı zamanda belirgin özelliği olan barbar Türk egemen sınıflarının imhacı karakterini ortaya koymak, iç ve dış suç ortaklarını sergilemek de gereklidir. Ve bu yalnız Türkiye ve Kürdistan sorununa yaklaşımın zorunlu kıldığı bir görev değil, aynı zamanda dünya kamuoyunun bilincinde de bu gereksiyile; emperyalizmin çıkarları gereği kararttığı bu gerçeği tüm açıklığıyla aydınlatmak oldukça önem taşır. Hitler üzerinde bunca durulmasına rağmen, bu sorun üzerinde ya hiç durulmaması veya çok az durulması. Dolayısıyla konunun gerçek boyutlarıyla sergilenmesi gerekiyor. Tarih bu konuda gerçekleri gün yüzüne çıkarma yönünde eksiktir ve taraflar da bunu böyle koymaktadır.

Bir yandan Türk egemen sınıflarının sözcüleri arşivler konuşmaları denki, diğer yandan Ermeni ulusal azınlık temsilcileri, hem kendilerini ve hem de ulusal gerçekliklerini güç duruma düşüren umutsuz hareketlere girişmekten geri kalmıyorlar. Koydukları bazı eylemlerinde de görüldüğü gibi, Türk burjuvazisinin eline paha biçilmez fırsatlar sunabiliyor. Tüm bunlar, meselenin gerçek boyutlarıyla ortaya konulmasını ve bu katliamlardan çıkarılması gereken derslerin de olması gerektiğini açığa çıkarmayı zorunlu kılmaktadır. Sorun ancak halkların çıkarları temelinde ve bu ilkenle hareketle konulabilir.

Ermeni katliamını ele alırken, sadece Ermeni ulusunun içinde olduğu şartları, Ermeni hareketinin sınıfsal temeli, amaçları, mücadele taktiklerini incelemek açısından değil; çünkü bu sorunun bir yanındır, fakat aynı zamanda ve bundan daha fazla Türk egemen sınıflarının tarihsel ve ulusal politikalarını milliyet olgusunu kavramak açısından ele almak gerekir. Bunu tüm yönleriyle görebilmeye büyük yarar vardır. İşlenen katliamların, sadece İttihat ve Terakki'nin ve bunun I. Emperyalist Paylaşım Savası dönemindeki temsilcileri olan Talat-Enver-Cemal üçlüsünün bir politik hatası veya yeni doğmakta olan Türk burjuvazisinin bir eğilimi olarak görülemez. Açık ki, sorunun çok daha köklü ve tarihsel temeli vardır. Daha barbarlığın yukarı aşamasında ortaya çıkan Türk egemen sınıfı, yurtsuz aşiret boyları

biçiminde, Orta Asyalardan çıkışları aniden itibaren maddi ve manevi nedenlerden ötürü, kendisine yurt yapmak ve kendi milliyetine hakim olmak için yoğunlaşacağı alanlardaki milliyetleri ya asimilasyonlarla ya da fiziksel katliamlarla imhaden geçirmek durumunda kalmıştır. Çünkü bunu yapmadan kendisi milliyet olarak ve daha sonra da ulus olarak şekillenebileceğini çok iyi bilen bu sınıf, gerek milliyet aşamasında ve gerekse de ulus aşamasında bu katliamcı —hem fiziksel ve hem de kültürel alanlardaki katliamcı— niteliğini ortaya koymuştur. Katliamların, onun bu özelliğini, bu gerçekliğini göz önünde bulundurarak kavramak en doğru yöntemdir.

Türkler, akınlar halinde Ortadoğu'ya aktıkları, henüz bir Türk milliyeti oluşmamış, aşiret, boy beyleri biçiminde ve topluluklar halinde yaşıyorlardı. Ancak islamın emrine girmeleriyle birlikte, önce Abbasi İmparatorluğunun devlet kademelerinde, askeri ve giderek siyasi alanlarda görev aldıkları dönemde serflik ilişkilerine geçtiler. Boynun çözülmesi ile Türkmenler halklaşmaya başladılar ve bu arada bir bey takımı da oluştu. Bu sınıflaşma temelinde bir Türk milliyeti şekillendi ama, bu değişik zaman ve mekan koşullarında gerçekleşti. Örneğin, İran'da, bugünkü Azerbaycan kesiminde bir Türk milliyeti oluşurken, bugün hâlâ güçlü bir kalıntısı olan Kerkük'te bir Türk azınlığı şekillendi. Önemli bir kesimi Kürdistan'a yerleşmek istediysede toprağa güçlü bağlarla bağlı olan Kürtler ve Kuzey'de yerleşik durumda bulunan Ermeniler buna fırsat tanımadılar. Bundan dolayı ağırlıklı kesimi iç Anadolu'ya akın etmek durumunda kaldılar. Bizanslıların o alan üzerinde egemenlik sürdürmesinden ötürü köylülük çok ağır serflik koşullarında yaşamak zorundaydı. Bizanslı askeri ve siyasi gücüne karşı savaş veren Türk beylikleri, özellikle de Malazgirt savaşıyla (1071) birlikte bölgede etkinliklerini arttırmaya ve köylülüğü denetimleri altına almaya başladılar. İşleri hafifleten diğer bir faktör de Avrupa'dan gelen Haçlıların Bizanslı zayıf düşürmesiydi. Alpaslan ve daha sonra Kılıç Arslan dönemlerinde iç Anadolu'dan Ege ve Marmara bölgelerine doğru Türk nüfusunun yayıldığı ve giderek yerleşik yaşama geçtikleri görülmektedir. Elbette ki, tüm bunlar yoğun katliamlarla iç içe gerçekleşmekte ve islamiyeti koruma maskesi altında yürütülmektedir.

XI. yy'dan itibaren başlayan Türk akınları, XV. yy'a kadar devam etti ve XV. yy. sonlarına doğru gelindiğinde tamamlanmış oldular. Böylece Anadolu'nun milliyet çehresi, önemli oranda değişti. Türk milliyeti artık toprağa yerleşerek oluşmaya başladı ama, bunu Yunan kökenli Rumlar, Lazlar, Ermeniler ve daha başka milliyetlerin aleyhine olarak gerçekleştirdi. Türk egemen sınıfı bunu süngü ve kılıçla gerçekleştirdi. Bu temelde Anadolu Selçuk devletini kurdu. Türk-islam kültürü bu dönemde gelişmeye başladı. Bu arada İ. Hristiyanlığın zayıfladığı. Rum kökenli halkın kültürünün giderek eridiği ve bir Türkleşme-islamlaşma akımının geliştiği görülür.

Osmanlı devletinin kurulmasıyla birlikte yeni bir aşamaya gelindiğini görmekteyiz. İmparatorluğun kurulması, aynı zamanda Türklerin Trakya'da yoğun

laştığı, Ege kıyılarından Karadeniz kıyılarına dek genişledikleri dönemdir. Bu konuda İstanbul'un fetih bir dönemeç noktasını teşkil eder. Artık Anadolu'nun kesin olarak Türkleşmesi güvencesine kavuşmuş gibidir. Fiziksel imha ile toprak elde etme, uygarlık alanlarını ele geçirme, yaratılmış bulunan her türlü değeri zorla gasp etme uygulamaları, Fatih Sultan Mehmet'in başa gelmesiyle yoğunluk kazanır ve daha da geliştirilir.

Osmanlı devleti için dönemin en tehlikeli gücü Türkmenlerin hareketidir. Türkmenlerin o dönemde, örneğini Şeyh Bedrettin'de gördüğümüz gibi, çok güçlü olan ve ileri boyutlu ayaklanmalara dönüşen baş kaldırıları söz konusuydu. Serleşmeye ve beyleşmeye karşı gelişen Türkmenlerin bir direnişi olan bu hareketler, Osmanlı sultanlarını ürkütüyordu. Bu yüzden, önlem olarak, bu direnişlere karşı Türk kökenli asker yerine, hristiyan kökenli askerler tercih ediliyor ve bunun için de devşirme temelinde hristiyan kökenli gençlik çocukları alınıp İstanbul'a gönderiliyor ve orada son derece kozmopolit bir Osmanlı dinsel-kültürel ortamı içinde eğitime alınıyor ve yeniçeri diye bilinen ordu oluşturuluyordu. Görüleceği üzere bu sadece bir askeri olay değildir. Kültürel yönden hristiyan halkın asimilasyonunun özüdür bu. Hristiyan kökenli çocukları bu iğrenç yöntemlerle ve hem de devlet bürokrasisi içinde asimile edilmiş, Türkleştirme-islamlaştırmanın böylesine çok gerici bir tarzda gerçekleştirilmesi, sınıfsal anlamda çok gerici bir oluşumun şekillenmesine neden oldu. Asimilasyonla askeri baskı elele vererek hristiyan halkı, özellikle siyasi-askeri yönden, daha da zayıflattı. Bunun yanında Türk egemen sınıflarının lehine hem sınıflaşma ve hem de milliyetleşme yönünde daha yoğun bir gelişmenin sağlandığını görürüz. XV. yy'dan XIX. yy'ya kadar gelişen süreç budur.

Yeniçerilik kurumu, kültürel yönden eritimin en güçlü bir aracı olma özelliğine de sahiptir. Asimilasyon politikası burada en az kılıç yöntemi kadar tehlikelidir ve fiziksel imhaya eş değerdir. Hatta ondan daha tehlikeli bir kültürel katliam olaydır ki bunun, daha sonra, azgın Türk burjuvazisinin temsilcileri olan kemalistler tarafından, yeni ve sahte-yapay bir aydın tabaka üretmek için Derim'de uygulandığına tanık olacağız.

Türk egemen sınıfları, bu kültürel katliam politikasını zorla ve askeri yöntemlerle yürütüyorlardı. Ana kucağındaki çocuklar alınarak kendi dinden, kültüründen ve anasından kopartılarak, sultanlık okullarında eğitiliyor ve en azgın askeri yönetici kesim bunlardan oluşturuluyordu. O çok övülen Sokullu Mehmet Paşa'dan tutalım da, bir çok sadrazama kadar, hep bu devşirme yeniçeri kökenindedirler. Bunlardan önemli bir bürokrat kesim oluşturabilen bu sınıf, kültürel imhaya da en az fiziksel imha kadar kullanabileceğini böylece kanıtlanmış oldu. Gerçekte de o, dünyada hiç bir egemen sınıfın gerçekleştirmediğini gerçekleştirebilen bir sınıftır.

Bazen, Osmanlı İmparatorluğunda kavimler arasında bir baskınlık olmadığını, herkesin özgür geliştiği ve dinleri ile kültürleri arasında geniş bir hoşgörünün mevcut olduğu söylenir. Evet, kapitalist ulusçuluk alanında bir milli baskın

olmadığı doğrudur. Çünkü o koşullarda bütün maddi temeli yoktu. Dolayısıyla da, bu temelde bir çekişme, çatışma ve savaşma söz konusu edilemezdi. Ama eğer, feodal toplum aşamasındaki milliyet gerçeği temelinde sorunu ele alırsak, o zaman Türk milliyetinin egemenliği altında ezilen milliyetlerin de mevcut olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Tarihin o döneminde Türk milliyeti devlete egemendi. Siyasi, askeri ve ilmi alanlarda öncülüğü tamamen elinde bulunduruyordu. Başta hristiyan kökenli milliyetler olmak üzere, diğer milliyetlerin sürekli baskı altında ezildiklerini, haraca bağlandıklarını ve sık sık da katliamlara uğradıklarını, sayısız örnekleriyle göstermek mümkündür.

Egemen sınıf önderliğinde Türklerin milliyetleşmesinin katliamlar temelinde olduğu tartışılmazdır. Zira toprakları yoktur. Milliyetleşme ise toprağa yerleşik bir yaşamı gerektirir. Bu da yerleşik halkların, topraklarını ele geçirmek için, katliamlar gerçekleştirilmesi zorunlu kılardı. Anadolu'nun başka türlü Türkleşmesi nasıl olabilirdi? Halklar dilini, kültürünü kendiliğinden bırakır mı? Yine, yerleştikleri toprağı, geliştirdikleri uygarlığı, barbar egemenlere kendiliğinden terkederler mi? Kılıç ve süngüyle katliamlar yaratılmadan toprağa yerleşim sağlanabilir mi? Yine yeniçeri ocağında toplanan çocuklar üzerinde bir kültürel katliam gerçekleştirilmeden, bu çocuklar kendiliğinden yeniçeri haline gelebilirler mi? Tüm bunlar gerçek katliamların işlenmiş olduğunu ve bu temelde bir hakim milliyetin oluşturulduğunu göstermiyor mu?

İşte Türk tarihçilerinin, kendilerine aydın diyen; "solcu" olduğunu ve hasta Marksizmi kendine esas aldığını ileri sürerlerken bile yanına hiç yaklaşmadıkları kirli Osmanlı tarihsel gerçeği budur. Kirli, katliamlı, bol bol jenosit kokan bir tarih. Hiç kimse bunu inkar edemez.

XIX. yy'dan itibaren imparatorluğun kendisini gelişen Avrupa kapitalizmi karşısında korumak ve bu nedenle modernleşme doğrultusunda ilk adımlarını atmak zorunda kalması, beraberinde Osmanlı ideolojisinde de yeni bazı gelişmeler getirdi. Yeniçeri örneğinde görülen askeri-politikada, vergilendirme sisteminde ve bir bütün olarak da Osmanlılık ideolojisinde yeni yönelimler belirildi. Asıl sebep, bir yandan içte hristiyan halklar da milliyetçiliğin gelişmesi, diğer yandan imparatorluğun kendi bütünlüğünü sürdürmek ve batı kapitalizmi karşısında tutunmak istemesiydi. İşte bu nedenlerden dolayı Tanzimat Fermanı, İslahat Fermanı ve daha sonra meşrutiyet dönemi denilen dönemlerin içine girildi. Türk burjuvazisi sınıfının ve onun temsilcisi olan Genç Osmanlıların oluşumunun kendine has özelliklerini irderlerken, bu temeli asla gözden kaçırmamak gerekiyor. Bu tarihsel temel üzerinde geliştirilen politikaların, azgın şovenizme ve giderek katliamlara dönüştüğü bilinmektedir. Elbetteki dönüşümün temelinde Türk egemen sınıfların, daha milliyet aşamasından, yüzyıllarca sürdürdüğü katliamcı politikalar, zaptetme, eritme politikaları vardır.

Türk ulusçuluğu, Avrupa ülkeleri tarzında ortaya çıkan bir ulusçuluk değildir. Bu ülkelerde kapitalizmin gelişmesiyle birlikte doğan uluslar ve bundan kaynaklanan dunal hareketler, feodal ve

monarşik devleti devrimci yöntemlerle yıkıp, cumhuriyetler kurmayı amaçlamak biçiminde ve geniş bir entellektüel, kültürel ve siyasal faaliyet temelinde ortaya çıktılar. Türklerde ise, durum tamamen bunun tersidir. Türk ulusal burjuva hareketi, feodal devlet fideliğinde doğma özelliğinden dolayı, devletin dağılmasını önlemek, birlik-bütünlüğü sağlamak, Türklerin avantajlı konumunu sürdürmek, vb. gerici amaçlar doğrultusunda ortaya çıkmıştır. Balkanlardaki hristiyan halklar, 19.yy'ın sonlarından itibaren ulus gerçeğine bağlı olarak ulusal kurtuluş hareketlerini geliştirip başarıya ulaştırmış, Türk burjuvazisi de buna tepki olarak ve devletin dağılmasını önlemek asıl amacıyla, önce Genç Osmanlılar, daha sonra Genç Türkler ve İttihat ve Terakki biçiminde örgütlendi. Burjuvazinin bu temsilcileri, amaçlarına ulaşmak için bir yandan feodal bürokratik aygıtı, burjuva bürokratik aygıtta dönüşümü amaçlamak, diğer yandan bunu imparatorluğun halklar üzerindeki baskısıyla birleştiriyorlardı. Balkanlar'daki büyük boğuşma ve çatışmaların esas nedeni budur. Türk burjuvazisi, kapitalist bir üst yapıyı hakim kılmakla, yani devleti düşünüşüne uğratmakla imparatorluğu olduğu gibi korumayı başarabileceğini umarken, Balkan halkları milli devletlerini kurma yönünde bir hareketliliğe girişiyorlar ve bu da her iki tarafın egemen sınıfları arasında korkunç patlamalara yol açıyordu. Balkanlarda, Türk ordusunun deşhetli saldırı ve katliamları neticesinde, bu dönem kanlı kapandı. Yapılmak istenen şey, ulusal sorunu, kılıç zoruyla, gerçekten örneği ancak Çarlık Rusya'sında görülebilen hatta onu da katketecek aşan imha ve katliam tarzıyla çözümlenmekti. O zaman burjuvazinin bir kanadının temsilcisi olan Prens Sabahattin'in ademi merkezizetçilik veya halklara özerklik tanımak suretiyle imparatorluğu yeniden tesis etmek istediği bilinmektedir. Fakat devlete damgasını vuran İttihat ve Terakki kanadı ise tam bir merkezizetçilikten yana tavır alır, anti-demokratik, zor ve şovenist yöntemlerle, çoğunlukla da katliamları bu sorunların üstesinden gelmek ister. Kendi aralarında birleşen Balkan halkları ise bu azgın ulusal baskı politikasına karşı mücadeleyi, gün geçtikçe yoğunlaştırmaya devam ettirir ve peş peşe önemli başarılar sağlarlar. Osmanlı ordularının son Balkan savaşlarında yenilgi almıştıydı ki bu alanda ulusal sorunlar çözümlenmeye başlandı.

Türk burjuvazisinin yeni genç temsilcileri, tüm olay ve olgulardan ders alarak, gelinen aşamada imparatorluğun çöküşüne dağılıp, önlemenin mümkün olmadığını kavradılar. Bundan hareketle, sadece Anadolu toprakları üzerinde bütünlüğü bir ulus ve ulusal bir devlet yaratmak için muazzam bir çaba içine girdiler. İşte tam bu noktada Ermeni sorunu alevlenmeye başladı.

Ermeni sorununun, İttihat ve Terakki'nin gündeminde neden en önemli bir yer işgal ettiğini bir kaç yönünden incelemek mümkündür. Herşeyden önce, Ermeniler batıda geçtikçe doğuya yaşayan bir halktır. İkincisi; müslüman değil, hristiyanlardır. Ve üçüncü olarak da; diğer hristiyan halklarda olduğu gibi, Ermenilerde de kapitalist üretim ilişkileri, islam halklar; Türk ve özellikle de Kürtlere nazaran daha erken ve daha hızlı gelişmiş ve bu temelde komprador burjuvazi, giderek bir Ermeni milli burjuvazisi oluşmuştu. Her ulusal burjuvazisi bu dönemde kendi pazarına sahip çıkmak için kendi ulusal hareketini, bundan kalkarak da kendi devletini şekillendirme çabasıydı, Er-

meni ulusal burjuvazisinin de böyle bir yönelim içine girmesi kaçınılmazdı. Bir yandan Çarlık Rusya'sının, diğer yandan İngiliz-Fransızların da işkürmasıyla, Ermeni ulusal hareketi gelişme gösterdi.

Türk burjuva milliyetçiliği, 1890'larda kendi örgütünü kurmaya başladığında, Ermeni burjuva ulusu hareketi ile örgütleri olan Taşnak ve daha solda yer alan Hıncak gelişir. Balkan halkları, kendi aralarında birleşerek sorunu çözüme bağladılar. Ama bu, doğuda gerçekleşmez ve bu yüzden katliamlar gündeme gelir ve Abdulhamid döneminde doruğa varır. Abdulhamid, Türk soyunu devlete hakim kılmak, müslüman halkları kendinden yana çekmek; Arnavutları Balkanlar'da, Kürtleri ise, doğuda gelişen ulusal hareketlere karşı kullanmak gibi emperyalist bir politika uyguladı. "Kürtleri kazanmamız gerekir, bunları Ermenilere karşı kullanmak gerekir" diyen Abdulhamid'ten baskısı değildi. Kürt beylerinden teşkil ettiği Hamidiye Alayları ve yine bunlardan devşirdiği Kürt paşa çocuklarını kendi etrafında örgütler. Bir yandan Ermeni burjuva ulusal hareketi ile bunlar çatıştırdılar, diğer yandan feodalizme taze kan verilerle Kürt ulusal hareketinin gelişmesini kösteklediler. Bilindiği gibi bu politika daha sonra İttihat ve Terakki ile Kemalister tarafından, daha tehlikeli biçimde devralınacaktır.

Ermenilerin talihsizliği, coğrafik, tarihsel, dinsel ve sosyal koşulların lehlerinde değil, aleyhlerinde olmasında aranmalıdır. Ermeni katliamında bu etkenler önemli ve hatta belirleyici rol oynar. Şunları da eklemek gerekir ki, Ermeniler her ne kadar Kürdistan'ın kuzeyinde, Karadeniz ve Kafkasya ile Urmiye ve Van gölleri arasında yaşayan bir halk ise de, gerçekte Kilikya'ya yani Çukurova'ya kadar, dağın biçimde serpiştirilmişlerdir. Kürdistan'ın bir çok bölgesinde yaşadıkları durumu da böyledir denilebilir.

Coğrafik olarak çok dağınık olmaları, diğer hristiyan halklardan uzak yaşamaları, erkenden bir kapitalizleşmenin gerçekleşmesi, yambaşında yaşayan Kürtlerin hâlâ feodal düzeni aşamamaları, tersine feodalizmin gelişmeye devam etmesi vb., etkenlerin yanısıra, devlete sahip çıkan şoven Türk burjuvazisi gibi, azgın bir düşmanın karşılığında bulunmuş olması koşullarında ortaya çıkan bu hareketi, katliamlardan geçirilmesi kaçınılmazdı. Tüm bunlara Ermenilerin I. Emperyalist Paylaşım Savaşında Çarlık Rusya'sının yanında yer almasının eklenmesi, bardağı taşıran son damla oldu. Ve bu temelde 24 Nisan 1915 tarihinde büyük bir Ermeni tehciri, sürgünü ve katliamı gerçekleştirildi.

İttihat ve Terakki'nin çoktan beri aradığı fırsat artık doğmuştu. Bir yandan tüm dünya savaş koşullarını yaşıyor ve böylece koşullarda kimsenin kimseden hesap sorması beklenmiyor ve diğer yanda, "Ermeniler saldırıya geçti, Türkleri arkanın vurmaya başladı" teraneleriyle düşmanlık körükleniyordu. Beri yanda yüzyıllardan beri Ermenilerin malına ve topraklarına göz koyan Kürt beylikleri vardı. Evet bütün bunlar birleştiğinde, artık katliamların gerçekleşmesi bir zorunluluk haline gelmişti. Bizzat 600 binli yolda katledilir. Mezopotamya'da, Adana ve Halep'te valilik yapmış olan ve buraları çok iyi bilen Cemal Paşa hatıratında 1,5 milyon Ermeninin tehcirinden bahsediyor. Yani bir ulusun, Ermeni ulusunun topraklarından koparılıp, ki Ermenilerin bu topraklarda binlerce yıllık tarihi vardır, güneş; Beyrut ve Halep'e kadar sürülmüşü söz konusudur. Gerçekten bu tehcir, tarihin bize gösterdiği en büyük

tehcirlerden bir tanesidir. Tarihte örnekleri aranırsa, ancak M.O. VI-VII. yy'larda gerçekleşen Yahudi tehciri ile XX.yy'da, Hitler faşizminin gerçekleştirdiği Yahudi Katliamı ve Amerika'da, daha önce gerçekleştirilen, Kızılderili katliamı buna örnek olarak gösterilebilir. Ama, yine de denilebilir ki, Ermeni katliamı, tüm bunlardan daha korkunç ve daha dehşetlidir. Öyle ki, gelişmiş bir ulus kültürüyle, sanayile, ekonomisi ve sosyal yapısıyla imha edilmiştir.

Yüzyıllardan beri, Anadolu'da bu politikayı sinsi ve sürekli biçimde sürdüren Türk egemen sınıfları, I. Dünya Savaşı'nın olağanüstü koşullarında halkları toptan imhaya yöneldi. O tarihlere ölümler duran tüm sorunları kılıç ve zoraki eritime yöntemleriyle halletme sezgisine de sahiptir. XX. yy'ın ilk çeyreğinde işlenen bu büyük ve benzeri görülmemeyen katliam, yüzyılların baskı ve eritime politikalarının doruğuna teşkil eder. Hitlerin, bu katliamı kendisine örnek alması boşuna değildir. Hitler faşizmi, dünya çapında oynadığı rol ve oluşturduğu tehlikeden dolayı dünya tarafından çok teşhir edilmiş ve insanlık vicdanında mahkûm olmuştur. Ama aynı şeyi, bugün bile, Türk burjuvazisi ve onun azgın temsilcileri için söyleyemeyiz. Gerçekten Hitler faşizminden hiç de geri kalmayan, fakat sınırlı bir bölgeyi; bütün dünya uluslarını değil, salt kendi hakimiyeti altındaki ulusları ilgilendirdiğinden ötürü, Türk Hitlerçiliğinin bu azgın temsilcileri yeterince izah edilemez, bilince çıkartılmamış ve hesap sorulmamıştır.

Ermeni katliamının bazı hususlarına daha değinirken, hemen şunu teslim etmek gerekir ki, Ermeni burjuvazisi, özellikle de komprador burjuvazisi, sınıf çıkarları gereği olarak, dışa bel bağlıyor; ya Rus Çarlığına, ya da İngiliz-Fransız emperyalizmine dayanıyor ve bu temelde bir ulusal hareket geliştirme çabışıyor. Daha o dönemde başta Lenin olmak üzere marksistleri der, gelinen aşamada, ulusal sorun burjuvazinin çözümlenmesi bir güç olmaktadır çıktığı ve burjuva yöntemle sorunu çözümlenmeye kalkışmanın, Rusya örneğinde görüldüğü gibi, milli kin ve öfkeyi artırdığını ve bunları pogromlar düzeyine yükselttiğini belirtiyorlardı. Bu gerçek kendisini, Ermeni sorununda tüm açıklığıyla ve güçlü bir biçimde ortaya koydu. Eğer Ermeni ulusu katledilmişse, bundan, Türk sömürgecileri kadar, hareketi, Ermeni halkının çıkarları doğrultusunda değil, kendi dar sınıf çıkarları doğrultusunda ve emperyalizmle işbirliği içerisinde yürütme çabışan Ermeni burjuvazisi ve özellikle komprador burjuvazisinin de payı büyüktür. Onlar, Rus, İngiliz ve Fransızlar işkürtarak ve onların desteğiyle aralarık Türk burjuvazisini durdurabileceklerini, hakimiyetine son verebileceklerini ve böylece de burjuva devletini kurabileceklerini sandılar. Başta Kürt halkı olmak üzere komşu halklarla dostluk ve ittifaklar geliştirme şurda kalsın onlarla çatışma halindeydiler. Türk halkıyla dayanışma içine girmediler. Sadece dış "müttefiklerine" daha doğrusu dış işkürtarlara dayandılar ve erkenden ortaya çıktılar. Böylece de bilinen sonucun yaratılmasına katkıda bulundular. Ve sınıf olarak çözümlenmezliklerini bir ulusun katledilmesine kadar ileri götürdüler. Ermeni burjuvazisi, sadece ulusal sorunu çözümlenmekten uzak olduğunu göstermekle kalmadı, o aynı zamanda strateji ve taktikleri ile, katliamın gerçekleşmesine nasıl zemin yarattığını ve hizmet ettiğini de kanıtladı. O koşullarda, Türk burjuvazisinin bu geniş temsilcilerine karşı başka türlü sonuçların alınması zaten beklenemezdi ve başarı sağlamanın

koşulları da yoktu.

Bildiğimiz gibi daha sonra Ermeni ulusunda yeni bir Diyaspara, yayılma hareketi gerçekleşti. Ermenilerin, Ortadoğu'da Avustralya'ya, Amerika kıtasından Avrupa ve bugünkü Sovyetler Birliği hudutlarına kadar sürdürdüler. Yerleştikleri alanlarda kültür grupları ve kilise cemaatları biçiminde yaşamak zorunda bırakıldılar. Hitler faşizminin Yahudilerin başına getirdiği, siyonizmin Filistinlilerin başına getirdiği olaylar daha önce Türk burjuvazisi tarafından Ermenilerin başına getirilmiştir. Ve bunların çağımızın yüzkarası gelişmeleri olduğu gayet açıktır.

Bugün, çeşitli ülkelerde yaşayan Ermeni ulusal azınlık hareketinin geldiği nokta ve içinde bulunduğu koşullar son derece olumsuzdur. Amerikan Kongresi'nde, Avrupa Konseyi'nde sözümona soruna çözüm aranyor. Amerika ve Avrupa emperyalistleri, bugün en basit çıkarları için, halkların katliamlarına onay verirken ve bunda en ufak bir sakınca görmezken, hangi Ermeni ulusal sorununa çözüm getirecekler? Veya en korkunç sömürgeçliği uygulayan, dünyanın bütün bölgelerinde, bizzat kendi zalim ordularıyla halkları hergün katliamdan geçiren emperyalistler halkları ve bu arada Ermenilerin dostu olabilir mi? Dağılımı, ağırlıklı olarak basit burjuva topluluklar biçiminde, dünyanın dört bir yama serpiştirilen, emperyalist sistem içerisinde gerici bir rol oynatılmak zorunda bırakılan Ermeni hareketleri, emperyalizmin yeni kayışları haline gelmektedirler. Dünya Yahudi sermayesinin oynadığı rolün bir benzerine, Ermeni burjuvazisi hazırlanmakta ve böylece emperyalizmin çıkarlarına hizmet etmek doğrultusunda görevler gördürülmeye çalışılmaktadır.

Ermeni sorunu üzerine, Marks'ın Yahudi sorununa ilişkin, daha 1850'lerde yaptığı değerlendirmeye benzer bir değerlendirme yapmak, fazla hatalı olmayacaktır. Ve bu, aynı zamanda, Lenin'in Rusya'daki Yahudiler için yaptığı değerlendirmeye de ters düşmeyecektir.

Marks; Yahudilerin, dünya toplumlarının tefeci-ticari gözenekleri olduğunu, kapitalist sistemin gelişimine en gerici tarza hizmet ettiklerini, kapitalist sınıfın özelliklerini en çok bağırdı taşıyan bir toplum olduğunu belirtir. Gerçekten de gelişim çarkının kapitalizminde yana işletilmesinde baş rolü oynadılar. Nitekim bugün bile, Amerika'da kapitalist-emperyalist çarkın dönmesinde, siyonist sermayenin rolü küçümsenemez. Polonya'da, Almanya'da ve Çarlık Rusya'sında da aynı rol oynayıyordu.

Yahudi katliam ve pogromlarının olmasına, Yahudi burjuvazisinin bu tarza ortaya çıkıp, şekillenmesinin kaynaklık ettiğini belirtilebilir. Sayıları az olmasına rağmen Çarlık Rusya'sında, sermayelerinin önemli oranda gelişme kaydetmesi, yine Almanya'da gelişen kapitalizme önemli oranda damgasını vurmaları, Alman burjuvazisinin, korkunç düzeye varan Yahudi katliamlarını gerçekleştirmesine neden oluyor. Tıpkı Ermenilerin Osmanlı İmparatorluğunun egemenliği altında erkenden sermaye sahibi olmaları ve peşinde katliamlara uğramaları gibi.

Marks, Yahudiler için; "dünya sosyalist devriminin gerçekleştirilmesinden başka bir kurtuluş yolları olamaz, her zaman ezilip katledileceklerdir" derken, gerçek çözümün nerede yattığını gösterir. Lenin de; Yahudi pogromlarının önüne geçmek için, Bund'un kültürel özerklik temelindeki örgütlenmesinin tehlikesine ve bunun katliamlara neden olabileceğine dikkat çeker. Sorunun ancak sosyalist devrimde çözümlenebileceğini ve bu neden-

lerden dolayı Yahudi halkının Rusya işçi sınıfı hareketiyle birleşmeleri gerektiğini açıkça belirtir.

Marks ve Lenin'in bu belirlemeleri, Ermeni hareketinde ilerici rol oynamak isteyen güçler için de geçerlidir, ve gereğinin yerine getirilmesi şarttır. Yoksa, emperyalist mirhakların dayattığı kültürel özerklik, vb. şeyler sorunu çözmeye, diğer bir hata ise, bireysel terörizme varan umutsuz çıkışlardır. Böylece çıkışların kime yaradığı, bunları bahane eden Türk burjuvazisinin şovenizmi nasıl dalga daydığı, bugün herkesin malumudur. Bunun yerine başta Türkiye ve Kürdistan olmak üzere tüm Ortadoğu halklarının ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm doğrultusundaki mücadelelerine destek vermek ve hatta katılmak, özellikle Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine katkıda bulunmaları ve hatta demokrasi sosyalizm mücadelesinde yer almaları gerekir ve sorunun çözümü, devrimde aranmalıdır. Emekçilerin lehinde ve ezen, ezilen ulusların burjuvalarının, bölge gericiliğinin ve tüm emperyalist güçlerin aleyhinde olan biricik doğru çözüm yolu budur.

Ortadoğu'da yaşayan halklar, bugün çok ağır ulusal, toplumsal, siyasal ve kültürel sorunlarla yüz yüzedirler ve bu sorunların emperyalist-kapitalist sistem içinde çözüm bulmaları düşünülemez. Tersine sistemin kendisi, bunların hergün biraz daha ağırlaşmasını ve derinleşmesini nedeni durumundadır. Tek çözüm yöntemi, halkların ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketlerini yükseltmek ve muzafere kılmaktır. Tüm sorunlara çözüm getirecek yegâne yöntem budur ve Ermeni sorununa da ancak bu temel çerçevede çözüm bulunabileceğine inanıyoruz.

Ermeni Katliamından Çıkarılması Gereken Dersler ve Kürdistan'daki Ulusal İmha Siyaseti

Ermeni katliamı Kürt ulusu açısından ve bugünkü Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz açısından son derece önemli derslerdedir. Hatta bu olayın şahsında Türk burjuvazisinin gerçek barbar ve katliamcı niteliğini kavramak ve buna göre tavır geliştirmek bakımından bölge ve dünya halklarının da çıkarmaları gereken dersler vardır. Şimdi de bu derslerin ne olduğu üzerinde durmaya çalışacağız.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sona ermeden önce, katliamdan arta kalan Ermenileri Kafkasya'ya sürdüren İttihat ve Terakkiyi subaylar, geri döndüklerinde şu sloganı haykurdular: "Zo'ları yok ettik, sıra Lolo'lara geliyor." Lolo'lar diye tabir edilen Kürtlerdir. Ve gerçekten de sıra Kürtlere gelmiş ve bu yönlü hazırlıklar yapılmıştır. Eğer Osmanlı orduları 1918'de yenilmeseydi, Ermeni katliamı benzeri katliamlar bu sefer Kürdistan'da sergilenenecekti. Daha 1916'da tehlikeli görülen aşiretler mecburi iskana tabi tutulmuş ve bunlardan 600 bini Toroslarda telef olmuştur. Bu Abdulhamid'in kullanmakta pek mahir olduğu politikanın bir gereği olarak da yapılmak zorundaydı. Abdulhamid'in İttihatçılar Bulgar ve Yunanlıların birleşmesine nasıl fırsat tanıdı, ben onları 30 yıl savaşmıştı, bundan hiç ders çıkarmadılar mı?" dediği bilinir. Aynı yöntem Ermeni-Kürt çelişkinde de kullanılır. Ermeni hareketine karşı Kürt alaylarından sonuna kadar yararlanılır ve Ermeni ulusal hareketini ezdikten sonra Kürtlere yönelmeye başlanır. Ama İttihat ve Terakki'nin savaşta yenilmesi ve önderlerinin kaçması bu amaçlarını

kursaklarında bırakır.

Osmanlı İmparatorluğunun dağılmasıyla birlikte, onun enkazı üzerinde yükselen kemalist hareket bu politikayı aynen devralır. Çünkü kemalistler de aynı okulum, ırkçılık ve şovenizm okulunun türedileriydiler. "Böl ve yönet" kendine bağlamaya ve direnlenleri de Kocgiri örneğinde görüldüğü gibi, sert yöntemlerle ezme politikası, daha Türk ulusal kurtuluş savaşı gelişmeden önce gündeme sokulur.

Türk burjuvazisi, nasıl ki, içte hristiyan halklardan kaynaklanan tehlikelere karşı Kürtlerin desteğine ihtiyaç duyduysa, dış emperyalist işgale karşı da bu ihtiyacı hissetti ve bunun stratejik önemini çok iyi biliyordu. M.Kemal'in bu desteği sağlamak için onlarca Kürt şeyhi ve ağasını elini öptüğünü herkes bilir. Buna ilişkin fotoğraflar ve yazılı belgeler mevcuttur. Ve bu çabalar boşuna değildir. Çünkü Mustafa Kemal'in başarılı bir ulusal kurtuluş savaşını yükseltmesi ve bu temelde zafere ulaşması başka türlü sağlanamazdı. Türk ulusal hareketinin, neden Türklerin yoğun olduğu Batı'dan değil de, Kürtlerin yoğun olduğu doğudan başlatıldığının anlamı budur. Ulusal kurtuluş savaşı, Kürtlere dayalı ama Türkler adına, Erzurum ve Sivas'ta temellerini atar. Savaş, din, ümmet, halife adına ve Kürt şeyh ve ağalarının desteğiyle verildi, ama tam bir riyakarlık ve sahtekârlıktır. Kemalistlerin bunun böyle olduğuna pratikte kanıtlarlandı. Özünde azgın bir şovenizm duygusuna hareket eden ama görünüşte "gavura karşı islamiyet ve halifelik kurtarılması" parolası altında, Kürtlerin desteğini sağlayan ve onları amaçları doğrultusunda kullanmayı çok iyi bilen Mustafa Kemal, bu temelde zafere yönelirdi. Amaçladığı cumhuriyeti kurup egemenliğini sağlamıştırdıktan sonra, İttihat Terakkicilerin yanına bıraktığı iyi tamamlanmaya koyuldu. Yani "Zo'ları bitirdik sıra Lolo'lara geliyor" sloganının pratik gereklerini yerine getirilmesinin zamanı gelmişti artık.

Evet, 1925'lerden itibaren başlayan Kürdistan seferleri bu amaçları güdüyordu. Kürt egemen sınıfların büyük bir kesimi işbirlikçiliği benimsemiş, tam bir azık durumuna gelmişti. Artık Zo'ları ve Lolo'ları birbirlerine kırdırma yöntemi yerine "it kanunu" uygulanabilir. Bu da Kürdü Kürde kırdırma; aleviyi suniye, suniyi aleviye, kuzeyi güneye, güneyi kuzeye, aşireti aşirete, vs. kırdırma politikasıdır. Öte yanda, binbir parçaya bölünmüş Kürtleri -ki bunun ekonomik tarihsel, toplumsal siyasal nedenleri vardır-, cumhuriyet yanlıları ile cumhuriyet karşıtları biçiminde bölere yeni yapıp gruplar türetti. Her bölgede bir ağayı tutar, diğerlerine karşı kullanır, bir tarikatın yanında olur diğerinin karşısında, önce zayıf tutar güçlüye karşı, sonra güçlüye zayıfı ezdirtir, velhasıl "böl yönet" politikasının tüm inceliklerini Kürdistan'da uygular.

Kürt halkının nüfus bakımından yoğun olması, aşiretler halindeki yaşantısı, savaşçı karakteri, Kürdistan'ın başedilmez coğrafik yapısı vb. faktörlerin yanısıra, cumhuriyetin kuruluş yıllarında Türk burjuvazisinin onları basit bir lokma gibi yutup eritecek ekonomik, sosyal ve kültürel güçte olmaması nedenleriyle, seferlerin sadece askeri nitelikte kalmasına yol açmıştır. 1940'lara kadar sürdürülen bu seferler hep böyle olmuştur.

Bu sürecin sınıfsal, dolayısıyla ulusal özelliğine de gözetmek gerekir. Ermeni ulusal hareketinde, Ermeni burjuvazisi, özellikle komprador burjuvazisi, nasıl ki dışa dayalı öz güce dayanmaktan uzak, katliama açık bir hareketi geliştirip ulusal imhaya neden olduysa, Kürt egemen sınıfları da, farklı tarihi

koşullarda ve değişik biçimlerde Kürdistan'da katliamların yaratılmasına neden oldular. Kökleri Şeyh İdris-i Bitlisi'ye dayanan, Abdulkamid'le yeni boyutlar kazanan ve Hamidiye Alaylarıyla doğuya ulaşan bu gürhün ihanetinin eşine rastlanmaz. Ermeni burjuvazisi katliamlara neden oldu ama direndi. Kürt aşiretçi-feodalleri ise çıkarlarını Kürt devletiyle birleştirdiler ve bu devleti varlık nedenleri olarak görüp bunun içinde eridiler ve hızlı bir biçimde ulusal-inkârcılığa yöneltiler. Bu özümsemiş sınıfla aracılığıyla Kürdistan'da başka türlü bir ulusal imha gündeme getirildi. Özellikle 1940'lardan itibaren, fiziki imha yerine, toplumu ulusal değerlerinden soyutlama ve onu kendi ulusal yapısı içinde eritime biçiminde fiziki imhadan daha tehlikeli bir imhaya geçleştirildiler. Bunda da yerli feodal-aşiretçi egemen sınıfın rolü belirleyicidir.

Ermeni burjuvazisinin Türk burjuvazisinin ileri olması, katliamlara neden olurken, Kürt feodal aşiretçi önderliğin Türk burjuvazisinden daha geri olması onların Türk uluslaşması içinde ulusal-inkârcı bir biçimde erimesine yolaçtı. Bunların bu durumu, Kürt ulusunun manevi katliamdan geçirilmesine neden oldu. Ve bu fiziki katliamlarla içte işletildi: bir yandan asimilasyonla kültürel özümseme sağlandı, diğer yanda askeri seferlerle fiziki katliamlar geliştirildi.

Katliamların en çok yaşandığı Dersim'de, daha 1940'larda, katledilen onbinlerce insanımızın çocukları zorla alınarak, kıralara doldurulması, buralarda aynen yeniçeri döneminde toplatılan çocukların sultanlık mekteplerinde eğitimlerine benzer bir eğitime tabi tutulmaları; dilinden, kültüründen ve anasından kopartılan bu çocukların daha bu yaşta türkleştirilme zorlanmaları tam bir manevi katliamdır. Bu temelde ilkokul, ortaokul, lise ve üniversitelere kadar okutulurlar. Artık İstanbul Türkçesinden daha düzgün, tam bir kitap Türkçesiyle konuşan, "devlet ülkesi ve milletiyle bir bütündür" ilkesine inanan, "Misakı-Millî" ruhıyla donatılan, kraldan daha kralcı ve Türkünün daha Türkünün olan, kısacası kemalist olan tipler yaratılır. Yeniçeri döneminde, yeniçeri önde gelenlerini nasıl paşa, valî, sadrazam yapılsa, bunları da cumhuriyet bürokrasisinin kilit noktalarına yerleştirildiler. Yine katliam temeline devşirilen, milliyetleri, kültürleri ve gerçek kimlikleri yok edilen bu çocuklardan ordular oluşturular ve kendi öz halklarının maddi ve manevi katliamının malzemesi haline getirildiler. Türk burjuvazisinin, Kürdistan'da gerçekleştirdiği katliamın bir benzerinin, Hitler Almanya'sında dahil olmak üzere, dünyada bir eşine daha rastlanamamasından kastedilen budur.

Pervaziz kemalistler bununla da yetinmezler. Bunları Türkiye ve Kürdistan'ın dört bir yanına savurur ve burjuva çıkarlarını gerektirdiği her türlü kılığa büründürür. Bir yandan Türk burjuvazisine ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel vb. her alanda hizmet eder, diğer yandan Kürdistan'da yürürlükte olan ulusal yayılma politikasının işi hizmetkârı, piyonu ve uşağı olma rolünü oynarlar.

Adı geçen bu ucube tipin sol safı içindeki konumu incelenmeye değer. Kendi ulusunun varlığını inkâr eder. Ülkesini tanımaz ve kabul etmez. "Ulusların kendi kaderini tayin etme" ilkesini dünyanın tüm ulusları için geçerli sayar ama bu hakkı Kürt ulusuna tanımaz. Sosyal-şovenizmi yayar.

KUKM'ne karşı en aktif bir azgın savaşçı. Sol maske altında azgın komünizm düşmanlığını yayar. Bu işin garip tarafı, tüm bunları halk

adına, demokrasi, ilerlilik ve devrimcilik adına, hatta hatta sosyalizm ve komünizm adına yaptığını iddia eder. İşte Türk devletin "kışla kültürü"yle yetiştirilen 'aydın' tipi böylesi bir tiptir.

Aydınlık'ın Pülümür'de gelişen birinci Dersim bir güç durumuna gelmesi, Dersim ve çevresinde HK ve daha ne idüğü belirsiz sosyal-şoven grup ve grupçukların boy vermeleri boşuna değildir. Bu durum Kemalizmın yarattığı zeminle yakından ilintilidir. Ve bu adı geçen tuhaf oluşumlar, içinden çıkılmaz bir kargaşa yaratırlar, halkı böler parçalar, tarihinden ve milli gerçekliğinden kopartırlar. Özcesi her tarafa zehir saçarlar.

Evet XX. yy.'in ortalarında, başta Dersim olmak üzere, Türk sömürgeciliğinin egemenliği altındaki Kuzey-Batı Kürdistan'da fiziksel katliamlar gerçekleştirildi ama bunlarla yetinilmedi. Bununla birlikte ve bundan daha tehlikeli manevi-kültürel katliam da gerçekleştirildi ve günümüze kadar sürdürüldü ve sürdürülmektedir. Hemde bilinçli, planlı ve sistemli olarak.

Kürdistan'da yaratılan ve dünyada emsali bulunmayan bu vahşi katliamın sınıfsal özelliğinin çok iyi kavranması gerektiğini belirtmiştik. Konunun öneminden dolayı üzerinde biraz daha durulmasında yarar görüyoruz.

Ermeni burjuvazisi Türkleşmeye şiddetle karşı çıkıyordu. Çünkü gelişmişlik düzeyi daha yüksek, üstelik de hristiyanıydı. Milli ve kültürel yapısı çok farklı ve açıkça tüm bu değerlerine sahip çıkıyor ve geliştiriyordu. Hain işbirlikçi Kürt feodal sınıfı, Osmanlı devletine kuluk, kölelik eme ruhuyla yaşamış ve bu kölece bağıllık karakteriyle geliştirilmişti. Cumhuriyet döneminde ise, devletin ideolojik, kültürel, ulusal ve siyasal kurumları içinde eritilmişti. Böylesine özümsemiş, ulusal-inkârcı ve işbirlikçi sınıfa bağlı olarak oluşturulan kurumlar, TC kışalardaki biçimlendirilip bu kurumların hizmetine koşulan 'aydın'lar da en az bu sınıf kadar tehlikeli olacaktı ve nitekim böyle de olmuştur. Halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi açısından çok tehlikeli bir durumdur bu. Fiziki katliamdan çok daha tehlikeli bir ulusal imha ile karşı karşıyayız derken, çağımızla bağdaşmayan, Afrika'nın sıyah ırkından Amerika'nın Kızılderililerine kadar hiç bir ilkel ve geri kavmin bile kabul etmediği bir ulusal imhadan söz ediyoruz. Ve gerekçe de, bugüne kadar yaşanan süreç hep bu yönlü olmuştur. Bunun en önemli iç nedeni, bu özümsemiş ulusal-inkârcı ve işbirlikçi egemen sınıflardır diyoruz.

Kürt işbirlikçi egemen güçleri, bu politikalarıyla yalnız Kuzey-Batı Kürdistan'da değil, tüm parçalanmış ulusal, fiziksel katliamlardan daha tehlikeli bir katliama yayıyorlar. İşbirlikçilik ilklerine kadar işlemiştir. Yaşamları bununla. Gözleri başkaca bir şeyi görmeye. Ulus geçeceğinden, ulusal bağımsızlıktan, kurtuluş mücadelesinden vebadan kaçır gibi kaçarlar. Tüm bunlar tesadüfen ortaya çıkacak olular değildir. Bu, egemen sınıfın oluşum tarzı, oluşum koşulları ve yüzyıllardan beri yaşadığı politik yaşamıyla yakından bağlantılıdır. Sömürgeciliğin Kürdistan'daki kültürel egemenliğinin, siyasal egemenliğinin, sosyal egemenliğinin dayanakları, yine bu sınıftır. Ona dayanılarak her türlü ulusal baskı politikaları uygulanır, en ucra köşe kadar taşınırlar ve onların yoğun desteğiyle halk kıldanamaz hale getirilir.

Ermeni halkı, kendi burjuvalarının ihanetine uğramış da olsa hiç olmazsa direndi, dayatılan teslimiyete karşı başkaldırdı ve her türlü

azgın baskılara rağmen ulusal kimliğini korudu ve hâlâ da korumaktadır. Kürt halkının durumu ise, tamamen bundan farklıdır. Özümsemiş, her türlü ulusal değerlerinden soyutlanmış, hakim ulus burjuvazinin kültürüyle yoğrulmuş ve bunu kendi kültürümüzü gibi her tarafa yayılan, ulusal inkârcılığa topluma dayatan yerli işbirlikçi Kürt egemen sınıfları yüzünden, evet bu hain gürhün yüzünden, halkımız bölük pörçük, ulusal ve sınıfsal çıkarlarından uzak, kimliğinden yoksun mücadelesiz ve durgun bir yaşam içinde kaldı. Dolayısıyla en alçakça ve teslimiyetçi bir çürümeye içinde bırakılmasına yolaçtı ki bunun tehlikesi çok daha büyüktür. Yüzyıllardan beri, böylesine tehlikeli bir yaşama maruz bırakılan bir halkın ulusal kurtuluş mücadelesinden ne kadar uzak kalacağı da çok açıktır.

Türk burjuvazisi, XX. yy.'in son çeyreğinde de, Kürdistan halkına yönelik en tehlikeli katliamlarını sürdürmektedir. En yurteverse, en fedakârı en cesur ve kararl insanlarımızı fiziki imha yöntemleriyle katlediyor. Ama sadece bu değil. Bundan çok daha fazla tehlikeli olarak, halkın dil kültür ve maddi yaşam koşulları üzerinde gerçekleştirildiği katliamla da tüm ulusal özellikleri, en son sınıra kadar ortadan kaldırmaya çalışıyor.

"Bulgar zulmü", "komünist esaret" altındaki Türklerin kimliklerinin zorla değiştirilmesi üzerine bol bol edebiyat yapan Türk burjuvazisi ve onun azgın temsilcilerinin, ülke ve ulus gerçekliğimizi tanımayanlar, gerçekten gözü kör, kulakları sağır ve beyinleri kireçlenmişcesine duysarız davranmaları, ancak gözü kara bir şovenizme bürünmeleriyle mümkündür. Ve gerçek olan da budur. Bunları son derece olağan olarak görüyorlar ama bir Türk'ün adının değiştirilmesini uluslararası bir sorun haline getirebiliyorlar. Açıkça belirtelim ki, bu büyük bir sahtekârlık örneğidir.

Tarihin en eski halklarından olan Kürt halkını, tüm ulusal değerleriyle birlikte ve görülmesi işkenceler ortamında imhadan geçiriyor, fakat böyle bir olayı utanmazcasına inkâr ediyor. Kendini akıllı alemi sersem sanıyor. Bir "bölücü", "eşkiya" edebiyatını tutturmuş gidiyor. Ve bu alçaklar, bu caniler, gerici bir tarih anlayışına, tarihi miras ve kültürüne dayanan bu ABD canavarlar ve başta ABG olmak üzere emperyalizmin bir numaralı uşakları olan ırkçı, faşist despotlar, XX. yy.'in son döneminde; halkların ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm doğrultusunda kazanımlarını alabilirdiğine arttırdıkları bu çağda, halkımız üzerinde en pervasız uygulamaları sürdürmektedirler.

Yalnız insanların adlarını değil, tüm bölge ve dağların adlarını ve sadece adlarını da değil, herşeyini değiştirdiler. Kemalizmın felsefesi, mantığı ve ruhu dayatılarak, insanların kişiliğini başkalarına uğrattılar. "Ne mutlu Türküm diyene", "bir Türk dünyaya bedeldir" vb. şeyler birer ilke olarak okullarda ufak çocuklara özümsetilir. Her gün "Türküm, doğruyum, çalışkanım" andı içirilir. Ve yine hergün istiklal marşı ve Türk ırkının yüceltiği haykırılır. Üniversiteler dahil, tüm devlet kurumlarında hergün Atatürkçülük dersi verilir. Tüm yeraltı, yerüstü zenginlik kaynakları talan edilir. Tüm bunları istikrarlı bir Türkiye; büyük ve müreffeh bir Türkiye için, bölgenin istikrarı için, NATO'nun en güçlü müttefikleri olarak yapar. Ve tüm bunların İnsan olmak, sıradan bir düristlüğe, namusa sahip olmak için, rüstiğe, namusa sahip olmak için vazgeçilmez bir şart olan, kendi ulusal kimliğine ve adına sahip çık-

mak gerekir. Ama buna sahip çıkıldığında "bölücü", "eşkiya", "terörist", "derhal idam edilmesi, imha edilmesi gerekir" teraneleriyle firtınalar kopartılır. Mahkemeleri de hemen amlacelece bu yönlü kararlar çıkarır. Cumhuriyetçilerinden, parlamenterine, hükümetten ziyası partilerine kadar, hepsi bu sorun üzerinde birleşir.

Yalnız onlar mı? Hayır! "sol" maskeli sosyal-şovenler ve de onları yerli Kürt uşakları da aynı koruya katılırlar; "bölücü eşkiya ya", "provokasyona" karşı birleşip hemen cihad açarlar. Gerçekçe, yapılan ise, insan olmanın, dürist olmanın ve bundan vazgeçmemenin gerektirdiği küçük büyük direnişleri. Ve onlar buna saldırıyorlar. Dünyanın gözünün içine baka baka, en basit konularda; Bulgar Türkleri, Yunan Türkleri, Kerkük Türkleri vs. konularda firtınalar koparıyorlar, fakat dünyanın en eski bir halkı ve en mazlum bir ulusu üzerinde ulusal imha politikası uygulanırken, buna karşı çıkılmaması gerektiğini, hep emperyalizm ve NATO'nun çıkarı için, hatta sosyalist ülkelerin çıkarı ve bölgenin istikrarı için bu kargaşanın, bu anarşi ve terörün bastırılması gerektiğini dayatır. Tüm devlet gücünü böyle kullanır ve böylesine mazlum bir halkın her türlü değerini çinmemekte kendisini sonsuz özgür görür.

İşte bu Hitlerden daha tehlikeli bir Hitlercilik değil midir? İşte bu Ermeni katliamından daha tehlikeli bir katliam değil midir? Ve eğer bu böylesine bu katliama karşı Kürt halkının tüm gücünü ortaya koymasını; çağımızla bağdaşmayan, Hitler faşizmini, Ermeni katliamını, siyonizmin Filistin'deki, ırkçılığın Güney Afrika'daki uygulamalarını geride bırakan, sessizce ve sessizce olduğu kadar alçakça yürütülen bu imha politikasına karşı isyan etmek, başkaldırmak, bir insanlık görevi değil midir? Her dürist, yurteverse Kürdistanlı insanın, insan olmanın bir gereği olarak, bu uygulamaları kabul etmemesi, ulusal onurunu koruması ve bu temelde direnmesi zorunlu değil midir? Tersi onursuzca bir yaşam demek değil midir? Dünyanın hiçbir halkı ve ulus tarafından kabul edilmeyen, şiddetle reddedilen böylesi lanetli bir yaşam kabul edilebilir mi? Bize göre, hayır! Böyle bir yaşam isyan edilmesi gereken bir yaşamdır ve hiçbir gerekçeyle kabul edilemez. Ama reformist, teslimiyetçi hain takımı böyle düşünmüyor. Onlar bu kahredici yaşama karşı değil, buna karşı ulusal direnme savaşını yükselten halkımıza ve onun şanlı önderi PKK'ye karşı savıyorlar. PKK önderliğinde halkımızın silahlı gücü HRK'nın gerçekleştirdiği, 15 Ağustos direnme ve saldırı eylemlerine, nasıl şarlatanca karşı koydukları ve tasfiyeci birlikler oluşturdukları biliniyor. Fakat bunları bu çürütkenlikleri bizi şarttırmıyor. Çünkü; bunların ne olduğu, kimin adına ve kimin çıkarları doğrultusunda bunu yaptıklarını ve kimlerin yönlendirdiği altında olduklarını çok iyi biliyoruz. Kireçleşmiş beyinlerinin, kartartılmış ruhlarının, ürktülmüş yüreklerinin, daha doğrusu yüreksizliklerinin kimin damgasını taşıdığını da çok iyi biliyoruz. Bunların bu objektif konuların; oluşum tarzı ve sınıfsal özellikleri dolayısıyla başka türlü bir rol oynamaları zaten mümkün değildir. Yani herşey olması gerektiği gibi olmaktadır.

Karşımızdaki düşman, sadece sömürgeci bir güç değil, emperyalizm, bölge gericiğini ve içteki bertürülü uzantılarına yanna alarak, halkımıza üzerinde bir ulusal imha politikasını uygulayan, yüzyıllardan beri geliştirdiği bu yöntemlerle bizi, ulus olmaksızın çıkarmaya çalış-

Devamı 22. Sayfada

Baştafı 1. Sayfada AMERİKANCI DEMOKRASİ MODELİ VE TÜRKİYE UYGULAMASINDA VARDIĞI AŞAMA!

Yani, tüm toplumsal, siyasal ve ekonomik yaşam hızla askerleştirilerek, her türlü toplumsal muhalefet bu temelde ezilmeye, sömürü bu temelde sürdürülmeye ve kısaca yıkımın eşine gelmiş olan sınıfla, bu sınıfın iktidarı bu temelde ayakta tutulmaya çalışılacaktır. Kendine has özelliklerinden ötürü de, bunun en tipik örneklerinden birinin yaşadığı bir ülke Türkiye'dir.

Askeri faşist diktatörlük, ekonomik iflas, yükselen toplumsal muhalefet ve en önemlisi de karşısına dikilen bir Kürdistan olgusu karşısında sömürgeci-faşist burjuvazinin, kendi iktidarını başka hiç bir biçim ve araçla sürdüremez noktaya gelmesi sonucu, burjuvazinin sivil yönetimlerle başaramadığı başararak göreviyle yükümlü olarak işbaşına getirildi; ve bu sadece işbirlikçi Türk egemen sınıfların değil tüm sistemin başka alternatifli olmayan tek seçeneğiydi. Demirel ve Ecevit'lerin milyonluk örgütlerine rağmen cuntanın iktidara gelmesini sessizlikle karşılamaları ve tabii ki onaylamaları da bu nedene dayanmaktadır.

Ama bu tek seçenek, bunalımın çözümlenmesinin değil, derinleşmesinin de kaçınılmaz nedeni olduğundan, toplumsal muhalefeti büyütmeyen de ötesinde, bizzat egemen sınıflar arasındaki çelişki ve çatışmaları da geliştirmek zorundaydı. Yönetimin tek bir merkezden emir-komuta zinciri içinde sürdürülmesi ve oluşturulan sözde parlamento ile partilerin de bu zincirin halkaları olmak dışında yaşam olanaklarının bulunmaması, özellikle cunta ile sivil kesimler ve kürdistan arasındaki karşılıklı yıpranmaya yol açacak çelişki ve çatışmaları yaratacağı. 12 Eylül programının uygulanması biçiminde oturtulmaya çalışılan model, görüleceği üzere daha baştan itibaren kendi içinde bile bir istikrar unsuruna sahip değildir.

Generaller "demokrasi"sinin oturtulduğu mantık, eğer gerçek bir tiyatro sahnesinde sergilenseydi, tam bir komedi izlenecekti; fakat bu mantık siyasal-toplumsal bir gerçeklik içinde sergilendiğinde görülen, kitleler açısından büyük yıkım ve acı, işkence, zulüm ve her türlü özgürlüğün gaspı, egemen sınıflar açısından ise kendi aralarındaki mücadelenin kısması olmuştur. Cuntanın üzerine oturtulduğu mantık, yapıcı hiçbir yönü olmayan yıkıcı bir mantıktır. Çıplak bir şiddetten örülmüştür ama, salt bununla da sınırlı değildir. Merkezinde askeri şiddetin olduğu her yıl ve yöntem denenerken toplumsal-siyasal dinamizmin engellenmeye çalışıldığı, kendisi dışında her şeyi gereksiz ve zararlı bularak yok etmeyi zorunlu gören bir mantıktır. Sadece kendisine karşı olan siyasal oluşumlara değil, tüm bir halk kitlelerine yönelik olarak vahşete varan uygulamalar bu mantığın yarattığı kaçınılmaz bir sonuçtur. Yine, 12 Eylül sonrasında, köklü çelişkileri olmasına rağmen burjuva çevrelere dahi uygulanan cuntanın demir yumruk politikası bunun bir örneğini oluşturur.

Bu mantık aynı zamanda başını ABD'nin çektiği emperyalizmin mantığıdır. Emperyalizm işbirlikçisi ekonomilerin, emperyalizmin genel bunalımı içinde yaşadıkları genel ve siyasal iflaslar, 1970 yılları ortalarından itibaren 80'li yılları da faşist diktatörlüklerin birbiri ardına iş başına geldikleri bir dönem haline gelmesini kaçınılmaz kılmıştır. Şili, Güney Kore, Salvador, Guatemala, Arjantin, Pakistan vb. Asya, Afrika ve Güney Amerika'da bir dizi diktatörün iktidara oturtulması hep birbirini izlemiştir, Amerika patentli bu kuklalar eliyle emperyalist sistemin çürüyen gövdesinden kopuşlar engellenmeye çalışılmıştır. Türk

burjuva sınıflarının oluşum özellikleri, tarihi ve stratejik nedenleri TC bünyesindeki gelişmeler, emperyalizmin her düzeyde yaşadığı bunalımın adeta bir aynası gibidir. Sistem bütün suçlarını olduğu gibi bu zeminde yansıtmaktadır. 12 Eylül programının diğer işbirlikçi rejimlere bir örnek olarak sunulması ve bu rejimin tüm bir emperyalist kamp tarafından destek bulması tesadüfi değildir. 12 Eylül'le birlikte Türkiye'ye bir model oturtulmak istenmiş ve bunun başarısı için mümkün olan her şey yapılmıştır. Anayasa referandumu, 6 Kasım parlamento ve 25 Mart yerel seçimleri, oluşturulan iktidar ve muhalefet partileri, çıkarılan kanun ve kararnamele, sol'un tasfiyesi için uygulanan politikalar vs. bu modele ulaşmanın halkalarıdır. Söz konusu model de demokrasi denilen; her türlü muhalefetin şiddet temelinde sürdürülmesi üzerinde kör ve sağır bir toplumun yaratılması ve bir avuç işbirlikçinin her türlü kuraldan yoksun saltanatıdır. Ama bu, burjuva toplumunun yasalarna dahi aykırı olan bir egemenliktir ve burjuva sınıflar arası çatışmayı kızıştırması bu nedenle kaçınılmazdır.

Nitekim, model daha ilk günden bedene uymayan yönlere açık vermeye başlamıştır. Bizzat iktidar için oluşturulan MDP, hesaplanmanın tersine cunta parlamentosuna en küçük parti olarak girebilmiş, iktidarı için oluşturulan parti küçük bir "muhalefet" partisi biçimine düşüğünden cuntanın demokrasisinde sağ ve sol'u ile hesaplanan denge de ilk günden bozulmuştur. Buna bir de diğer burjuva çevrelerin parlamentoda söz sahibi olma çabaları eklenince, temelsiz bir biçimde kurulan cuntanın partilerinde huzurlan bir çözüme süreci başlamıştır. Cuntanın parlamentosunun oluşumunda bu rol dağıtımını bizzat kendi ağızlarından da duymaktayız. MDP milletvekillerinden Memduh Yaşa, Yankı dergisinin sorularını yanıtlarken, MDP'nin oluşumunu şöyle anlatıyor: "Herkesin kolaylıkla kabul edeceği gibi, MDP klasik anlamda bir parti olarak kurulmamıştır. İktidara gelmek için oluşturulmuştur. Fakat meclis grubunu teşkil eden ve halen de teşkilatta görev alan kimseler bu kadroyu bugün bir parti haline getirme göreviyle karşı karşıyadırlar. Ya bunu başaracaklardır, ya da parti çözülecektir..." Ashında, MDP için söylenen bu sözler bir bütün olarak cuntanın parlamentosu ve "demokrasi"şi için de geçerlidir. Nasıki MDP cuntanın devirdiği kadrolardan oluşturulmuş başa oturtulmak istendiği için ve tabii ki generallerin dolaysız bir sözcüsü olmasından ötürü hiç bir çevrenin desteğini alamadığı gibi kendi içinde bile çatışma ve çözülmeye yaşamak durumunda kalmışsa, aynı mantığın ürünü olan parlamento da bu kaçınılmaz akıbetle yüz yüzedir. Fakat bu, daha baştan itibaren görülen bir gerçektir de aynı zamanda.

MDP'nin başına gelenler, pek tabii ki bu "parti"nin yönetimi mekanizmasının beceriksizliğinden değil, kuruluş mantığından ötürüdür. Aynı çözümlenmiş HP ve iktidar partisi olmasına rağmen ANAP'ın bünyesinde yaşanması bu gerçeği doğrulamaktadır. Her üç parti de, Amerikan demokrasi modelinin aracı olarak sahneye sürülmüş oluşumlar olarak ortak bir akıbeti yaşamaktadırlar. Burjuva muhalefetinin sesini bile sopanın ucunu göstererek bastırma temelinde uygulanmak istenen model, bir yandan alttan gelen basın ve diğer yandan da burjuva sınıfların kitlelerdeki homurtuyu duydukları artan bir telaşla huzursuzluklarını yüksek sesle ifade etmeye başlamalarıyla, sosyal-siyasal yaşamın çıplak gerçekliği kar-

şısında erimeye başlamıştır. İşbirlikçi-tekeli burjuva çevrelerinden bile, kendi adlarına yapmasına rağmen cuntanın mevcut uygulamalarına ve gelişmelere karşı bir hoşnutsuzluk belirtisi görülmeye başlanmışsa, burada yapılduğu ciddi gelişmelere gape demektir.

Cunta programının uygulanması doğal olarak daha başka bir sonuç yaratamazdı. Bürokrat ve teknokratlar ekibi olarak Özal kabinesi eliyle uygulamaya konulan iç ve dış politikalar, birçok neden ötürü istikrarsızlıklara yol açacaktı. Ve olan da budur. Özal yönetiminin, cunta ve ordunun desteğindeki pervasızca uygulamaya koyduğu ekonomik politika, bugün görülmektedir ki, kitleleri tam bir patlama noktasına getirmiştir. Burjuvazinin uşağı oldukları süphe götürmeyen ağızlar bile bu gerçeği itiraf etmekte ve yönetime dikkat sinyalleri vermektedirler. O "her zaman haline bin sükkür eden köylülüğün" bile artık yeter dediğini, işçiler, öğrenciler, esnaf, memur, emekçiler, kadınlar vs. her kesim içerisinde istisnasız bir hoşnutsuzluk dalgalansın kabardığını korkulu gözlerle seyretmekte, "Midyat'a pirince giderken evdeki bulgundan olmamak" için daha yumuşatılmış biçimlere kesinlikle gerekisinin olduğunu şimdi artık hep bir ağızdan ve bağırarak ifade etmektedirler. Şüphesiz ki bu, demokrasi aşkından değil, mevcut araçlarla işleri bir adım daha götürmenin mümkün olmasından ötürüdür.

Türkiye'de denemeye konulan ve ardından diğer diktatörlüklere de dayatılan Amerikan demokrasi modeli, Avrupa çevrelerince de kaygıyla izlenen bir model olmuş ve tedbirli bir yaklaşımı elden bırakılan bu çevreler, Türkiye sol muhalefetine karşı işledikleri sinsi taktik ve bugün Ecevit çevresinde yaratılmaya çalışılan oluşumda da açığa çıktığı gibi, Amerikan planının yanında kendi planlarını da diğerinden daha az başanlı olmayan bir biçimde uygulamaya koymuşlardır. Ancak işleme Amerikan planı gibi Avrupa'nın programı da ciddi sorunlarla karşı karşıyadır.

Sol'u ezme ve tasfiye amaçlarına uygun olarak 12 Eylül sonrası, Avrupa, üstlenmiş olduğu rolde epey bir adım atmasıyla birlikte, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, bu rolün başlarıyla tamamlanmasını önleyen en ciddi engel olmuş ve bugün de dikilmiş bulunmaktadır. Kürdistan ulusal probleminin devrimci çözümünü dayatan bu hareket ezilmediği müddetçe -ki bu olanaksız- ister Amerika ve isterse Avrupa destekli olsun hiç bir model tutunma ve yaşama şansına sahip değildir. Yine Türkiye işbirlikçi-kapitalizminin önünde çözümlenemeyen ciddi ekonomik sorunlar vardır. Yürürlükteki ekonomik politika bunalımı daha da derinleştirmekte, ama rejim bunun dışında bir ekonomik politikayı üretme şansına da sahip bulunmamaktadır. Bunlar, hangi model piyasaya sürülürse sürülürün başarısını engelleyen ve ortami her an gergin tutan temel iki etmendir.

Türkiye'de çözümsüzlük tepeden tırnağa kadar yaşanmaktadır. Avrupa'nın kaygısı, işte bu çözümsüzlük ortamında daha çok şiddete dayalı bir biçimde yürütülen Amerikan modelinin gerginliği arttırarak patlamalara yol açması tehlikesi noktasındadır. Yoksa elbirliğiyle öldürdükleri "demokrasi"nin savunulmasından ötürü değildir. Yine Avrupa, katkısız bir Amerikancı konumda olan generallerin, ABD'nin askeri açıdan olduğu gibi ekonomik olarak da Ortadoğu üzerindeki politikalarına, Avrupa'ya rağmen köprü olmalarından ötürü rahatsızlık duymakta ve bu

durumu ekonomik ve siyasal çıkarlarına uygun bulmamaktadır. İşbirlikçi-tekeli burjuva kesimlerin iktidar üzerinde daha dengeli söz sahibi olmalarını istemekte ve işte dayattığı demokrasinin bunu sağlamayı amaçlamaktadır. Yoksa, Avrupa'nın demokrasi programında savunulan da, kuşrukçu-tasfiyecilik sol'un umutlarına rağmen, burjuva anlamda bir demokrasi bile değildir. Açık ki, Avrupa, 12 Eylül sonrası vahşete varan cinayetlerin sorumluluğundan da kurtulmak istemekteydi. Brezilya, Arjantin ve Şili'de olduğu gibi gerçekte ortak olduğu cinayetlerin ağırlığını Amerika ve generallerin sırtına yükleyerek ve hatta askerlerin sözde yargılanması biçiminde kitlelere muhalefetin yönünü saprtmaya çalışmaktadır.

Görülen o ki, yaşanan süreçte ABD, Avrupa ve işbirlikçileri ortak tema TC'nin varlığını korumak olmak üzere kendi programlarını sürdürme, dayatma ve uygulama çabası içinde bulunmaktadırlar. Fakat bunun yoğun çatışmaları doğuracak bir çelişki olmadığını da hemen belirtelim. Üzerinde hesaplar yapılan ülke Türkiye'dir ve tüm bu güçlerin üzerinde hemfikir olduğu çok hassas bir nokta vardır ki, o da, TC'yi tehdit ettiği oranda emperyalist sistemin bittiği çıkarlarını da tehdit eden Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin her ne biçimde olursa olsun tasfiye ve imhasıdır. Bunu da ancak askeri bir şiddet temelinde yapılabileceklerinden, Türkiye'de "demokrasi" problemi fazla bir sorun olmamaktadır. Kaldı ki, rejim de, bu nokta dikkatlenince kaçınılmaz kaydıyla ve bu hedef etrafında toplanmayı amaçlayan uzlaşmalara karşı değildir. Tam tersine, eğer Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bir birliği bağlayabilecek ve güçleri buna seferber etmeye hizmet edecekse, DISK ve Barış Derneği davasında görüldüğü gibi "af"fa varan bir girişime kadar başvurulabilmektedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bir tehlike karşısında iken, cunta da çatışmaları yoğunlaşmasında yana olmaktadır, Ecevit ve Demirel çevrelerinin değişik görüşümler altında da olsa siyasal arenaya yavaştan dahillarına sert bir tavırla yaklaşarak işleri edilmektedir. Öze yandan bu durum, tekeli burjuvazinin çıkarlarına da son derece denk düşmektedir. Onun şu anki tüm çabası büyüyün Kürdistan tehlikesi karşısında sağ ve "sol"u ile topyekün olarak devletin savunmasını gerçekleştirme mektir. Ve bu, Türkiye'de tüm burjuva ve hatta küçük-burjuva çevre ve gruplaşmalarının da üzerinde birleştiği bir nokta olduğundan konuya ilişkin fazla bir sorun da doğmamaktadır.

Ama işte, bu tehlike nedeniyle de cunta, ekonomik çıkarlar nedeniyle burjuva çevrelerin partiler biçiminde ağır dalışmasına tahammülsüzdür. Bu durum, icazetli sağ ve sol'un erimesi karşısında giderek daha fazla suyüzüne çıkan olguların düzenin kuvvetleri tarafından ne kadar mesru görüleceklerini belirsiz kılmaktadır. Özellikle Avrupa'nın arkasında olduğu, DSP biçiminde şekillendirilen ve tüm bir "sol" muhalefeti de kendi etrafında eritmeye amaçlayan oluşumla, ABD tekelileriyle işbirliği içindeki tekeli burjuva kesimlerin sağ'da partilere çabaları göze çarpan ilk durum olmaktadır. Şüphesiz ki tüm bunlar çözümsüzlük içindeki rejimin, kendi eriyişinin de ifadesi olan icazetli sağ ve sol'unun erimesi karşısındaki arayışlarıdır. Ama bu arayışlarında düzeni sürdürme şanslarının ne kadar olduğu belli değildir. Bu durum hem sağ ve hem de "sol" için geçerlidir. "Bence hükümetin en uzun ömrü

ve milletin tahammül gücü, Eylül'de ya da Ekim'de bir duvara gelir. O zaman hükümet bunalımı doğar ve yeni denemeler ortaya çıkar. Önümüzdeki aylarda parti programları bir yana bırakılarak bir "milli meseleler gündemi" yapılarak geniş tabanlı bir hükümet kurulmalıdır." Yankı dergisinin Haziran 1984'deki 688. sayısında yayınlanan bu sözler, Kamran İnan'a ait. Kamran İnan'ın niteliği ve kimler adına konuştuğu konusunda kimsenin şüphesi olmadığına göre, mevcut modelle fazla ilerleyi gidilemeyeceğinin bizzat modelin yaratıcı ve uygulayıcıları tarafından da bilindiği görülmektedir. Cuntanın başbakanı sıfatıyla Özal'ın son Amerika gezisinde yine bu yönlü çabaların uzağında değildir. Dikkat edilirse, hem Amerika ve hem de Avrupa rejime, en iyi çare olarak düşündükleri kendi modellerinin uygulanması ve değerlendirilmesi için işbirlikçi güçlerini yanlarına çağırarak, bu konudaki trafiğin çok yoğun olduğu görülmektedir. Ecevit'in özellikle son bir yıldır artan Avrupa ziyaretleri, Avrupa merkezlerinde verdiği konferanslar, DSP'nin oluşum faaliyetleri ile, asker ve sivil işbirlikçileri ABD ziyaretlerinin aynı önemden düşer bir biçimde hazırlanıp rastlantıya bağlanamaz. Kesin olan bir şey var ki, o da düzenin iç ve dış kuvvetlerinin tutmayan bir modelle birlikte çıkarılmaları tehlikeye girilince önmeye ve bunun öndeki engelleri etkisiz kılmada yoğun bir çaba ve arayış içinde olduklarıdır. Yine, Türkiye'de kesin olan bir diğer şey de kesin söz sahibini olan tek kuvvetin ordu olmasıdır. Bugün eski isimleri etrafında yeniden görünmeye başlayan Ecevit ve Demirel gibi şahsiyet ve çevrelerin ordunun sopsaı karşısında adeta dillerini yuttukları göz önüne getirilirse, şimdiki ufaktan baş uzatmalarını da fazla bir anlamının olmadığı kendilerinin anlaşılacaktır. Örneğin yeniden piyasaya sürülen Ecevit, cuntaya verdiği beş yıllık sessiz onayını kitlelere nazih izah edebilir. Bugün bir parti biçiminde örgütlenmediğini ve bu örgütün 20 bin kişilik bir kitle gücü üzerinde inşa ettiğini söylerken, acaba içinde bulunduğu utanlı durum farkında değil midir? O CHP ki, geçmişte milyonları arkasına sürükleyen büyük bir örgüt gücüne sahiptir. Ama 12 Eylül sabahı, elde bir bavulla tutuklanmak üzere kapısını da açık bırakarak askerlerin gelmesini bekleyen Demirel vardı. Aynı durum Demirel için de geçerlidir. Bir Güney Kore, Pakistan, Bangladeş, Şili vb. ülkelerde görülen muhalefetin dincini bile gösteremeyen, milyonluk örgütlerine rağmen daha ilk dakikada her şeyleriyle teslim olan bu kararlılıklarını uşakları, burjuvazinin liberal muhalefeti adına bile orduya rağmen bir güç oluşturabilecekleri düşünülemez. Bunlar, olsa olsa, düzenin günceneye alınmasında, halk muhalefetinin önüne düzenin kuvvetleri tarafından dikilen emniyet sınırları olabilirler ve gelinen aşamada bir kez daha soyundukları rol de bundan başka bir şey değildir.

Bu noktada söylenmesi gereken söz devrimci-demokratik muhalefete düşmektedir. Fakat Türkiye devrimci muhalefetinin durumu da, son derece elverişli olmasına rağmen mevcut gelişmelere karşılık verilecek özellikleri henüz göstermemektedir. Bu cephedeki gelişmeleri de açık ki, daha çok Kürdistan'daki gelişmeler belirleyecektir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kilit rolü bugün daha da belirginleşmiş durumdadır. İlan edilen Ulusal Kurtuluş Cephesinin getireceği yenilikler sol'u etkilemesinin kaçınılmazlığı da düşünlürse gelişmelerin hangi merkez kuvvetlerin etrafında şekilleneceği

15 Ağustos devrimci harekâtıyla başlayan devrimci atılım, bütün zorluklar aşarak ve faşist-sömürgeci oyunlar bozularak sürmektedir. Kesintisiz olarak sürdürülen devrimci eylemlerle faşist sömürgecilerin "eşkiyayı kişin yokedeceğiz" biçimindeki umutları kırılmış, yalan ve demogojileri açığa çıkarılmış, milis-çete örgütlemeye çabalarına ağır darbeler vurulmuştur.

Bundan önce yayınladığımız iki bildiriye gerçekleşen silahlı eylemlerimiz açıklanmıştır. Doğal zorlukların arttığı ağır koşullarında şu eylemler gerçekleştirilmiştir:

1-20 Kasım 1984 günü, Şemdinli-Grana köyünde yörede ajan-milis çete örgütlemeye çalışan Tahire Kem ve Ferman adındaki kişiler, Şehit Ferhat Kurtay Grubu tarafından ölümlü cezalandırıldı. Bu kişiler, sömürgeci tarafından silahlandırılmışlardı ve çetenin başını çekiyorlardı. Grubumuzca daha önce yapılan üç uyarıyı dinlemedikleri, faaliyetlerine devam etmişlerdi. Devrimci eylemimiz sonucunda çete büyük ölçüde dağıldı ve sömürgecilerin halka zorla verdiği silahlar tekrar kendilerine iade edildi.

2-Kasım 84'te, 23 Eylül günü bir devrimciyi öldüren Eruh-Spiyan köyünün muhtar-melle çetesine saldırıldı. Bu kişilerden evleri ve köy 150 kişilik bir asker kuvvetiyle korunuyordu. Meydana gelen çarpışmalarda iki ajanın evi de tahrip edildi, ailelerinden ölenler oldu, sömürgeci birlik püskürtüldü, bir çok asker öldü ve yaralandı. Olayda bir kahraman savaşçımız şehit düştü. Devrimci eylemimiz sonucunda yörede örgütlenmeye çalışan ajan-milis çetesine dağıldı.

3-2 Aralık 1984 günü, Şehit Sait Grubu tarafından, Çukurca-Şiware köyü karakolunun 9 katır yıkıldı, erzak ve malzemesine elkondu.

4-29 Kasım 1984 günü Şemdinli yakınlarında bir askeri araca Kurtuluş Kuvvetleri tarafından pusula kuruldu. Tahrip edilen araçta 1 üsteğmen ve 1 er öldürüldü, diğerleri de yaralandı.

5-18 Aralık 1984 günü Şırnak Xirêbest köyünde ajan-muhbir melle Ramazan devrimci güçler tarafından cezalandırıldı.

6-15 Aralık 1984 günü Pervari-Kevzin köyünde ajan-muhbir Reşit Ağa ile oğlu savaşçı birliklerimiz tarafından cezalandırıldı. Olayda ağır yaralanan bir savaşçımız, yaralı olarak düşmanın eline esir düştü.

7-Şırnak-Berkevir köyünde muhbir Baki ve desteğindeki Sadık Lokman, devrimci kuvvetler tarafından Aralık ayı içinde cezalandırıldı.

8-Aralık 1984'te, Midyat'ın bir köyünde ihbar sonucu çembere alınan iki savaşçımız, çephaneleri tükeninceye kadar sömürgeci kuvvetlerle çarpıştı. Sonuçta savaşçılarımızdan biri şehit düştü, birisi de yaralı olarak düşmanın eline geçti. Çarpışmada düşman çok sayıda ölü ve yaralı verdi. Daha sonra bu ihbarı yapan kişi, devrimci güçlerin saldırısı sonunda ağır yaralandı.

9-30 Ekim 1984 günü, Pervari'nin Osiyan köyünde konumlanan bir tabura saldırın 14 Temmuz Propaganda Birliğimiz, saldırıdan sonra geri çekilecek pusula kuruldu. Olayda yerde beş saat süreyle çevreye durmadan ateş eden sömürgeci güçler, geri çekilme hattını bildikleri halde Birliğimiz üzerine gelemediler.

10-19 Aralık 1984 günü, Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu, Kurtalan Halk Bankasına saldırı ve bankayı ele geçirdi. Bu eylemde sunlar gerçekleştirildi: mukavemet gösteren banka müdürü vuruldu; bankada biriken 2.420.180.-TL ile banka koruyucusunun Kırkçale marka tabancası kamulaştırıldı; bankaya PKK ve HRK bildirileri asıldı; banka ötünde toplanan halka hitaben "Bijî Partiya Karkeren

III- HRK Basın Bürosundan Kamuoynuna

FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ OYUNLAR BOZULMAYA VE SÖMÜRGEÇİLİK YIKILMAYA MAHKÜMDÜR!

Kurdistan", "Bijî HRK" ve "Bijî Serok Apo" sloganları atıldı. Bu eylem, Türk televizyonunda PKK hakkında program yayınlandığı gün yapıldı.

11-4 Kasım 1984 akşamı Şırvan-Maden Köyünde toplantı yapan Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu, halka yönelik propaganda yaparak ayrıldı. Daha sonra köye baskın yapan iki ayrı sömürgeci birlik ile grubumuz arasında silahlı çarpışma oldu. Grubumuzun ayrılma alanından uzaklaşması sonunda iki sömürgeci birlik saatlerce birbirleriyle çarpıştı. Olayda biri çavuş beş asker öldü, birçoğu da yaralandı.

12-18 Kasım 1984 günü, Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu Sirt merkezinde işbirlikçi-ajan Hacı Ali Örek ile yeğeni İbrahim Kalkan'ı cezalandırdı.

13-Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu, 10 Ağustos 1984 günü, Sirt merkezinde işbirlikçi-ajan Hacı Ali Örek ile yeğeni İbrahim Kalkan'ı cezalandırdı.

14-Şehit Abdulkadir Çubukçu Grubu, Şırvan'ın çok sayıda köyünde propaganda toplantısı yaptı, bir çok ajan-ihbarcı uyarıldı. 27 Kasım 1984 günü Bitlis-Diyarbakır karayoluyla üzerinde "Kahrolsun Sömürgeçilik" ve "PKK 7. Yılına Girdi" yazılı pankartlar asıldı, bunlar üç gün asılı kaldı.

15-13 Ekim 1984 günü, Şenkaya-Dokuzelma Köyünde Şehit Akif Yılmaz Grubunda iki savaşçımız bir ihbar sonucunda sömürgeci kuvvetlerce kuşatıldı. Saatlerce süren çarpışmada kahraman savaşçılarımız Aydın ve Mazlum yoldaşlar şehit düştüler. Çarpışmada ihbarı örgütleyenlerden köyünü öğreteni ile bekçisi öldürüldüler, bir çok asker yaralandı.

16-18 Aralık 1984 günü Karakoçan'da operasyon yapan sömürgeci kuvvetlerle devrimci güçler arasında çarpışma oldu. Olayda 1 asubay ile 2 asker öldürüldü.

17-Kasım ayı içinde Çatak-Narlı köyünde ajan-muhbir Temeleş Kasım devrimci güçler tarafından cezalandırıldı. Daha önce Çatak'ta ajan Kamil Gökçür de 30 Temmuz günü cezalandırılmıştı.

18-13 Ocak 1985 günlerinde halkı ihbar etmekle ün yapmış olan muhbir Casım Casım, boynuna ip takılarak Uludere'nin bir çok köyünde dolaştırıldı, kitle toplantıları yapılarak teşhir edildi.

19-Geçtiğimiz sürede Kurtuluş Kuvvetleri tarafından onlarca köyde geniş propaganda toplantıları yapıldı. Diyarbakır'da, Nusaybin'de, Sason'da, Dersim'de, Kürdistan'ın bir çok alanında kapsamlı keşin bilemediğimiz silahlı eylemler oldu.

20-26 Ocak 1985 günü, Uludere'nin Yekmal köyü bölüğünden kaçan er M.Hafî Koçbuğ Kurtuluş Kuvvetlerine nişan, kendisine istemleri doğrultusunda yardım edildi. Faşist ordu birliklerinden çok sayıda kaçan askerin olduğu, büyük bir huzursuzluğun yaşandığı söyleniyor. Uludere'de, Pervari'de, Çukurca'da bir çok askerin nöbette sokaktan donduğu veya kendi içlerinde çakan çarpışmalarda öldüğü haberleri dolaylı olarak. Yurtsever halk kitleleri ile baskıcı operasyon birlikleri arasında sık sık çarpışmalar oluyor.

Devrimci eylemlerimiz her gün daha da gelişerek devam ediyor.

Yürüttüğümüz devrimci çalışmalar, sürdürdüğümüz devrimci eylemler faşist-sömürgeçliği geriletken devrimci hareketi ilerlet-

mektedir. Devrimci eylemimizin gücü ve sürekliliği, faşist-sömürgeci oyunlar bir bir bozulmaya mahkum etmiştir. Eylemlerimiz karşısında içine düştüğü panik, korku ve şaşkınlığı gidermek için Eylül ve Ekim aylarında onbinlerce silahlı güçle Kuvvetlerimiz üzerine gelen faşist-sömürgeci, bütün çabalarına rağmen devrimci eylemlerimizi durduramayıp devrimci taktikler karşısında sonuçsuz ve çaresiz kalınca, kitleler üzerinde düştükleri acizlik ve gültünç durumlarını giderebilmek için "kiş gelirse anarşistleri bir bir yakalayacağız ve yokedeceğiz" propagandasını yapmışlardır. Bu doğrultuda Kasım ve Aralık aylarında onlarca uçak ve helikopterleriyle, yüzbinlerce silahlı güçleriyle Kuvvetlerimiz, halkımızı ve ülkemizi üzerine saldırmışlardır; Kürdistan'ın her tarafını bir savaş alanı haline getirmişler, havadan ve karadan birlikte yürüttükleri operasyonlarında bütün taktiklerini kullandırmış, köyleri, kasabaları, dağları haftalarca kuşatmışlar, basmışlar, halkımıza karşı en vahşi zulmü uygulamaya binlerce insanımızı tutuklamışlardır. Ama bütün bunlara rağmen yine çaresiz kalmışlar, sonuç alamadıkları gibi devrimci eylemlerimizi durdurmayı, kuvvetlerimize darbe vurmayı bile başaramamışlardır. Ve bastırın kiş koşullarında inlerine, yüzler metrekarelik sığınaklarına çekilmek zorunda kendileri kalmışlardır. Bütün bunların sonucunda, devrimci kuvvetler ve kitleler nezdinde uğradıkları yenilgiyi gizleyebilmek için bugün başka çarelere başvurmaya ve düzmece mahkemeler icat etmeye çalışmaktadırlar.

21 Ocak 1985 günü, Birliğimiz ayakta olmak ve silahlı eylemlerimize katılmaktan dolayı yakanan 84 kişin Diyarbakır Sıkıyönetim mahkemesinde yargılanacakları ve 30 kişi için idam cezası istendiği açıklanmıştır. Bu mahkeme tamamen yudruk ve sahtekarca bir olaydır. Bir kere, faşist-sömürgeci tarafından tutuklanılan sayısı 84 değildir; yüzlerce ve hatta binlerce köylü, işçi, genç tutuklanmıştır, zindanlara doldurulmuştur. Operasyonlar esasında yerinde yapılan vahşi işkenceler altında 10'un üzerinde yurtsever insanın katledildiği herkesçe bilinmektedir. İkinci olarak, gerçek durum şöyledir: Geçtiğimiz süre içinde faşist-sömürgeci ve ajanları ile devrimci kuvvetlerimiz arasında kırk'ın üzerinde silahlı çarpışma olmuştur. Bu çarpışmalarda, onlarca ajan-muhbir yanında faşist ordunun on subayı ve yüzlerce askeri silahlarımsız hedef olmuş, bu subaylarla otuzun üzerinde asker ölmüş çok sayıda askerde yaralanmıştır. Yine bu çarpışmalarda sekiz savaşçımız şehit olmuş, dört savaşçımız da yaralı olarak esir düşmüştür. Belli ki açıklamadaki yeralan seksen kişiyi, eylemlerimizle ilişkisi olmayan yurtsever köylüler ve başka ilericiler, devrimci güçler oluşturmaktadır. Köylülerden topladıkları insanlara zorla istediklerini kabul ettiren faşist-sömürgeci, onları idamla yargılamaya çalışmaktadırlar. Faşist-sömürgeçilik, bu uygulamaları ile uluslararası ve ulusal kamuoynunu yanıltmak, başarısızlığını ve içine düştüğü aczi gizlemek istemektedir. Dayattığı ağır cezalarla halk kitlelerini korkutmak, pasifize etmek istemektedir. Kırlan moralini düzeltmek istemektedir. Ama bütün bunlar boşunadır. Bir kez üstün aydınlanan halkımız, her geçen gün daha aktif ve kararlı bir biçimde faşist-sömürgeçiliğin kar-

şısına dikilecektir. İlerici kamuoyn, faşist Türk sömürgeçiliğinin nasıl bir çamurdan heykel olduğunu bir kez açık olarak görmüştür. Daha da geliştireceği devrimci eylemlerle faşist-sömürgeci zulme uğrayan bütün güçlere kararlılıkla sahip çıkacak olan Kurtuluş Birliğimiz, faşist sömürgeçiliğinin her saldırısını misliyle kendisine ödetirecektir. Faşist-sömürgeçiliğinin her zulmü ve katliam uygulamasının hesabı katbekat fazlasıyla sorulacaktır.

Sabır ve bilinçle yürüttüğümüz ikna çalışmaları, başta Grana ve Spiyan eylemleri olmak üzere ajan-muhbir yapıya karşı gerçekleştirdiğimiz eylemler faşist-sömürgeçiliğinin ajan-milis çete örgütlemeye faaliyetlerine güçlü darbeler vurmuş, düşmanın bu oyununda ve katliam uygulamasının hesabı katbekat fazlasıyla sorulacaktır.

Sabır ve bilinçle yürüttüğümüz ikna çalışmaları, başta Grana ve Spiyan eylemleri olmak üzere ajan-muhbir yapıya karşı gerçekleştirdiğimiz eylemler faşist-sömürgeçiliğinin ajan-milis çete örgütlemeye faaliyetlerine güçlü darbeler vurmuş, düşmanın bu oyununda ve katliam uygulamasının hesabı katbekat fazlasıyla sorulacaktır.

Sabır ve bilinçle yürüttüğümüz ikna çalışmaları, başta Grana ve Spiyan eylemleri olmak üzere ajan-muhbir yapıya karşı gerçekleştirdiğimiz eylemler faşist-sömürgeçiliğinin ajan-milis çete örgütlemeye faaliyetlerine güçlü darbeler vurmuş, düşmanın bu oyununda ve katliam uygulamasının hesabı katbekat fazlasıyla sorulacaktır.

Bugün faşist-sömürgeci düşmanın en çok umut bağladığı şey, ajan-milis örgütlenmesidir. Bu, onun bir kez yenilmiş olmasının en açık göstergesidir. Ama boşuna, bu oyunda bozulacak ve en kısa sürede ikinci kez de yenilecektir. İlerlemenin ve gerilemenin pratik dersleriyle pekişen devrimcilik, bilinçli, kararlı, planlı ve aktif bir biçimde yürütülmeye çalışılmalıdır. Bugün faşist-sömürgeçiliğinin bütün oyunlarını bir bir bozguna uğratmayı başaracaktır.

engellerin başarıyla etkisiz kılması ve düşmanın bu oyunlarının da mutlaka bozulması gerekir. Çeşitli siyasal görünümle biçiminde ortaya çıkabilecek bu tür yapılanmalara karşı dikkatli ve duyarlı olunması, devrimci faaliyetin doğru bir çalışmaya tarzıyla aktif olarak geliştirilmesi, doğru taktikler izlenerek, kitlelerin ulusal kurtuluş örgütlenmesi ve birliği genişliği ve derinliğine geliştirilerek, esnek politikacılık aktif ve kararlı pratik uygulamaya dönüştürülerek, devrimin özüdeki bu tür engellerin aşılması gerekir. Geçtiğimiz pratik, ajan-milis yapıyla mücadele konusunda, çeşitli zayıflıklara rağmen doğru ve başarılı yöntemlerin uygulanmasını vermiştir. Sabır, bilinç ve dirençle yürütülen inka ve inandırma çalışmalarını sürekli ve daha etkin kılıp en geniş halk kitlelerini ulusal kurtuluş örgütlenmesini yaratarak, en tehlikeli düşman güçleri olan ajan-muhbirleri zamanında toplum içinde teşhir ve tecrit ederek, uyarma, vazgeçirme, tarafsızlaştırma çalışmalarını yerinde ve zamanında aktif ve kararlı şiddet uygulamasıyla birleştirerek ajan-milis yapılanmalarını mutlaka dağıtıp, ezilip etkisiz kılması, faşist-sömürgeci düşmanın bu yönde çalışmalarının yenilgiye uğratılması gerekir. Devrim, bu görevlerin başarıyla ile daha ileri bir konuma ulaşılabilecektir.

Bugün faşist-sömürgeci düşmanın en çok umut bağladığı şey, ajan-milis örgütlenmesidir. Bu, onun bir kez yenilmiş olmasının en açık göstergesidir. Ama boşuna, bu oyunda bozulacak ve en kısa sürede ikinci kez de yenilecektir. İlerlemenin ve gerilemenin pratik dersleriyle pekişen devrimcilik, bilinçli, kararlı, planlı ve aktif bir biçimde yürütülmeye çalışılmalıdır. Bugün faşist-sömürgeçiliğinin bütün oyunlarını bir bir bozguna uğratmayı başaracaktır.

Faşist-sömürgeçiliğin bugün dayatmak istediği bir olgu da "Irak'a müdahale ve Güney Kürdistan'a saldırılar"; Suriye ve İran yönetimlerinin sıkıştırılması, tehdit edilmeye çalışılmasıdır. Bu konuda çok sayıda güç tehdit edilmekte, korkutulmakta, endişe için sokulmaktadır. Konuyla ilişkin kitleler içinde seviyesiz ve gerici değerlendirmeler, asılsız ve tehlikeli propagandalar yapılmaktadır.

Bir kere, Kürdistan'ın tümüne hükmetmek Türk hakim sınıflarının tarihi amacıdır. Bununla uğruşan Türk burjuvazisini ve onun faşist-askeri yönetiminin kuyruğu sıkışıkça sağa-sola saldırılabileceği her zaman beklenilecek bir durumdur. Ayrıca dünya emperyalizmi faşist Türk yönetimine bölge jandarmalığı görevini yüklemiştir. O, bu görevi kendi tarihi amacıyla birleştirmek istiyor, isteyecektir. Görüldüğü gibi Türk hakim sınıflarının Kürdistan'ın tümüne ve Ortadoğu'ya yönelik saldırı ve müdahaleci tutumu, uzun tarihi ve güncel uluslararası ve ulusal politik etkenlere dayanmaktadır. Bu yalın gerçeği görmeyenler, politik savamışında derin hatalar yapacaklar ve yanlışlarıyla gerici bir konuma bile düşebileceklerdir.

Faşist Türk sömürgecileri, 25 Mayıs 1983'de Güney Kürdistan'a saldırmışlardır; bununla, ilk pratik adımları atılan devrimci hareketimiz ve genel olarak Kürdistan'daki gelişmeleri durdurmak, yok etmek istemişlerdir. Bir güc, düşmana her zaman saldırmak, onu yenip yok etmek ister, bunun için her türlü çabayı harcar. Ulusal hareketle birleşen Kürdistan halkı, tüm sömürgecilerin, faşist Türk sömürgecilerinin birinci sıraya koydukları düşmanıdır. Bu nedenle Türk sömürgecilerinin Kürdistan'da baskı, katliam, saldırı uygulamaları yadrganacak bir şey değildir; tersine ona

ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN İLANINA KIŞ BOYU SÜRDÜRÜLEN YOĞUN EYLEMLERLE VARILDI!

Kaldırdık artık biz
Kızıl isyan bayrağını.
Dayanık kapısına bağımsızlığın.
Mezar olacak ülkemiz
Barbar sömürgeciliğe.
Dökülen kanlar,
Selidir bağımsızlığın.
Korkutamaz,
Yoldaştır bize ölüm!
Meşaledir silahımız,
Çağa giden yolda.
Kalesidir direnişin
Dağlar
Sloganımızdır;
Bağımsız ve özgür KÜRDİSTAN.

Baştarafı 1. Sayfada

PKK, 15 Ağustos devrimci kararlılığını devam ettirerek acımasız kış koşullarına rağmen, planlı hazırlıklı temelinde gerçekleştirilen eylemlerle bu bekleyiş döneminin güçlü bir atılma dönüştürmeyi bildi. Tüm kış boyu eylemler durmadı. Basına yansıtılmakla birlikte, Kürdistan'ın dört tarafında peşe karakol baskınlarından, ajan ve muhbirlerin cezalandırılmasına, yaygın bildiri dağıtımından köylerde düzenlenen propaganda toplantılarına kadar çeşitli çap ve yaygınlıktaki eylemler başarıyla gerçekleştirilerek, kitlelerle ilişkiler daha da sağlam temellere

özelli kazandı. Elbette ki, düşman da boş durmadı. PKK'nin kitleler içinde artan etkinliğini kırmak için en akıl almaz yöntemlere başvurdu. 15 Ağustos devrimci atılımı sonrası gelişimi kesmek için bir yandan TC tarihinin en "büyük" ve kanlı operasyonlarını düzenlerken, bir yandan da karşı-devrimci propaganda

faaliyetlerine hız verdi. Operasyonlarda yoksul köylülerimiz üzerinde uyguladığı vahşi işkence ve katliamlarla halka göz dağı vermeye çalıştı. HRK güçlerine ağır darbeler vuramamam tüm hincini adeta kitlelerden almak istedi. Binlerce yurtsever köylü işkence tezgahlarından geçirildi, evler talan edildi, aileler

Kontr-gerilla faaliyetini bizzat örgütlemek üzere görevlendirilen özel harp birimine yöneltilen ve biri harp tümünün imhasıyla başarılı bir biçimde gerçekleştirilen Şırnak eylemi, Kürdistan'da ikinci bir 15 Ağustos'u yaratmıştır. Bu özel harp birimi, tüm bölgede karşı-devrimci faaliyetleri örgütlemekle görevlendirilmiş cuntanın en seçkin birliğini oluşturuyordu. Eylemin sıradan bir pusu olmadığı, eylem sonrası TC'nin Cumhurbaşkanı sıfatını taşıyan cunta başı Evren'e kadar, tüm parti, parlamento, kurum ve kuruluşlarına kadar sömürgeciğin ferayından da anlaşılmalıdır. Ama elbette 5 Nisan Şırnak eyleminin çok isabetli bir hedefe yöneltilmiş olmasından da öte taşıdığı bir anlam vardır. Şırnak eylemi, ERNK'nin güçlü bir tarzda karşılığı olduğu gibi, Sason şehitlerinin anısına gösterilen devrimci bir bağışlık ve aynı zamanda bir intikam eylemidir. Faşist-sömürgeci bilmedirdir ki, bundan böyle işledikleri hiç bir cinayet, dökülmeleri hiç bir kan karşılıksız bırakılmayacak ve kendilerine misilsizlikle ödettirilecektir.

5 Nisan Şırnak eylemiyle ERNK'nin ilanı en güçlü tarzda duyurulurken, gerçekleştirdiği bu eylemle HRK, eylem insiyatifinin tümüyle kendisinde olduğunu, istediği yer ve zamanda düşmana darbe vuracağını bir kez daha göstermiştir.

Sömürgeci-faşistler, tüm gizleme çabalarına rağmen Kürdistan'ın dört bir tarafında yükselen ve karşısında şaşkınlığa boğuldıkları devrimci eylemlerin ne gelişmesini ve ne de dilden dile dolmasını önleyebilmelidirler. Kürdistan'da tam bir savaş halinin yaşandığı söylenmektedir. Ama artık, sömürgeci vahşete karşı ulusal direnişin boyutlarına yükselen devrimci bir savaşında yaşandığı, halkımızın kendileriyle düşmanlarını boğduğu bir savaş. Kürdistan'da her gün ve her sahada gerçekleştirilen eylemler günlük yaşamın bir parçası haline gelmiştir. Ve işte ERNK'nin kuruluşu, sadece HRK'nin gerçekleştirdiği eylemlerle değil, bu eylemlerden güç alan ve yolu aydınlanan yurtsever halkımızın ajan ve muhbirlerine ve hatta sömürgeci askeri birliklere karşı koyduğu kitleleşmiş eylemlerle karışmıştır. Avrupa, Libya, Suriye ve Lübnan sahasında toplam sayıları yüzbine varan kitle katılımıyla toplantılar düzenlenmiş ve yurdışındaki emekçilerimiz, Suriye kesiminde bulunan halkımız mücadeleye en coşkulu biçimde sahip çıkmamışlardır.

Artık direnen bir Kürdistan'dan bahsedilmelidir. Ve gerçekte de ERNK direnen bir Kürdistan'ın adıdır. Bugüne kadar gerçekleştirilen ve halen de devam eden eylemler, bu baharla birlikte mücadelenin daha da yükseltileceğini göstermiştir. Tüm Kürdistan halkı ve silahlı direniş kuvvetleri HRK, kuruluşunu düşmana verulan güçler darbelerle selamladıkları ERNK'nin bayrağını, daha güçlü atılımlarla yükseltmesini de bileceklerdir.

Gazetemize ulaşan bilgilerle göre, ERNK'nin kuruluş hazırlıkları süresince ve ilanı ardından gerçekleştirilen eylemlerden bazıları şöyledir:

1- 16.10.1984 tarihinde bir grup HRK savaşçısı, Şırvan'ın H... köyüne giderek bir ihbarcı unsuru yakalayıp tüm köy halkı önünde teşhir etmiş ve köylülere hitaben bir konuşma yapmışlardır.

2- 17.10.1984 tarihinde bir grup HRK savaşçısı, Şırvan'ın S... köyündeki bir ihbarcıya daha yakalayarak uyarımı ve halka hitaben konuş-

muşlardır.

3- 19.10.1984 tarihinde saat 03⁰⁰ sıralarında Şırvan'ın Zuşut köyünde bulunan bir grup HRK savaşçısı 300 kişilik bir komando birliği tarafından sarılmış, ancak meydana gelen silahlı ve bombalı çatışmada hiç bir kayıp verilmeden konuşma kurtulmuştur.

9- 16.2.1985 tarihinde gece saat 22¹⁵ dolaylarında HRK savaşçıları'nın kurduğu pusuya düşen Mensuri ağalarından Cebrail, Şerif ve Temel (mala hacı teyib) adlı üç halk düşmanının buldukları araba kurşunlanmış, Cebrail ve Şerif, olay yerinde ölümler, diğeri ise aldığı yaralar sonucu felç olmuştur. Cezalandırılan bu üç unsurun suçları, Ramazan Özsoy, İzzettin Ay, Adil Yavuz, İbrahim Alan, Aslan, Mehmet, Hatip ve Siyamed köyünde Sabri adlı yurtsever ve devrimcileri yakarak ve gözlerine naylon akıtarak işkenceye öldürmek, çok sayıda yurtsever köylüyü tehditle göçe zorlamak ve devrimciler hakkında ihbarlarda bulunmak.

10- 4 Mart 1985 günü saat 13³⁰ sıralarında Şırnak-Kızılsu bucağı yakınlarında pusu kuran HRK savaşçıları, bir özel harp birimini imha etmiştir. Sağlık kontrolü bahanesiyle köylerde faaliyet yürüten ve tüm bölgede karşı-devrim faaliyetlerini örgütlemeye çalışan bu özel harp birimi biri doktor, biri ebe, biri jandarma bölük komutanı üstteğmen, biri polis memuru ve Şırnak Kaymakamı olmak üzere 5 kişiden oluşmaktaydı. Kaymakamın yaralı olarak şimdilik kurtulduğu eylemde, diğer dört kişinin yanısıra kaymakam şoförü de ölenler arasındadır. Başarıyla gerçekleştirilen eylem tüm Kürdistan'da büyük bir ekti yaratmıştır. Alman bilgileri göre bu beş kişinin yanısıra, eylemde çok sayıda ölü ve yaralının olduğu, ancak düşman tarafından titizlikle gizlendiği söylenmektedir.

11- 14 Mart 1985 günü bir grup HRK savaşçısı Siirt şehir karakoluna baskın düzenlemiş ve baskın sonucu bir assubay olmak üzere beş sömürgeci asker öldürülmüştür.

12- Mart 1985'de Mardin'deki bir bankaya soygun eylemi düzenlenmiş ve eylem sırasında iki jandarma eri öldürülmüştür.

13- Geçtiğimiz süre içinde Ergani'de bir dizî eylem gerçekleştirilmiştir. Askeri bir araç pusuya düşürülüp imha edilirken, 21 Mart gecesi de yaygın bir biçimde ateşler yakılmıştır. Araba istiklerinin yakılması ve şehir merkezine yuvarlanması ile başlayan Neuroz ve Cephe kutlamaları, karakol, hükümet konağı, kışla, banka vb. yerlerin kurşunlanması ve yakılması ile devam ederek, düşmana maddi ve manevi büyük kayıplar verdirilmiştir.

14- Dışarda başarılı eylemlerle düşmana ağır kayıplar verdirilirken, cezaevlerinde de devrimci tutuklular direnişleriyle eylemleri selamlamış ve düşmanın cezaevlerinde gerçekleştirmek istediği yeni planları işleme kılımlarıdır. Aldığımız son haberlere göre, Antep cezaevinde bir aya kaçan bir süredir yeni bir direnişin yükseltildiği ve iki devrimcinin yakıldığı öğrenilmiştir.

Devrimci eylemler tüm Kürdistan'ın sarmış durumdadır. Özellikle orta kesimlerde yoğunlaşan direniş eylemleri, Kuzey-Güney ve orta olmak üzere üç ana bölgede giderek daha da boyutlanmaktadır. Diyarbakır hastanesinin yaralıları dolu olduğu ve hastanenin görüşe kapatıldığı söylenmektedir. Kürdistan'ın çeşitli şehir ve köylerden sürekli eylem haberleri gelmektedir.

Buraya almadığımız eylemler 'se, HRK Basın Bürosu tarafından dağıtılan bildirilerle yazılmıştır.

karşı savaşılıp yenilmesi gereken bir şeydir. Eğer faşist-sömürgeci Kürdistan halkı ve ulusal-demokratik güçleri üzerine saldırmışlarsa, bu durumdan, "neden Kürdistan'ın ulusal-demokratik güçleri var oldu" diye öfkeli sonuç değil, "Kürdistan'ın ulusal-demokratik güçleri, kendine düşmanı saldıracak kadar neden zayıftır, güçlendirilmelidir" biçimindeki devrimci sonuç çıkarılmalıdır. Birinci anlayış gericidir, Kürdistan halkının varlığını ve kuruluşunu inkâr etmektedir; tüm devrimci ve yurtsever güçlerin tutumu ancak ikincisi olabilir. Nitekim Kuzey-Batı Kürdistan'da ulusal-demokratik mücadelenin pratik zayıf olduğu 1983'de faşist-sömürgeci güç alanlara daha kolay saldırabilmişlerdir; ama Kuzey-Batı Kürdistan'da devrimci mücadeleye geliştiği 1984'de böyle bir şeye girişememişlerdir. Ve Kuzey-Batı Kürdistan'da devrimci mücadele daha da geliştirilirse, emperyalizmin saldırdı ortaklığı dışında, faşist Türk sömürgecilerinin Kürdistan'ın diğer parçalarına ve Ortadoğu halklarına yönelik saldırıları engellenmiş olacaktır. Bu bilinçle hareket eden devrimci hareketimiz, her türlü zorluğu göğüsleyerek geliştirmeye çalıştığı devrimci mücadeleye Türk faşizminin saldırganlığını bugünkü etki alanlarında sınırlayacaktır. Türk faşizminin saldırganlığına karşı olan herkesin bu mücadelemizi maddi ve manevi açıdan aktif olarak desteklemesi gerekir. Tek ilericisi ve doğru tutum budur.

Geliştirdiğimiz pratik devrimci mücadeleye, Türk faşizminin dış alanlara yönelik saldırganlığı bugünkü büyük ölçüde engellenmiştir. Böyle bir olay, Türk faşizmi için sonu karanlık bir macera olacaktır. Ve eğer faşist-sömürgeci bu

bir maceraya atılırsa, Kürdistan'ın tüm ulusal-demokratik güçlerinin, tüm Kürdistan halkının birleşik direnişi içinde boğulup yokolacaktır.

* * *

Devrimci eylemlerimizin sürekliliği, faşist-sömürgeciyi yıkılmaya mahkûm etmiştir. O, örgütlü baskıcı güçlerine güvendi, ancak çaresizlik içinde sonuç alamadı. İşbirlikçi Kürt gericiğine dayanmak istedi, ama yine sonuçsuz kaldı. Umutlarını dış ve iç güçlerden oluşan ajanlara, provakatorlere, tasfiyecilere, reformist, oportünist, yıkıcı, bozguna, yoz, pasifist güçlere bağladı, ama en şiddetli yenilgiyi de burada aldı. Çeşitli zorluklar içinde devrimci eylemlerimizin sürekli kılınmayacağını umut etti ve fakat kestintisiz süren eylemlerimiz onun bu umutlarını da yıktı. Bugün ajan-milis çete örgütlenmesine, provakator, tasfiyeci gücüne, topuna, tankına umut bağlamış görünüyör ve açıkça uzun süreli savaşı kabul ettiğini ilan etmiş bulunuyor. Bu, onun için ciddi bir pratik yenilgi ve yıkıma mahkûmiyettir.

Devrimci hareketimiz karşısında Türk sömürgeciliği 1977'de, 78'de, 79'da, 82'de defalarca ideolojik-politik ve pratik yenilgi almıştır. Bu gelişmeler üzerinde yükselen 15 Ağustos devrimci atılımı ve bunun sürekliliği, faşist-sömürgeciye ciddi bir pratik yenilgi daha tattırmış ve devrimci yenileri pekiştirmiştir. Faşist sömürgeciğin bütün oyunlarını bozarak ilerleyecek olan bu pratik süreç adım adım onun pratik yıkımını getirecektir. Ve sürekli yoldaş sağlanan bu devrimci gelişme sağlanan bu devrimci gelişme ilerleyen halkımız nihai zaferi mutlaka kazanacaktır.

O Halde:

*Faşist sömürgeciğin bütün oyunlarını bozmak için daha bilinçli, dikkatli, planlı ve kararlı bir şekilde mücadeleye delim!
*Faşist sömürgeciğin yıkımını hızlandırmak için daha etkili ve cesaretili savaşalım!

15 Şubat 1985
Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)
Basın Bürosu

teoride ve pratikte ortaya koymamaları. Kürdistan'da çok güçlü olan teslimiyetçiliğin kendisini aydın saflarda ele vermesi, ama bunun da ötesinde kendini sosyalizmin cilasıyla maskeleyip ulusal kurtuluş görevlerinden kaçınmadır ki, bu da niyet ne olursa olsun sahiplerini ihanetin içine kadar atacaktır bir durumdur. Çok gecikmiş de olsa, bugün KUKC'nin dayatmakla, tarihe ve halka karşı vazgeçilmez görevlerimizle sahip çıktığımızı kanıtlanmış oluyoruz.

O halde, KUKC'nin resmen ilan edildiği bu aşamada, Kürdistan'daki somut mevzu-lemme nasıl izah edilecektir. Kürdistan'da bugün bir tarafta, kökenlerin tarihin derinliklerinden alan ve çoğumuzda da en vahşi emperyalist sömürgeciliğin temsilciliğini üstlenen faşist barbar bir sömürgecilikle, onların işbirlikçileri durumunda ulusal inkârcılığı en alçakça bir ihanet biçiminde sergileyen ulusun ve halkın düşmanı bir karşı devrim cephesi vardır. Bu cephe bugün, halkımızın adına varnıyca kadar tüm ulusal değerlerimizi ve tüm özgürlükleri, zaman zaman katliamlara varan saldırılarla yok etmekte meşguldür. Karşı-devrimci cephe, ordusu, sivil aygıtları, operasyonları, istihbarat elemanları, demogogları ve ideolojileriyle sahnededir. Faşist Türk rejimi, bugün Kuzey-Batı Kürdistan'da ideolojik, askeri, ahlâki, felsefi vd. her cepheden saldırarak toplumu teslim almakla da yetinmeyip, kobaylar üzerinde bile yürütülmemeyen bir operasyonu sürdürerek halkı kendi öz benliğinden sıyırmak için ne gerekirse ona yapmaktadır. Bunun için, işkencenin en görülmemiş olanını, asimilasyonun, askeri seferlerin ve ahlâksızlığın her türlüünün uygulandığı, gençliğin radyo, televizyon, basın ve eğitim kurumları vasıtasıyla faşistleştirilme çalışıldığı bir aşamada, bir karşı devrimciler cephesinin varlığı reddedilemez. Eger, bir karşı-devrimciler cephesinin varlığı reddedilemezse, bu bir devrimciler cephesinin varlığına da ortaya koyar. PKK, bugün bu cepheyi resmen ilan etmekte, aslında fiiliyatta uzun ve görülmemiş bir vahşet ortamında gerçekleşen mücadeleleriyle yarattığı cepheyi sadece adaylararak gün yüzüne çıkarmıştır.

KUKC, sadece bir resmi ilan ve yine sadece Kuzey-Batı Kürdistan'da ortaya çıkan bir olay değil, yüzyıllardan beri teslim alınmayan halkımız, silahlı-silahsız her alandaki direnişinin, Partinin ideolojik-politik önderliğinde yeniden bir sentezi olarak ortaya çıkmıştır. Bu adım böyle bir temel üzerinde ve Parti militanlarımızın büyük fedakârlık ve cesaretiyle ile atılmıştır. İşte düşmanın vahşi saldırıları da bu gereği itiraf etmektedir. En vahşi biçimde sürdürülen bu savaş inkâr edilebilir mi? O halde PKK, bugün, doğmuş ve büyümekte olana elbise giydirmek gibi bir gereği yerine getirmektedir. Bu, direnmeye cesaret eden halkımızın direniş bayrağını dalgalandırmak, halkımızın dostlarının desteğini almak ve düşmanı kahretmek için varlığını savışan bir halk olarak sürdürme kararında olduğunu ilan etmek demektir. Daha gelişmesinin başında olması nedeniyle, KUKC'nin eksikliklerinin olması anlaşılmalıdır. Cephenin, halkımızın uzun vadeli savaşının genel bir adlandırması olduğu göz önüne getirilirse, eksikliklerin doğal olması yanında, mutlaka giderilmesi gerektiği de açıktır. Elbette ki, eksiklikler var diye cephe silahını kullanmayı ertelemez, düşmanın azzın karşı-devrimci cephesine karşı halkımızın direniş cephesini dayatmamak kabul edilemez. Var olana sahip çıkmak, halkın genel tepkilerini, bilinçsiz ve yontulmamış sıvri çıkışlarını doğru bir ideolojik-politik hak altında halk savaşımıyla geliştirmek sorumlu devrimciliğin varlık nedenidir. Atılan bu adım, bu gereği yerine getirmekten başka bir anlama gelmemektedir.

Kürdistan'da devrimci cephenin varlığından bahsedilirken bu bir kavram düzeyinde ele alınmaktadır. Binlerce yurtsever, demokrat ve devrimci zindanlarda görülmemiş işkencelerden geçirildi; yüzlerce katledildi; kanaları ise her an öldürülmek tehlikesiyle yüzüzedir. Cezaevleri dışında halkımız, karşı-devrimin darbeleri altında görülmemiş bir acı ve yoksulluğu yaşamaktadır. 300.000'i aşkın faşist ordu birlikleri, Kuzey-Batı Kürdistan'ın her köy ve kentinde sürekli operasyonlar düzenliyorlar. Her gün binlerce insanı tutuklayıp, işkenceden geçiriyorlar. İşte bu, halkın çok gelişmiş olmasına da direnme cephesine karşı açılmış bir savaş değil midir? Düşmanın

korkusu, halkın direnişinde yatmaktadır. Halkımızın direnişi bugün çok sınırlı olabilir; bu fazla önemli değildir. Çok zayıf da olsa bugünkü direniş, yarın büyüyen direnişlerinin habercisidir. O halde KUKC, yurtsever, devrimci, demokrat kişi ve grupları eğer kendileriyle çelişmek istemiyor ve düşmanın dayattığı karşı-devrimci, kendi devrimci eylemleriyle boş çıkarmak istiyorlarsa, içine girmeleri gereken tek doğru tarihi harekettir. Ve bu konuda en sorumlu olan gücün bu cephe bayrağını dalgalandırması da, sadece tarihin emrettiği ve halkımızın artık vazgeçilmez bir arzusunun somutlaşmaktan başka bir şey değildir. Bu adımı özenle anlamak, tüm tarih-toplumsal-siyasal temelini açığa çıkarmak, olumlu yaklaşımlar katkıda bulunmak, kendisine ilerici, demokrat, yurtsever diyen herkesin vazgeçilmez görevidir. Bu olgu doğru kavranmalı ve o oranda da doğru uygulanmasına özen gösterilmelidir derken, sadece örgütsel gerçekliğimizden bahsetmek istemediğimiz son derece açıktır.

Bu iki cephe arasında, üçüncü bir olgu olarak, halktan yana tam tavır almayan, sürekli yalpalayan, devrimci görevleri örtbas edip erteleyen bir yaklaşımın sahibi olarak orta-yolcu, reformist, ilkel milliyetçi bir oluşumdan da bahsetmek gerekmektedir. Her ne kadar programı, strateji ve taktiğiyle sınırlı çizilmiş bir siyasal bütünlüğe ulaşmış görünümde değilse de, ruhsal belirtileri, börtük pörtüklüğü ve örgütsüzlüğüyle her telden çalan, çeşitli kılıklara bürünen, ama, son tahlilde küçük-burjuvaziye özgü reformist sınırlar dahilinde hareket eden, bu haliyle değil kurtarıcı bir güç olmak, daha çok kendisinin kurtarılmaya muhtaç olduğu, sınıfsal karakterinden ötürü başka türlü olmasının da beklenmemesi gerektiği bu ara tabakanın sözcülerinin durumu üzerinde de özenle durmak gereklidir. Düşünceden pratiğe kadar öz gücüne ayakta duramayacak kadar yalpalayan, teslimiyete açık olduğu kadar keskin sosyalizm zırhına da bürünen, ilkel milliyetçilikten radikal milliyetçiliğe kadar kendini dışa vurmamak isteyen, ama, bir türlü de gerçek yapısına oturamayan, karşı-devrim cephesini olduğu kadar devrim cephesini de farklı göstermeye çalışan ve bunun için düşmanın bile karşı-devrimci saldırıya olmadığını, halkın ise devrimci bir tarzda kendi cephesi ile savaşmak durumunda olmaması gerektiğini, düşünüp-bunun rüyasını gören ve dünyayı da böyle zanneden, adeta halkın umut ve beklentileriyle düşmanın dayatmalarının bir ürünü olan bu tabakanın, savışan cephelerin sınır çizgilerinin bulanıklaşmasını sağlama anlamında zararı vardır. Bu kesimlere göre, devrim ile karşı-devrimin kutuplaşması zararlıdır. Pasif barışçı yöntemlere yolculuğu burjuva demokrasininin geliştirilmesi ile kurulacak yeni düzen, bunların idealindeki düşündür. Çalışma tarzı ve mücadele anlayışları hep buna hizmet eder.

Kürdistan'da özellikle ulusal inkârcılık ve işbirlikçiliğin güçlü, devrimci cephenin ise zayıf olması, bunların muğlak bir ortamda kişilikleriyle örtbas etmelerine yol açarken, ideolojik-politik eğilimlerinin gerçek özünü ortaya sermelerine de engelledi. Ama artık, günümüzde karşı-devrimin azzın saldırılarına karşı Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ortaya çıkışı, bu akımın nefes alması daha da daralırken, gerçek özünü ortaya çıkarıyorsa zorlamakta, sözcüklerle kendilerini örtbas edip pasifist ve reformistliklerini aktif devrimcilik olarak yutturamayacakları her geçen gün daha açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Dolayısıyla, mücadelesizliğin egemen olduğu bir ortamı yücelten, bunun hayaliyle yaşayan, sırtını reformlarla işlerin düzletilebileceğine kendisini inandırmış olan bu kesim günümüz koşullarında artık zor yaşanır bir duruma girmiştir. Faşizmin bastırıldığı koşullarda, uzun yıllar dış ülkelerde kalıp, devrimin ezilmesi temelinde faşizmin geri çekilerek yönetimi sivilere devretmesi ve bu vesileyle de yeniden dönüp arz-u endam etmeyi hayal eden bu muğlaklar cephesi, günümüzde umutlarının yerine gelmemiş görünce hırçınlaşmakta ve kendi içinde tükenişe gitmektedirler. Önümüzdeki dönemde KUKC daha da boyutlandıkça, bu kesim içinden dürüst olanları devrimci cepheye doğru akmaları beklenmelidir. Ama, işbirlikçiliğin illiklerine kadar inlediği kesimlerin de rahatlıkla ulusal inkârcılar cephesine gideceklerini daha şimdiden belirlemek de mümkündür. Geçmişte bunların içinde yer alan, fakat gerçekten yurtsever

olan ve faşizme karşı direnmek isteyenlere, kişi, grup ve hatta parti düzeyinde radikal bir yöneliş gerçekleştirildikleri oranda, UKC'nin kapılarının açık olması hem doğru ve hem de beklenmesi gereken bir gelişmedir. Şimdiden ortaya çıkmıştır ki bunların yaşadıkları ayrışma daha da hızlanacak, orta yolcu bir cephe tuturulamayacak, ya devrim ya da karşı-devrim cephesinde saf tutma eğilimleri netleşecektir. Belirtildiği üzere, gerçekten yurtsever olanlar devrim cephesine yönelirken, iflah olmazların ise, gelececek mücadelelerin altında ezilerek, "pişmanlık yasası"na benzer düzenin çağrılarında yarar kazanılmaları ve eğer sahte burjuva demokrasi gelişirse sol'dan uzantısı olmaya soyunmaları beklenmelidir. Bunların, faşist bir parlamentonun sivil kanadı olma tutumuna geçeceklerini, Türkiye'nin yakın geçmişinde de anlamak mümkündür. Özellikle DSP veya sol'un birliği ve yeni sol tartışmaları yapıldığında, devrimci özü gerçekten tükenen bu kesimlerin, bu tip icazetli sol görünümüli faşizmin işbirlikçisi parti ve cephelelere yoğunlaşmalarını beklemek gerekiyor.

Ayrıca, hiçbir siyasal akımla ilişkileri olmayan bol sayıda aydın varlığından da bahsedilmelidir. Bunlar, UKC'nin ortaya çıkmasından ötürü, halka ve ulusal kurtuluş duydukları özelemlerinin gereklerini yerine getiremiyorlardı. Cephenin ortaya çıkması, bunların birikimlerinden yararlanmaya olanaksız kılıyordu. Parti örgütlenmesi gibi ideolojik-politik ve örgütsel birliğin arandığı bir oluşuma giremeyenler, cephe tipi oluşuma girmeyi hem çıkarlarına ve hem de konularına daha uygun bulurlar. Dolayısıyla, ülkemizin kullanılmasına göre çok geniş olan yurtsever aydın topluluğunun UKC'ne omuz vermesi beklenmelidir. Ülkemizin geniş yurtsever kesimleri, gerçekten de ancak bundan sonra üzerlerine düşen görevleri yerine getireceklerdir. Cephe, adeta bunların enerjilerini harekete geçiren bir anahtar konumundadır. Bu kapı açıldığına göre, içeri girmeleri hem görevleri ve hem de haklarıdır.

2 - PKK ve Cephesel Gelişme

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni ve dayattığı görevleri kavramanın önemi ortadadır. Halkımız bu silaha kavuşunca kadar gerçekten de çok zorlu mücadeleler verdi. Cepheye önderlik eden partinin şahsında, en büyük olanaksızlıklar içerisinde en inanılmaz olanları başararak bugüne geldi. Halkımız ki kelimeyle bile kendini tanımlamakta güçlük çekmekteydi. Ama, örgütlenmek bir yana, kendi varlığını iki kelimeyle bile özgürce dile getirmesinin çok tehlikeli bir suç sayıldığı, davaya inançsızlık ve umutsuzluğun kol gezdiği bir ortamda PKK gibi bir silaha kavuşan halkımız, kaybettiği her şeyi adım adım yeniden alma gibi bir yola girmesine de bildi. 1970'lerin başında içine girilen bu çabalardan, 75 ve 80'lere doğru nasıl bir evrim gösterdiğini belirtmek gereğini duymuyoruz. Fakat şunu hemen belirtmek gerekir ki, Partizim resmen ilânına yoldığı 1978'de Kürdistan gerçekliğinin somut bir ifadesi olarak aslında cepheleşmesinde fiiliyatta temelini atmış bulunmaktaydı.

Politik uyanışın temelindeki 1978'ler, aynı zamanda, cephenin yükselindiği de fiili olarak atıldığı yıllardır. İlanıyla birlikte onbinlerce insanın partinin devrimci ulusal kurtuluşçu luk siyaseti altında en ilkel donanıma rağmen, silahlı-silahsız, yazılı-sözlü birçok mücadele yöntemiyle neredeyse ayaklanmaya doğru gittiğini, Hilvan, Siverek, Mardin, Batman, Kars, Bingöl ve benzeri bir çok alanda geniş bir siyasal mücadeleye yönelen onbinlerin Partizim ilan çağrısına cephesel nitelikte bir karşılık verdiğini belirtmek gerekiyor. O zaman adı ulusal kurtuluş cephesi olarak belirtildiğinde de, fiili olarak gerçekleşen cephenin protipinden başka bir şey değildi. Ayağa kalkınlar bir halkın değişik sınıflar ve tabakalarının gelmekteydi. Dinsel, aşıretsel, ailesel bilinçle, değişik politik düzeyde, değişik sınıflardan gelme insanlardan oluşan karmaşık bir kalkıştı ve dolayısıyla cephesel bir nitelik taşımaktaydı. Çok iyi bilindiği gibi, o dönem Partizimle yetkin kadrolardan yoksunluğu nedeniyle örgütsel sorunları başlatılmayışından ötürü ve askeri-faşist yönetimin 12 Eylül'e bir birlikte büyük bir imha hamlesine yönelmesi sonucu, halkımızın bu cephesel kalkışına örgütlü ve bilinçli bir

ifade vermeyi başaramadık. Şüphesiz ki bu kalkışın büyük kazanımları da oldu. Fakat bunu giderek halk savaşının biçimlerine dönüştürmekte, en başta silahlı propaganda ve gerilla olmak üzere, siyasal ve askeri örgütlenmeyi geliştirmekte gösterdiğimiz yetmezlikler, uğranılan başarısızlıklar, yayın tutuklamaları ve 80 sonrasında yaşanan bunalmı, bizi, o zaman tarihi bakımından doğru olan bu çıkışı çok istediğimiz halde ulusal kurtuluş cephesine dönüştürmekten alıyordu. Şartlar ne olursa olsun, bu bizim bir eksikliğimizdir. Bu eksikliğin giderilmesine olan inancımızla; başta Partizim kadrosal kuruluşunu yeniden sağlamak, ideolojik-politik hattını daha güçlü bir teorik temele kavuşturmak, pratik donanımı daha da güçlendirmek, yalnız dünden tecrit edilmiş bir halkı ayağa kaldırmayı değil, aynı zamanda onun dış nefes borularını da açmak ve giderek ittifaklarını geliştirmek, bir türlü rayına oturtulmayan Parti taktiklerini daha güçlü bir biçimde özümsetip uygulamak için yıllardır sürdürülen hazırlık faaliyetlerini, bu kez çizginin gereklerine uygun bir biçimde ülkenin elverişli coğrafik, siyasi ve sosyal koşullarına kaynaştırarak, 1978-79'larda hem Parti ve hem de kitlelerin yığınal eylem düzeyi için yapılmayan, ulusal kurtuluş cephesi bayrağını yükseltmek yerine getirme kararlılığında olduğumuzu kanıtlanmış durumdayız. Parti tarihimizi yeniden hatırlar ve işe nasıl başladığımızı unutmazsak göreceğimiz ki, en amansız koşullar altında bile Parti bayrağını yere düşürmeden yükseklerde dalgalandırmayı bildiğimiz gibi, bugün de cephe bayrağını daha da gelişmiş olanaklarla yükselte tutmasını bileceğimizi söylerken, sadece gerçeğin en açık olanına değinmekteyiz. Ülke içinde yüzlerce silahlı partizanın varlığı, zindanlardaki binlerce direnişçi ve halkımızdan yüzbinlercesinin destek ve onayı ve yurtdışında onbinlerce kişinin katıldığı toplantılarla ilan edilen cephenin geleceğini zaferlerle dolu olacağına belirtmekte en küçük bir tereddüt duymamaktayız.

Eğer büyük talihliliklerle yaşamazsa, halkımız girilen doğrultuda ilerleyişini hiçbir güç engelleyemeyecektir. Eskiden çok az insanımız bayrağımız altında ve sorumluluğumuz içinde tutuluyorduk. Bundan sonra sorumluluğumuz milyonlarımıza karşı yerine getirebileceğimiz gibi, bu milyonlar da Parti ve Cephe bayrağı gibi en yüce bir halk otoritesi altında sorumluluklarını sonuna kadar duyacak ve bunun gereğini cephe örgütlenmelerini inşa ederek yerine getireceklerdir. Bunun için ve dıştan sabote etmek isteyen herkes karşılığını geçmişle kıyaslanamayacak cevaplarla bulacaktır. İster uluslararası güçlerin basit taktik hesaplarından, ister ülkemizin ve sömürgeciliğin egemen sınıflarının oyunlarından kaynaklınsın, ister dolaylı ve isterse direkt gelsin tüm engeller, halkımızda ve onun öncü gücünde bir tutku haline gelmiş olan kurtuluş bilinci ve iradesi karşısında yok olmaya mahkumdur. Bağımsızlık ve özgürlük eğer halkların tercihi olan tek yasa biçimiye, bizim halkımız da bu yaşama ulaşmasını, hangi toplumsal gücüne adına olursa olsun, hangi strateji ve taktiğe dayandığını iddia ederse etsin ve kendi çıkarları tarafından formüle edilen hangi gerekçelerle izah edilirse edilsin hiçbir dayatma önleyemeyecektir. Ne Türk "demokrasininin" içinde bulunduğu koşullar, ne bölgemizin yaşadığı gerçeklikler, ne de insanlığı tehdit altında tutan nükleer şantaj oyunlarının, halkımızın yüce kurtuluş iradesi karşısında bir anlamı vardır, anlam kazanmaları da iradeye hizmet etmeleri oranındadır. Aksi halde halkımız sonuna kadar direnerek, kendi kutsal gerçeğini dayatacağıdır. İnsanca yaşamının vazgeçilmez bir koşulu olarak direniş sürekli kılınmaktan başka çaremsiz olmadığını insanlık kabul etmek durumundadır.

Böylesine haklı temellerde ve küçümsemeyecek kazanımlarla ortaya çıkan cephenin başarıya geçeceğini belirtirken fazlaca bir iyimserlikten hareket ettirmiş söyleyemeyiz. Şüphesiz ki gelişimin ileri safhalarında çözüm bekleyen sorunlar kendini sürekli dayatacak, basuki ve katliamlar artacak, daha fazla tutuklamalar olacak, ama yüzbinler bu doğrultuda kanlarını aktırmaktan çekinmeyeceklerdir. Bütün bunlar, her kurtuluş hareketinin olduğu gibi, bizim de ödememiz gereken kurtuluş faturalarıdır. Rejim en basit bir adımı bile faturlaya bağlamışken, bizim ulusal kurtuluş gibi en soylu

bir dava için kendi faturalarımızı şimdiden hazırlamamız düşünülemez. Halkımızın yediden yetmişe her kesimi, her tabaka ve sınıfı bunu böyle karşılamaya hazır olduğunu daha şimdiden kanıtlandığı gibi, bundan sonra da daha güçlü destekleriyle kanıtlaya devam edecektir. Halkımızın desteğinden hiçbir zaman kuşkuya düşmedik. Ve hele günümüzde, yüzbinler maddi bir güce dönüşen ilgiyle kendi davalarına bir tutku derecesinde sarılırken, cephenin görülmemiş başarılarla gelişme yoluna girdiğini teslim etmekten başka yapacak şey kalmamıştır.

3 - Kurtuluş Giden Yolda ERNK Halkımızın Altında Toplanacağı Tek Bayrak-Elindeki Tek Silahtır

Cephenin ilanıyla birlikte tartışılmak istenen bir sorun da parti-cephe ikilemidir. Bazıları cepheyi partilerin toplamından ibaret gibi görürlerken, aynı zamanda tek bir partinin cephe kuramayacağı biçiminde değerlendirmelerde bulunmaktadırlar.

PKK somutunda sorun daha önce genişçe izah edilmiştir. Daha kuruluşundan itibaren PKK'nın, halkın çeşitli sınıf ve tabakalarını kendi etkisi altında geniş bir sempatiyan kitle biçiminde yönetmesi söz konusuydu. Cephe, PKK Hareketinin bünyesinde tohum halinde mevcuttu. Dolayısıyla, PKK'nın bugün kendi önderliğinde bir cephe ilanı gitmesi hem zorunludur ve hem de kaçınmayacağı bir gerçektir. Diğer çeşitli yurtsever birikimlerin bunu tek başına göğüsleyemeyecek durumları da, teoride ve pratikte gücünü kanıtlanmış PKK gibi bir gücün buna önderlik etmesini zorunlu kılmaktaydı. Bu açıdan PKK'nın kendi etkisi altındaki kitle temelinde cephe ilanına gitmesi ve bunun giderek dalga dalga diğer kesimlere doğru yayılması doğru cephe anlayışının bir gereğidir.

Kürdistan gibi bir ülkede, halkın öz çıkarlarını temel olarak bunu kendi programında formüle edip, doğru mücadele anlayışı ve pratiğiyle kanıtlanmış bir örgüt olmadıkça bir cephenin ilanından bahsetmek de son derece zordur. PKK ve UKC etle tırnak gibi birbirlerine bağlı olan iki oluşumdur. Birbirlerinin varlığını koşullandıran bu iki oluşumdan cephe, öncünün kitleleşerek, kitleleri ayağa kaldırmaya hareketidir. O halde, parti önderliğinde ayağa kalkan kitlelerin temel örgütlenmesi olarak cephe, savaşçı bir konumu göğüslemeye cesaret eden ve bunun ilk adımlarını atan bir halk hareketinin adıdır.

Çeşitli aşiret ve kabile topluluklarından, çeşitli ideolojik-politik gruplaşmalara kadar, temel politikalarda, bağımsızlık ve demokrasi programında anlaşılabilir temelinde tümünün cephe üyeleri olarak mücadele etmeleri doğru olan yaklaşımdır. Burada önemli olan, en kabasından en incinesine kadar her türlü yöntemle yüz yıllardan beri sürekli parçalan halkımızın birliği ve kurtuluşu yolunda düşmanın oyunlarına karşı yararlanılabilecek herkesten yararlanmak, mücadele edilebilecek olan herkesi mücadeleye çekmek, hangi örgüt halkı mücadeleye çekiyorsa onu, hangi eylem biçimleri halkı ayağa kaldırıyorsa o eylem biçimlerini dayatmak, bu konuda bir yandan halkın ideolojik-politik bilincini yükseltirken, diğer yandan örgütsel-eylemsel düzeyini yükseltmek, cephenin siyasal-askeri kısımlar olarak içte gelişimini sağlamaktır. Yine, halkın kültürel direnmesini de cephe hareketinin önemli bir aşaması olarak görmek gerekir. Kürdistan gibi kendisini ancak kültürün özgül alanlarında gözleyebilen bir halk gerçekliğinde, kültür sahasında güçlü bir cephe hareketi yaratmak, özellikle folklor ve müziğiyle cephenin ruhsal güdük olmak, silahlı siyasal mücadeleyi kültürel mücadeleye tamamlamak büyük öneme sahiptir. Böl-yönet politikasıyla düşman tarafından provake edilen toplumumuzda son derece çeşitli sınıf, tabaka, grup, aşiret, mezhep ve bölgeler arasında hoşgörülü ortamını canlı tutmak, bölünüp-parçalan halkımızın birliğini tuğla-tuğla örnek, kişisel ve ailesel çıkarların alabildiğine abartıldığı sosyal gerçekliğimizde halkın genel demokratik çıkarlarının yüceliğini sergilemek, sömürgeci baskının bir ürünü olan cesaret ve fedakârlıktan uzak yaşam yerine cesaret ve fedakârlığa dayanan bir yaşamı halk arasında yaygınlaştırmak, birleşen ve ayağa kalkan bir halkın yenebileceğini dair güçlü bir inanç vermek, bu konuda engellerin nasil

aşılacağını halkın kendi öz deneyimiyle görmesini sağlamak, kısaca cephenin muhtevası kadar çok çeşitli olan biçimlenişini de akıllı bir biçimde gerçekleştirmek gerekiyor.

Cephe bugüne kadar siyasal bir etkinlik olarak gelişti, ama, örgütlenişine kavuşmadı. Önemli oranda Parti içinde geçerli olan bu sorun, cephenin kitlelerle örgütlenmesine yöneldiğimizde daha da aciliet kazanmaktadır. Halkımızın somut koşullarına uygun, sosyal ve ulusal durumunu, dünya ve bölge içindeki gerçek konumunu hesaba katan bir örgütlenmeyi dayatmak gerekmektedir. Ama bunda da biçimci olmamak, ne zamanı geçmiş biçimlerle ısrar etmek, ne de henüz kullanılmayacak biçimleri aceleye getirerek kullanma hatasına düşmemeye dikkat edilmelidir. Bunun yerine ürün alınabilecek biçimler dayatılmalı, halk ne çökimsizliği itilmeli, ne de koşulları hazırlanmamış gösterilere gidilmelidir. Planlanmış, önu aydınlatılmış ama mutlaka direnişçiliği esas alan bir eylemlilik dayatılmalıdır.

Kürdistan halkının, sert baskıdan ötürü sürekli direnme sürecini yaşayan bir halk olma gibi bir karakteri vardır. Örgütlenme ve halk savaşımız, halkın bu genel sürekli ayaklanma halini göz önüne getirmek durumundadır. Halkımız yüz yıllardan beri zorla baskı altına da alsın, gergin bir ayaklanma halini yaşayan bir halktır. Biçim sorunlarına, bu gerçek derinden duyarlıklarla çözüm aranmalıdır. Unutulmamalı ki, örgütlenme eşittir eylem demektir. Bu Kürdistan'da, örgütlenmenin gelişiminin gerilla ve ayaklanmanın gelişimine eşit olduğu anlamına gelir. Dolayısıyla Kürdistan'da örgütlenmeyle silahlı mücadeleyi birbirlerini yakından etkileyen olaylar olarak görmek ve bunların aynı zamanda halkın ayaklanması demek olduğunu kavramak gerekmektedir. O halde, silahlı mücadele, halk ayaklanması ve örgütlenme son derece çekişen, birbirlerini zorunlu kılan özelliğe sahiptirler.

Daha zamanı gelmemiştir veya süreç içinde oluşur dersen, halkımız yeniden gücümüzü ve imkanımız oranında köy köy, kabile kabile, aile aile, genç, ihtiyar, kadın, erkek her dil ve lehçeden ve mezhep ayrımı götmeksizin uygun örgütlenişler içinde bir araya getirmek ve cepheyi bu genel birliğin bir toplama olarak değerlendirmek gerekiyor. Öyle ise cephe, her şeyden önce halkımızın bu çok zengin olan kesimlerinin örgütü bir ifadesidir de. Bölgesine bir örgütü ifadesi, ancak çok zengin ve karmaşık örgüt ve eylem biçimlerini kullanarak yaratılabilir. Yalnız silahlı mücadeleyi değil, silahlı mücadelenin çok cüzi bir yer işgal edeceğini düşünerek, asıl siyasal mücadelenin kitlelerin her düzeydeki tepkisinin yolunun açılması olduğu, kültürel faaliyetler, yürüyüş ve gece gösterileri, protestolar, toplantılar ve düğünlerden cenaze törenlerine kadar her şeyin değerlendirilmesi gerektiği bilinmelidir. Kısaca, her türlü toplumsal yaşantıyı çeşitli eylem biçimleriyle bir cephe gösterisine dönüştürmek ve siyasal bir niteliğe kavuşturmak gerekiyor. Yalnız silahlı mücadeleyi görüp, bu kadar zengin mücadele biçimlerini görmeye hastalığına düşmemek gerekiyor. Toplumun tüm faaliyetlerine cephe rengi verilmeli, ekonomik yaşamdan sportif faaliyetlere, ibadet gösterilerinden gerçek siyasal mücadelelere kadar tümü tek bir potada yoğunlaştırılabilir. Halkımızın çeşitli birikimlerini böylesine bir kanalda birleştirmek, halk savaşçı yolunu açmak demektir. O halde, halkımızın genel eylemlilik düzeyini yalnız silahlı eylem olarak görmek, silahlı mücadelenin belirleyiciliğini esas almak ama, onu sürekli geliştirip güçlendirecek olan sayısız direnme biçimlerini de hesaba katmak, Kürdistan'da yaşamın her çetken bir direnme eylemi olduğunu görmek ama, bunun bir ulusal kurtuluş eylemine dönüştürülmesi gereğinin derin bilinci ile hareket ederek yüceltme yani halkın direnişçi yaşamını bilinçlendirmek gerekiyor. Fakat, bunun başarılmasını için de son derece usta olmak gerekiyor.

Halkımızın böylesine bir cephe silahlını kullanması, özde ve biçimde kendi deneyimini bu biçimde yaşamaya demektir. Açık ki, bu işin daha ilk adımlarını atmaktayız. Fakat mühim olan da, doğru bir parti önderliği ile bu ilk adımların atılmasıdır. Bugün, Partinin partizan birimleri ve özellikle de halkımızın silahlı kurtuluş kuvvetleri olan HRK, Cephemizin siyasal örgütlen-

mesinin üzerinde yükselecek zemini kızıl bir şerit halinde çizmektedir. Silahlı kurtuluş kuvvetleri, halkımızın siyasal gelişmesinin geliştiricileri ve koruyucuları olacaktır. Daha kuruluşuyla birlikte, halkımızın böylesine bir silahlı güç temelinde her türlü özveriye gösterebileceğini kanıtlanması, halk silahlı kuvvetlerinin hızla gelişeceğini ortaya koymuştur. En az Parti kadar, Partinin politik hattı doğrultusunda geliştirilen silahlı mücadele, cephenin oluşumunun vazgeçilmez bir şartı olmaktadır. Günümüzde niteliğe ne kadar yetersiz, niceliğe ne kadar zayıf olursa olsun, silahlı mücadelenin cephenin oluşumu, geliştirilmesi ve korunmasında oynayacağı rol çok önemlidir. Vietnam'da silahlı propaganda birliğinin oynadığı bu rolün katbekat fazlasıyla bizde de oynandığı ve oynanmaya devam edeceğini bilince iyi çıkarmak gerekiyor. Silahlı mücadelesiz bir cephenin olmayacağı ama, silahlı mücadeleyi de salt bir askeri mücadele olarak görmemek gerektiği ortadadır. Silahlı mücadele, gerçekte yoğunlaşmış siyasal mücadeledir. Kürdistan Kurtuluş Birliği'nin rolü de budur. Ama henüz daha da geliştirilip-yetkinleştirilmesi ihtiyacı vardır. Bütün bunlar dikkate alındığında, Partinin öncülük ettiği, cephenin silahlı gücü ve giderek gelişecek olan halk ordusunun öncü çekirdeği olan silahlı mücadele birliklerinin koruyup-geliştirdiği mücadelesinin, bu temel araçların zorunlu bir sonucu olarak her geçen gün gelişmesi için hiçbir neden yoktur.

Yüzbinlerce kişinin daha şimdiden cephe adını selamlayarak onaylaması, tarihinin en görkemli olaylarından birisidir. Halkımızın birliğe, uyanışa ve direnişe duyduğu büyük özlem kendisini şimdiden belli etmiştir.

Bundan böyle önümüzdeki en temel görev, halkımızın tek kurtuluş silahlı olan cephe örgütlenmelerini yaratmaktır. Parti birimlerimizin, kendi çekirdekleri etrafında cephe kuruluşlarına yönelmeleri bir parti emridir. İçte ve dışta, barışçıl ve silahlı, siyasal ve kültürel her düzeydeki birikimin cephenin kuruluşuna dönüştürülmesine militanların ustaca önderlik etmeleri hem görevleri ve hem de hazırlıklar yapıldığı ölçüde rahatlıkla sağlanabilecek gelişmelerdir.

Artık, en ücra köylerden kentlere kadar cephe komiteleri kurulacaktır. Halkımızın tüm aşiretsel-kabileler birikimleri, sömürgeciliğin zorla dayattığı işbirlikçi aşiret ruhundan kurtulacak, bu aşiret ruhunu ulusal kurtuluşu ruh içinde eritecek ve her biri birer direniş kahsi haline gelecektir. Bundan böyle ulaşılp-örgütlenmeyen tek bir ev, tek bir köy, tek bir şehir-mahalle, tek bir dağ, tek bir ova ve insan kalmayacaktır. Cephe bayrağı, her yaş ve cinsiyetten, her kabile ve mezhepten tüm Kürdistan insanlarının elinde yükselecektir.

Görülmemiş yoğunluktaki gençlikmiş, okuduğu mültici okullarını birer direniş kaleline dönüştürecek, kendi yurtsever birliklerini geliştirme görevini, öncülük sıfatlarına layık bir biçimde, geçmişte olduğu gibi günümüzde de ulusal kurtuluşun taşıyıcı gücü olarak Parti önderliğinde ve Cephe silahlıyla yerine getireceklerdir. Faşist sömürgeciliğin azgın şoven propagandalarıyla benliklerinden uzaklaştırılmaya, gelecekerlerinde umutsuz lumpen-yoz bir yaşama itilmeye çalışılan ve kendilerine yaşam ve gençlik adına halka ihanetten başka yol tanıtmak istenmeyen, sömürgeci ordunun emrinde kendi haklarını karşı savaşınımlık istenen gençliğimiz, enerjisi, bilinc ve kahramanlığını ülkesinin kurtuluş mücadelesine katarak, sömürgecilik tarafından karartılan umutlarını ülkenin kurtuluşu umunda canlandıracak ve düşmana karşı şaşmaz bir silahlı olmayı bilecektir.

İşçi sınıfımız, içinde bulunduğu koşullar ne kadar olumsuz olursa olsun, kendi ideolojik-politik önderliğini kanıtlamak için, tüm sınıfların en başında yerini alabilecektir. En hızlı örgütlenmeyi bilen kesim olduğunu kanıtlayacak, geçmişte olduğu gibi günümüzde de Partimize en çok maddi yardım ve kadro birikimi sağlayan kesim olacaktır. En zor koşullarda, en tortu işlerde adeta ilkelere kadar sömürülen, egemen güçler tarafından sağılacak bir inek gibi değerlendirilen, Avrupa'dan Arabistan çöllere kadar uluslararası pazarlarda köleler gibi satılan işçi sınıfımız, kendi tarihsel rolüne de uygun olarak ülkemiz kurtuluş mücadelesinin başında yürüyecek, sağlam iradesi,

çelikten disiplin anlayışı ile mücadelenin temel geliştirici gücü olacaktır.

Sömürgecilik altında her gün iflasa sürüklenen genç yurtsever esnaf kesimlerimiz, kendi kurtuluşlarını ülkenin kurtuluşunda görececek ve tüm olanaklarını ulusal kurtuluş emrine vereceklerdir.

Ulusal baskının en olumsuz bir biçimde etkilediği kadınlarmız, sömürgeciliğe karşı en çok kin duyan, mücadelemize en çok omuz veren kesim olduğuna gösterecek; Kürdistan kadını direnişte dayanıklılığın, fedakârlığın ve cesaretin bitemez tükenmez bir kaynağı olduğunu kanıtlayacaktır.

Ulusumuzun belkemiği olan, sömürgeciliğin en çok kahırını çeken, emeği ve ürünü gaspedilen, işsizlik, hastalık ve eğitimsizlik içinde boğulan köylülüğümüz, günümüze kadar Partimize gösterdiği büyük desteği, bundan sonra kendi öz silahlı olan cephe içinde daha güçlü bir biçimde gösterecek ve cephenin temel gücü olduğunu kanıtlayacaktır.

Ulusal kurtuluş mücadelesine vermek istediklerini bugüne kadar bir türlü veremeyen genç yurtsever kesimlerimiz, artık yüce bir bayrağın dalgalandığını görmekle kendi bilincini ve güçlerini daha rahat katabileceklerdir.

Geliştirilecek örgütlenmelerin teknik sorunlarını çözümlü yer ve koşullara göre belirlenecektir. Genel cephe merkezi ve kongresinden, çevre, grup, özel birimlere, en ücra mahalle ve köy komitesinden dağıdık çoban komitesine kadar halkımızın düşman karşısında yer alan tüm kesimlerinin öz örgütlenmeleri yerden mantarların fışkırması gibi fışkıracak, bundan sonra her zemin düşman için bir patlama noktası, bizim için ise bir yaşam kaynağına dönüştürülecek olacaktır. Bitemez-tükenmez bir çaba, azim ve istekle buna önderlik edecek olan militanlar, halkımızın bu doğrultudaki özelemlerine cevap verecek adımları mutlaka başlarıyla atacak; tüm bunları yaratmanın ancak, Partimize doğuşundan günümüze kadar kanıtlandığı bir gerçek olan sömürgeciliğin vahşi karşı-devrimci şiddeti ortamında devrimci şiddeti dayatmakla mümkün olduğuna inanarak, halkın devrimci şiddetini esas alacak ve cephenin bu esas üzerinde gelişeceği bilincine hareket edeceklerdir. Ve açık ki tüm bunlar, halkımızın öz silahlı güçlerinin gelişimiyle içine geçeceklerdir. Partimizin ilk nüvelerinin oluştuğu dönemde bile katliamı yakından gören Partili militanlar, nasıl ki devrimci şiddeti devrimci gelişmenin vazgeçilmez bir şartı olarak belledilerse, halkımızın cephe silahına kavuştuğu bu dönemde de, yalnızca öncünün silahlanmasını yeterli olmadığını bilecek, cephenin öz silahlı kuvvetlerinin gelişimine öncülük edecek, yakın geçmişte kurulan HRK (Kürdistan Kurtuluş Birliği) deneyimiyle de kanıtlandığı gibi bu silahlı bundan sonra daha yaygın ve geniş bir biçimde kullanacaklardır.

Cephe ve silahlı mücadele birbirine etle tırnak gibi bağlıdır. Silahlı mücadele, cephenin siyasal ve kültürel potansiyelini harekete geçirdiği gibi, cephenin siyasal ve kültürel olarak gelişimi de silahlı kuvvetlerimiz hem nitelik ve hem de nicelik olarak daha hızlı geliştirecektir. Düşman saldırıcağı sızdırdığımızı daha da pekişecek, silahlı mücadele taktiklerimiz pratiğe uygulanırken daha da geliştirilecek, Partinin siyasal şiddet anlayışını bugün en anlamlı biçimde sergilediğimiz gibi, bundan sonra da bu, halkımızın ayağa kalkışında en gelişmiş silahlı mücadele birlikleriyle sergilenmeye devam edilecektir. Bugün sınırlı sayıda silahlı birliklerden oluşan Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK) bundan sonra daha da gelişecek, cephenin güçlü bir silahlı kuvveti ve giderek bir ulusal kurtuluş ordusu haline gelecektir. Siyasal gelişme hızlandıkça silahlı gelişmenin de hızlanacağı açıktır. Daha bu aşamada bile, halkımızın yer yer ayaklanmalarının uc vermeye başladığı, çok sayıda köylü direnişçinin gerilla savaşına katılmak istediği görülmekte ve bu artık dost ve düşman her güc tarafından da kabul görmektedir. Ülkemizin dünyada eşine ender rastlanan uygun coğrafyası ve mert köylü yapısı çok geniş silahlı birliklerimizin oluşacağına daha şimdiden müjdelmektedir. Çağımızın en güçlü olduğu ve zırlı ve helikopterli en seçme birliklerini devreye soktuğu bir dönemde bile, tek bir silahlı birimimizi dahi toptan imha etmeyi başaramaması ve HRK birliklerinin bir yıla yakın bir süredir sapa sağlam ayakta duruşu da,

mücadelemizin silahlı çekirdeklerinin yaşama şansının son derece yüksek olduğunu ve bunun ulusal kurtuluş ordusuna dönüşümünün pek o kadar uzun zaman almayacağını kanıtıdır. Silahlı mücadelede, halkımızın onuru, onun soylu ifadesi olan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin doğru gelişim ve zafere geçişini belirleyecek temel mücadele ve örgütlenme biçimidir. Ama silahlı mücadele salt örgütlü seçkin birliklerin bir savaşını olarak anlaşılmalıdır. Halkımız, öncüde kanıtlanan bu savaşçılığı, giderek tek tek köylere indirgeyecek, her köy bir savaş birimi haline gelirken, bir araya gelen iki insanın bile düşmanı nasıl imha edebileceklerini düşüneceklerdir.

Bu süreç şimdiden başlamıştır. Günler artık düşman için bir zindan haline getirecektir. Düşmanla işbirliği eden hiç kimsenin evinde rahat uyuma izni verilmeyecektir. Kadın-erkek, çocuk-ihityar demeden yedi-denk yetmiş herkes bir cephe üyesi gibi hareket edecek, savaşın bir halk karakterine uygun olarak olanakların azlığına-çokluğuna bakmadan yüreğini, yumruklarını, topraklarını düşmana karşı bir silah gibi kullanacak, tuzak hazırlayacak, bal-tayla, taşla, biçikle vuracak; yolları, kavşakları pusu kuracak, kusaca binbir çeşit direnme ve eylem biçimini geliştirerek düşmanın dayattığı bu vahşet karşısında belki de dünyada en gelişmiş bir halk savaşını gerçekleştireceklerdir. Halkımız yaşadığı son derece acılı yaşam, muazzam kin ve öfke birikimi, bugün güçlü bir potansiyele sahiptir. Bu potansiyele üzerinde doğru örgütleniş ve eylem mutlaka sonuç almasını bilecektir. Daha şimdiden girilen bu doğrultunun başlarıyla gelişeceğinden kuşku-kuz yoktur. Eylemsiz bir yaşamın ekme ve sudan yoksun bir yaşam kadar imkansız olduğu ülkemizde, her insanın düşmana karşı en azından birkaç eylem gerçekleştirmeyi dürtür insan olmanın ölçütü kabul edip uygulayacağı günler çok uzak değildir.

Halkımız cephe silahını işte böyle anlamaktadır ve bu sorunun konuluşa da böyle olmak zorundadır. İşçi-köylü-çocuk ve aydın kaynaşmasının örgütlenmesi, eyleme geçilmesi ve her düzeyde savuşturılması, devrimci bir ulusal kurtuluş cephesinin başlarıyla çözülmesidir. Sorunu böyle koyarken, bunu kendi pratiğimizle de kanıtlanmış bulunmaktayız. Dünya halklarının öz cepheleri de yine bu biçimde gelişmiştir. Evet! Cephe, ne idiği belirsiz, direnip diremeyeceği belli olmayan grupları birleştirme-tüklenme tartışmaları olmayacaktır. Böylesine grupların toplamından oluşan birlikler cephe değildir. Bizim cepheyi örgütlemek sorunumuz, halkımızın engin potansiyelini harekete geçirmeyi başarmaktır. İşbirlikçi güçlerle masa başına oturmak, olsa olsa ancak çözümsüzlüğü geliştirir. Ülkeye böyle sahte bir cephe kuruluşu olamayacak aksine, cephe, direnmek isteyen herkesin yer alacağı temel işçi-köylü bloku biçiminde ifadesini bulacaktır. Buna katılmak isteyen bilinçli aydın kesimleri olursa, onlara da böyle bir cephe içinde elbetteki yer vardır. Yine, ister kişi, ister aile ve isterse parti düzeyinde olsun direnmek isteyenlere de cephenin kapısı açıktır. Bu konuda samimi ve dürüst olmak yeterlidir. Eğer bu dürüstlük kanıtlanırsa, geçmişte bilemeyerek düşmanla ilişkiye girmiş, ama bugün aydınlandığını ve bu işbirliğinden vazgeçtiğini söyleyenlere bile cephenin kapıları açık tutulacaktır.

KUKC Bağımsızlık Mücadelesinde Her Türlü İşbirlikçi Reformist Akımları Teşhir ve Tecrit Edecektir

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, dayatılan her türlü olumsuz birlik anlayışı ve tasfiyeci girişimlere karşı mücadele temeline doğdu. Daha 1975'de ideolojik grup aşamasına yollandığımızda düşmanla ve ilkel milliyetçilik ile sosyal-şovenizmle bağlantılı olan "Stërka Sor" ve 1978-79'larda "Tekoşin" gibi sahte örgütler, yakında imha olacağımız propagandasını yaparken ve HAKİ KÄRER başta olmak üzere, yığıt devrimci önderlerin kanına girmek mirasımız üzerinde oyun oynamaya alçaklığına girdiler. Fakat karşılığını da amansız bir biçimde ödediler. Sosyal-şovenizmin azgın saldırılarıyla yüz yüze gelmiştik. Bugün burjuva şovenizminin isteri dercesine vardığı saldırıların yerine, o zaman sosyal-şovenizm ve ilkel milliyetçiliğin entrikaları vardı. O dönem tam farkına varamadığımız, ama

bugün çok açıkça ortaya çıkan böylesine planlı saldırıları daha o zamanda yaşadık. 1978-79'da, adı sosyaliste çıkmış olanlar, bugün faşizmin işbirlikçisi olduğuna kimsenin şüphe duymadığı Ecevit hükümetinin desteği ile cepheleşme çabasına girmek istiyorlardı. Nitekim, PKK'nın çıkışına UDG ile karşılık verilerek, daha düne kadar Kürdistan'ı ağızlarına almayanlar Kürdistan'ı kesildiler. 1981 seçim hesaplarında ortak listeler geliştirerek, Kürdistan üzerinde sergileyecekleri görülmemiş ihanetin adımlarını atmaya çabaladılar. Bu ortam içinde birçok parti militanımız ve sempatanımız katledildi. Görülmemiş bir küfür sağanakıyla yüz yüze geldik. Ve tüm bunlar, düşmanın en çok saldırıya geçtiği bir zamanda oldu.

Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağını yükselttiğimiz ve halka gerçekten bağlılığın ne demek olduğunu dostun ve düşmanın da gördüğü gibi kanıtladığımız bugün de yine sahte birlikler dayatılıyor. Halkımızın en değerli evlatlarının kanıyla çizilen bir yolda dayanışma içinde olmak bir yana, yine mirastan alçakça yararlanmak, girilen doğrultuyu sapırmak ve halkımıza ezeli karantik yılları yine dayatmak gibi sefalet ve gaflet örnekleri sergileyenler ne yazık ki az değildir. Düşmanla savaşın unutulmuş temeline PKK'nın tasfiyesinin konulduğu programlarla dörtlü, beşli, altılı, onbirli birlikleri oluşturulduğu, bildirilerin dağıtıldığı herkesin gördüğü gerçeklerdir. Faşizme savaşın unutulduğu bu ihanet bildirilerinde, en önemli tehlike olarak PKK ve tabii ki bu tehlikenin tasfiye yolları gösteriliyor. ABD emperyalizminin temsilcilerinin yapamadığını sosyalizm adına yapanlar ortaya çıkıyor. Sosyal-şovenizm, ilkel ve reformist milliyetçiliğin bu iflah olmaz temsilcileri, düktüğümüz şehit kanlarına ve maruz kaldığımız işkencelere rağmen, halen de kendilerini dayatıp bizi soylu yolumuzdan döndürecek ve hatta imha edebilecekleri sanacak kadar pervasızlaşmaktadır. Ama arından da kendilerinin iyiversever olarak tanınmasını istemektedirler. Hem her türlü küfür edecek, teşhir, tecrit ve imha sürecine alacakları ve hem de tekrar masaya oturmak, iyiverseverlikten bahsedecekleri. Böylesine bir küstahlık, ancak oportünizm, reformizm ve sınır tanımayan feodal entrikaçılığın en ince tarzda birleştirilmesinde ustalaşanların sergileyeceği bir tutumdur. Bu utanmaz tutumun sahipleri, faşizmin de yardımıyla bilinçsiz ve yüreğünü ayaklandırmış bir hareket olarak PKK'ye karşı da yürüteceklerini zannediyor ve biraz daha sahtekârlık, biraz daha yüzeysel görüşmeler ve uyutmacalarla başaacaklarına inanıyorlarsa korkunç ölçüde yanılmaktadırlar. Çünkü bu durumda sadece bilinçli militanlarımızın değil, halkımızın yaşadığı her alanda kanatladığı gibi, tüm bir halkın kin ve öfkeyle sıklıkla yumruklarının suratlarında nasıl patladığını ve girecek delik bulamayacaklarını görecektir. Geçmişte Partimizin içinden ve dışından hiçbir kural tanımadan yürütülen bozgunculukların karşılığını, bundan sonra bizzat halkımız nasıl ödeyeceğini bu baylara gösterecektir.

O halde, halka ve ilerici insanlığa bağlılığın sınırlı bir sorumluluğuna duyuyorlarsa bunlar da kendilerini kanıtlamak için gerçekten tarihte eşine ender rastlanan bir pratik ve aynı zamanda onlara kitapla sergilenen doğru bir teorik yaklaşım ortamına cesaretle girmesini bilmeli, içinde yürüttükleri uzlaşmacı-teslimiyetçi yolu bırakıp, direnişçi ve kurtuluşçu saflarda yerlerini almalıdırlar. Ulusal kurtuluşçuluğun zayıf olduğu bir ortamda herkes sorumsuzca konuşup, istediğini yapabiliyordu. Ama bugün, TC gibi vahşi bir sömürgeci aygıt karşı direnmesini bilen bir hareket rağmen bunu sürdürmeyeceklerini bilmek zorundadırlar. Bu güçler, ya doğru olan tutumunu kabul etmeli, ya siyasal safları daha fazla kirtlemeden terk etmeli ya da düşmanlıkları da mertçe yapmalıdırlar. Entrika ve dedikodu bir çıkış yolu olamaz. Bu konuda doğacak sorumlulukları bize değil kendilerine ait olacağını özenle tekrar belirtelim. Biz, doğru bir direniş hattı temel olmak kaydıyla, geçmişleri ne olursa olsun her grup, parti ve kişilerle, ilerici-aydın ve iyiverseverlerle görüşme yöntemiyle anlaşarak halkımızın devrimci siyasal birliğinin kurulmasından yanayız. Bu konuda her türlü fe-

kârlığın gereklerini yerine getirmeye hazırız. Ama bu ölçülerini aşarak, ancak düşmanın kullanabileceği yöntemleri bize karşı kullanılarak bundan sonra anladıkları dilden cevaplandıracağımızdan da kimsenin şüphesi olmamalıdır.

Türkiye İşçi Sınıfı ve Halkı Bu Tarihsel Çağınaya Cavap Vermelidir

Türkiye işçi sınıfı ve devrimci-demokratik hareketi stratejik bir müttefikimiz olarak değerlendirilmektedir. Ezen bir ulusun halkının özgür olamayacağı gerçeğinden ötürü, Türkiye halkının mücadelesi de bugüne kadar rayna oturmuştur. Özellikle de cumhuriyet tarihi boyunca Kürdistan gibi bir sömürgeci olmasından dolayı Türk burjuvazisi, Kürdistan'ın kararlığına dayanarak Türkiye işçi sınıfı ve halkını da amansız bir baskı ve sömürü altında tutmuştur. Türkiye işçi sınıfı ve devrimci-demokratik hareketinin çıkış yolu bulamamasının nedeni budur. Biz şuna derinden inanıyoruz ki, Kürdistan'ın içinde tutulduğu karantik zemin Türkiye halkı ve devrimci-demokratlarının da çıkış bulamalamasının en belirgin nedenidir. Kürdistan bağımsızlık altında tutulup, bağımsız ve özgür bir çıkıştan yoksun bulunduğu Türkiye işçi sınıfı ve halkının emperyalizm ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin egemenliğinden kurtuluşu söz konusu olamaz. Bu, defalarca kanıtlanmış bir gerçektir.

Ulusal Kurtuluş Cephesi gibi bir silaha kavuşan Kürdistan, bugün artık, aşiret ağalarının egemenliğinin kol gezdiği ve dolayısıyla Türkiye'nin demokrasi mücadelesinin engellendiği bir zemin değil; tam tersine 12 Eylül faşist askeri rejimi gibi bir rejim altında sürekli direnebildiğini kanıtlayan ve silahlı mücadele temeline bir ulusal kurtuluş hareketini yaşayan bir ülkedir. Türkiye işçi sınıfı ve halkı, böyle bir Kürdistan'ın kendi kurtuluşu için de gerekli olanakları yarattığını kabul etmelidirler. Bir türlü başıyaya gidemeyen Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi, günümüzde Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş gibi bir müttefik dayanarak daha cesaretle kırsal yapılabilir.

O halde, Türkiye olumlu devrimci-demokrat ve sosyalistlerine düşen görev, bu gerçeği derinden kavrayarak, doğmuş olan bu tarihi fırsatı kaçırmamak için mümkün olan her şeyi yapmaktır. Şovenizm ve sosyal-şovenizmle yüklü olan geçmişte yerine getirilemeyen haklarını bağımsız ve özgür temeldeki birliği için FKBCD bayrağı ile ortaya çıkmalı ve bugün bu cephenin en sağlam bir müttefikinin KUKC olduğunu görmelidirler. Ama bununla da yetinmemeli, geçmişte kendi cephemizin ilanından bile öne aldığımız FKBCD'ni somut bir içeriğe kavuşturarak, tüm devrimci demokrat ve sosyalistleri bu bayrak altında bir araya getirmeli, halkımızın ilk defa ellerine geçen bağımsız ve özgür birleşme ortamını en iyi biçimde değerlendirerek, cephemizle en anlamlı destek ve dayanışmayı gösterebilmelidirler. Hemen belirtelim ki, bu, yalnız bir müttefikten beklediğimiz dayanışma görevi değildir. Türkiye işçi sınıfı ve devrimci-demokratik hareketi, bunu, emperyalizme bağımsızlık ve alçakçasının yaşadığı kendi ülkelerinin bağımsızlığı için yapmak zorundadırlar. Tarihte yoğun etkisi altında yaşadıkları şovenizm bir kenara bırakılmalı, büyük devlet safatalarına son verilecek, yaşamın en kutsalının halkların bağımsız ve özgür yaşamları olduğu kabul edilip, kimlik, anlayış ve yaşam değişikliği somut olarak gerçekleştirilmelidir.

Biz, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağını yükseltmekle Türkiye halkına karşı enternasyonalist görevimizi yerine getirmiş oluyoruz. Geçmişte Türk burjuvazisi ve M. Kemal, Ermeni-Rum tehlikesi maskesi altında halkımızı kendi burjuvaların kurtuluş amaçlarına alet ederek, alçakça kullandılar. Daha sonra ise 25'lerden 40'lara kadar yürütülen vahşi bir katliam üzerinde görülmemiş bir asimilasyon politikasıyla halkımızın inkarı yoluna girdi. Türk egemen sınıfların 600 yıllık barbarlık politikası olan bu politika, Türkiye halkının çıkarlarıyla ve devrimci-demokrat aydın olma karakteriyle asla bağdaşmayan bir ideolojik-politik yaklaşımdır. Ama, böylesine azgın bir şovenizmle yüklü politikalar

bugün de hortlatılmaktadır. Son aylarda, bu amaca hizmet eden propagandalara eklenen bir halka da, icat edilen bir "Bulgar zulmü" olmuştur. İşte demokrat olmak, bugün buna karşı çıkmak, bağımsızlıkçılık olmak ve Ortadoğu'da gerici koalisyonlara giren Türk burjuvazisinin bu politikalarına karşı Ortadoğu halklarının devrimci-bağımsızlık eğilimleriyle dayanışma içinde olmaktır. Kürdistan halkı, böylesine bir kalkış için, sonuna kadar Türkiye işçi sınıfı ve halkının yanındadır. Bunu yalnız söze değil, yükün en ağırını omuzlamakla kanıtlayacaktır.

O halde, halklarımızın ortak direniş tarihlerinin en görkemli sayfalarını omuz omuza açmak için, halklarımızın bağımsız ve özgür temellerde birliklerini yaratmak için, Türk egemen sınıfları ve Kürt işbirlikçilerinin yüzyıllardan beri halklarımız arasında geliştirdiği şovenizm dalgasını ve ulusal inkarcı yapıları kırmak için, halklarımızın ulusal gerçekliğine ve hak eşliğine sonuna kadar bağlılık temelineki birliklerimizi ülke içinde ve dışında fabrikalar, okullar, sendikalar vd. alanlarda en devrimci, en üretken, en yaratıcı bir tarzda gerçekleştirelim. Eğer bugün atacağımız küçük adımlar, Ortadoğu halklarının gelecekteki fedarasyonuna doğru ilk adım olarsa, bu adımın gerekli olan devrimci örgüt ve eylemleri büyük bir inanç ve azimle geliştirelim. Tarihimizde ilk defa anlamlı bir biçimde girdiğimiz bu beraberliğimizi yanlış tutum ve anlayışlar terkederek güçlendirip, özgür birlik doğrultusunda daha sağlam adımlarla yürümesini bilelim.

KUKC, Ulusal Birliğe Giden Yolda Temel Bir Güvencedir

Kürdistan çok parçalanmış ve her parçası değişik siyasal, sosyal, ekonomik statü altına alınmış bir ülkedir. Her parçanın içinde değişik düzeyde, değişik ideolojik ve politik eğilim altında silahlı mücadele de dahil mücadeleler verilmektedir. Bunlardan bazılarından politik hatları tehlikeli gelişmelere açık, bazılarının ise yetersizdir. Çoğu otonomi gibi sig reformist anlayışları aşamamaktadır ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına yönelmiş değillerdir. Eğer otonomi doğrultusunda bazı olumlu adımlar atacaklarsa bile, bunlar devrimci isimlerle desteklenmektedirler. Muazzam kam köküllü ve halkımızın muazzam fedakarlığına rağmen, ilkel ve reformist burjuva milliyetçiliği, halkımızın sorunlarını çözmek bir yana katliamlara karşılık veren rejimlerin stratejilerinin taktik bir aracı durumuna düşmektedirler. Düşman arasındaki çelişkilere dayanarak geçici ittifaklara gidilebileceği gibi doğru bir taktik, bunlar tarafından strateji düzeyine çıkarılmaktadır. Dolayısıyla bugün bu parçalardaki halkımızın mücadelesi siyasal birlik açısından tehlikeli bir aşamada bulunmaktadır. Buradaki mücadeleler, birbirleriyle savaş halinde bulunan İran ve Irak'ın bir taktik aracı durumuna dönüştürülmüş durumdadır. Stratejiden, birlikten, devrimci perspektif ve doğru mücadele taktiklerinden yoksundur.

Bugün daha çok Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen Ulusal Kurtuluş Cephesi, iş çatışmaların önlenmesinde, emperyalist sistem içindeki çelişkilere ve bölgenin ilerici yönetimleri ile devrimci-demokratik ulusal kurtuluş güçleri ve sosyalist ülkelerin desteğinden doğru yararlanılmasında, devrimci ulusal kurtuluş dayatmak temeline bir dış politikamız geliştirmesinde ve tüm bunların bir ifadesi olarak önümüze koyduğumuz Kürdistan Ulusal Kongresi'nin gerçekleştirilmesinde katalizör rol oynayacaktır. KUKC, Kürdistan'ın nüfus, sosyal gelişim ve coğrafya açısından en elverişli parçasında ilan edilip, ete kemige büründürülmeyle, Ulusal Kongreye giden yolda en sağlam güvencesi oluşturmuştur. KUKC, teorik ve pratik gelişimiyle yalnız Kuzey-Batı Kürdistan için değil, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki devrimci ulusal kurtuluş cephehlerinin kuruluşu için de girilmesi gereken hattı göstermiştir. Bu alanlardaki halkımız, bu hattın giderek daha yoğun etkisi altına girecek, ideolojik-politik etkinlik giderek maddi bir etkinliğe dönüşecek ve artık eskinin reformist ideolojik-politik eğilimleri aşarak, devrimci ulusal kurtuluşu yönelim bir gerçek haline gelecektir. KUKC,

bu parçalarda kendi dost gruplarını daha şimdiden yaratarak, bunların örgütlenmelerinin gelişeceği süreci hızlandıracaktır. Cephe, geçmişimizin ilkel milliyetçi ve reformist yaklaşımlarının hızla aşarak, bu konuda çok güçlü olan devrimci birikimin politik düzeyde de devrimci bir akıma ulaşmasını, eskinin yetersiz kalan örgüt anlayışlarının radikalleşerek yurtsever devrimci-demokrat bir hüviyete kavuşmalarını zorlayacak, ısrarlı engellemeleri doğru devrimci pratiğiyle aşacaktır. Geçmişte bu konuda sorulmayan hesaplar önümüzdeki dönemde gerçek yurtseverlik ve kurtuluş için dayatılacak, en büyük fedakârlıklar cephezime olmak üzere, ulusal kurtuluş ve birlik amaçlarının tüm gerekleri yerine getirilecektir.

KUKM Dünya sosyalist Devriminin ve Bölge Kurtuluş Hareketlerinin Vazgeçilmez Müttefikidir

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi, her alanda somut koşullara uygun bir mücadeleyi geliştiren bölgemizin tüm devrimcileri yönetim ve hareketleriyle sıkı bir dayanışma içinde olacaktır.

Bölgemiz ve dünya ilerici-sosyalist güçleriyle gerekli ittifaklara ulaşarak, kendi gerçekliğimizi bunlara kaynaştırarak, gerek kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketi ve demokrasi güçleri, gerek sosyalist ülkeler ve gerekse ulusal kurtuluş hareketleriyle yerinde, zamanında ve gücümüz oranında ilişkileri geliştirerek desteklerini sağlamak, ilke gerçekliğimize tanıtılmak, ülkemizin Ulusal Kurtuluş Cephesini dünya halklarının savaşımının güçlü bir müfrezesi haline getirmek, cephe politikamızın en belli başlı amaçlarındandır. Aynı zamanda düşman kampa ilişkin olarak, sömürgeci burjuvazi ile işbirlikçileri, sömürgeci burjuvazinin kendi içindeki sömürgeci burjuvazi ile emperyalist mihraklar arasındaki emperyalist sistem içindeki çelişkilerden yararlanmasını bilmek, dış politikamızın geliştirilmesinin vazgeçilmez gerekleri olacaktır.

Bölgemizin ilerici ve devrimci güçleri de, bölgemizin emperyalizme, sövenizme ve gericiğe karşı gelişen mücadeleleri ile bizim ulusal kurtuluşumuzun içi olduğunu göreberek mücadelemize en güçlü desteği katmaktan geri durmayacaklardır. Bundan böyle mücadelemiz bu güçlerden daha fazla destek alacak ve onların mücadelesine destek verecektir. Tüm ilerici insanlığa bölgemizin güçlü bir devrimci ulusal kurtuluş cephesini kurmakla enternasyonalizmin en seçkin örneğini sunduğumuz inancındayız.

Emperyalizmin ve yerel gericiğin yarandığı karanlık bir Kürdistan yerine, kızılşayan bir Kürdistan yaratılması insanlığa çok şey kazandıracaktır. KUKC, halkımızın iradesini çağa dayatan ve ilerici insanlık içinde yer alma amacına hizmet eden bir mücadeleyi aradığı. Uyanık bir Kürdistan'ın çağa ve insanlığa vereceği hiçbir şey yoktur. Bu açıdan, ilerici insanlık, Kürdistan'ın kölelik uykusundan uyanarak çağa doğru koşmasını saygıyla karşılamalıdır. Her halk gibi halkımızın da vazgeçilmez hakkı olan bağımsızlık amaçları önüne, uluslararası çeşitli koşullar bir engel olarak dikilmemeli,

tersine enternasyonalizmin de bir gereği olarak ülkemiz kurtuluş mücadelesine en sıcak destek sunulabilmelidir. Kaldı ki uluslararası koşullar durmaya değil, tam tersine koşmaya zorlanmaktadır. Ancak görülmektedir ki, halkımıza en büyük dostluk örneğini sunması gerekenlerde, soylu ulusal kurtuluş amaçları karşısında, iki yüzlü öncesinde ipliği pazara çıkarılmış kültür özerkliği gibi çözümler etrafında dönmekte ve hatta Kürt dili, edebiyatı, müzik ve folklorünü geliştirme faaliyetini devrimci siyasal görevlerin önüne koyarak, oynamaları gereken role rağmen, halkımızın mücadelesini tikama çabalarıyla gericiğe hizmet etmektedirler. Kültürü geliştirme adı altında oportünizmin en tehlikeli olarak sergilenen bu yaklaşımların halkımıza vereceği hiçbir şey yoktur. Bugün emperyalist sistem içinde bazı kesimler de mücadelemizin bağımsızlığı ve demokratik gelişiminin önüne baraj koymak için işbirlikçileri düdüden yatan reformist ve ilkel milliyetçileri de kullanarak ulusal-kültürel özerkliği bir çözüm olarak dayatmak istemektedirler. Ancak onların bu yönlü girişimleri halkımız için anlaşılacak bir durum değildir. Ama halkımız, benzeri yaklaşımların sosyalist güçler tarafından da dayatılmasını anlamakta zorluk çekmekte de haklıdır.

KUKC, başta sosyalist ülkeler olmak üzere, tüm ilerici insanlığı ulusal kurtuluş güçlerinin yanında olmaya çağırılmaktadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önemini ortaya koyarak, ilerici insanlığa çok şey kazandıracak olan mücadelemize enternasyonalist anlayışa sıkı sıkıya bağlı olduğunuzu, hiçbir ideolojik-politik saptırmanın bunu engelleyemeyeceğini, bunu kendi pratiğiyle mutlaka kabul ettireceğini, gerek dünya sosyalist devrimi ve gerekse ulusal kurtuluş hareketlerine bu biçimde karşılık vereceğini, başlangıçtan itibaren girilen ve doğrultunun zafere kadar sürdürüleceğini belirtmektedir.

Partili Militanlar ve Tüm Kürdistan Halkı! Partimizin Dalgalandırıcı Cephe Bayrağını Yükseltmek İçin İleri!

Partimizin en şanlı adımlarından birisi olan Ulusal Kurtuluş Cephesi bayrağını yükseltmekle gurur duyacağımız bir dönemi başlatırız, başta Parti önderliği olmak üzere partili tüm militanların ne kadar yüksek bir sorumluluk, dikkat ve duyarlılıkla, tarihi olduğu kadar güncel yaşamsal sorunlarla da karşı karşıya olduğunuz bir an olsun unutmuyoruz. Böylesine sorunlar ortamında en sıradan bir duyarlılığın dahi birçok cana mal olacağını ve halkımızı son derece zor durumda bırakacağını geçmiş pratiğimizden de çok iyi biliyoruz. Geçmişin amansız imha sürecini illiklerimiz kadar duyduk. Halkımızın imhânın en derinini yaşadığı ve bir daha dirilemeyeceğinin söylendiği bir aşamada, adeta mezarları delercesine gün yüzüne çıkışı sağladık. Bunun neler pahasına gerçekleştiğini bilmekteyiz. Buna bakıp önümüzdeki yıllarda, düşmanın vahşiliğine bağlı olarak ne kadar zor

geçeceğini tahmin etmek zor değildir.

Fakat biz bu zorlukları hiçbir gücün sunacağı maddi bir destekle aşacağımızı düşünmüyoruz. Tam tersine biz, daha başında sahip olduğumuz engin yurtseverlik, Bilimsel Sosyalizme inancımız ve halkımızın özgüçüne sonuna kadar bağlılığımızla bugüne kadar geldik. Ve zafere de bu silahlarla kazanacağız. Ama kendi pratiğimizde şunu da gördük ki, gerekli ideolojik-politik ve örgütsel bilinci zamanında sergilemeyen yetersiz devrimcilik, zararları yalnız kendisiyle sınırlı olmayan, halkımızı da büyük zorluklar içine sokan sonuçlara yolaçmaktadır. Bir daha bu durumlara düşmemek için, en gelişmiş ideolojik-politik ve örgütsel bilinçle kuşanmasını bileceğiz. Özellikle de yaşamsal bir sorun olan halkımızın her düzeydeki örgütlenmesinin ustaları olmak için gerekli bilinç ve çabayı bırakmadığımızı, bu konuda kimsen kâynaklanırsa kaynaklanıncımdık dediği türlü geriliği ve engeli dostça ikna yöntemiyle aşmasını bileceğiz. Dürüst olmayan ve arniyetlilik koka davranışları asla affetmeyeceğiz. Son derece zorlu bir mücadeleyle bugünlere yaratabilen bir partinin militanlar olarak, halkımızın şanlı ulusal direniş sayfağını bundan sonra da başarıyla yazmak yine parti silahını çok güçlü biçimde kullanmamıza bağlıdır. Bu silahın çeşitli biçimlerde sağlıklı olmayan kullanımı geçmişte sınırlı bir zarar verdi, fakat önümüzdeki dönemde onbinlerin hayatına mal olabilir. Böylesine zararları hiç vermeye istemediğimiz gibi, tam tersine geleceği kazanımlara dolu kaskı en büyük arzudur. Düşmanın askeri, siyasi, ideolojik, kültürel bütün saldırılarını zamanında ve zemininde karşılayabilen, dostların ilgi ve desteklerini zamanında yaratabilen ve hepsinden de önemlisi halkımızın öz güçlerini tarihten süzülüp gelen coğrafyasının, sosyal yapısının, kültürünün, gelenek ve göreneklerinin özüne bağlı bir biçimde ele alan, onun savaşma üslubunu yaratan, onun komutanları olmasını bilen militanlar olarak, bize tüm bu özellikleri kazandıracak olan Parti silahını son derece yetkin bir biçimde Cephe gerçeğine de uygulamasını bileceğiz.

Partimiz cepheleşiyor. Partimiz halkımızın şahlanışını Ulusal Kurtuluş Cephesinde somutlaştırarak, bunun bayrağını tarihimizde ilk defa dalgalandırıyor. Bu, son derece bilimsel bir çizgi ve uygun hazırlıklar üzerinde gerçekleşti. Fakat amaçlarımız için bunları yeterli göremeyeceğimizi ve sonuca mutlaka ulaşmamız gerektiği de açıktır. Bu nedenledir ki, Partimiz, geçmişte yaşanan, ama bir kez daha yaşanması gereken eksiklik ve yanlışlıkların bulunduğu her militanın dikkatini çekerek üzerine düşen görevi yaptı. Artık bundan sonra yapılması gereken, her örgütümüz ve militanımızın bu Parti emrine uyararak, güç ve yeteneklerinin azamısını kullanarak halkımızın

muhtaç olduğu askeri ve siyasal komutanlar haline gelmeyi bilmeleridir. Militanlar, döneme bunu gerçekleştirecek karşılık vermediler.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı, aynı zamanda halkımız için yeni bir yaşam biçiminin ilanıdır. Açık ki, bu, yediden yetmişe, kadın-erkek savaşan bir halk gerçekliğinin yaratılması demektir. Bugüne kadar adımız da dahil ulusal ve insanlık onurumuz düşman çizimleri altında çiğnendi, geleceğimiz ve umutlarımız karartıldı. Bugün elimizden zorla alınan her şey devrimci bir itikadla karşılık vererek zorla ve yeniden sahip çıkma dönemidir. Bağımsızlık ve onurlu bir yaşama, kusaca insanlığa ulaşmamız, hiçbir şart kosmadan, durup düşünmeden yükselteceğimiz direniş cephesidir. Önümüze konulan sahte kurtuluş yollarına itibar etmeyeceğiz. Dilimiz ve kültürümüz korunup, geliştirilmesinin ulusal bağımsızlık onurumuzun koruması bağlı olduğumuz bilerek, her şeyi bu kutsal amacın hizmetine koşacağız. Ulusal Kurtuluş Cephesi, bu anlamda ezilen, sömürülen, baskı altına alınan, ama direnmek isteyen halkımızın her şeyidir. Bu bayrak altında toplanmalı, bizi bölüp parçalayan düşünce ve davranışlardan hızla sıyrılmalıyız. Biz, içine itildiğimiz bu utanılası karanlığı kendi ellerimizle yırtıp, geleceğimizi kendi ellerimizle yaratacağız. Bu açıdan ne düşmanlarımızın çöküşü ve ne de elendi olanaksızlığımızın bizi düşündürmektedir. Çünkü biz, kendi geleceğini yaratmaya karar vermiş bir halkın en yenilmez zannedilen düşmanları olduğunu, en sağlam zannedilen engelleri aştığını, yürekleri ve bilekleriyle savaşan dünya halklarının zengin pratiklerinden de bilmekte ve bu halklara dahil olmanın kuvancını şimdiden yaşamaktayız. Artık ülkemizdeki her insan düşmana karşı bir silah durumundadır. Kaybettığımız her şeyi yeniden kazanmanın kararlılığı ve inancıyla atıldığımız bu öz savaşımızda zafer bizim olacaktır!

O halde, Cephenin ilanında ettiğimiz yemini bir kez daha tekrarlıyoruz:

Çağın bir yüzkarası ve lanetli bir tarihsel geçmişin ürünü olan vahşi sömürgeçliğe karşı savaşımın kanımız damla damla akıtacağımız, bütün yeteneklerimiz ülkemizi kurtuluşu için en verimli şekilde harcayacağımız, hiçbir yeteneğimiz ve enerjimizi kendimize mezara götüremeyeceğimize, düşmanla aramızdaki muazzam güç dengesizliğini göz önüne getirerek bu mesafeyi en güçlü teknik olan insan faktörünü kapatmayı şiar edineceğimize, halkımızın çağla ve tarihle kopuk yaşamını ilerici insanlıkla birleştirmek ve kendi öz tarihimizi yazmak için yaşayacağımıza, bunun dışında bir felsefe, siyaset ve pratik ahlak yaşamını kabul etmeyeceğimize ve bunu tüm topluma egemen kılmayı Partili olmanın, yurtsever olmanın, cepheye ait olmanın bir gereği olarak kabul edeceğimize and içeriz.

* Halkımız Cephe Silahıyla Savaşacak ve Kazanacaktır!

* Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi!

Sömürgeci Zulüm Tehlikeli...

Başta 5. Sayfa

rin bu yönlü faaliyetlerini boyutlandırılmalarına da yol açmıştır. Aşiretçi bağların kısmen güçlü olduğu yerlerde aşiretleri silahlandırıp, millis güç olarak devrimin karpasını dikmek istemişlerdir. Ne varki halkımız, bunu kabullenmemiş, devrimci mücadeleden yana tavır koymuştur. Yoğun devrimci siyasal mücadele yanında yeni toplumsal yapının aşılmasında bu tür bir milisleşme çabasının tutmasına olanak tanımamaktadır. Açıkta devletten yana olmak, daha doğarken ölmek, işlevsiz kalmak demektir. Bu yönlü oluşan bazı yapılanmalar ise, kararlı devrimci şiddetle dağıtılmıştır. Ve halk bunu coşkuyla karşılamıştır. Bu nedenle yeni biçimlere ihtiyaç duyulmakta, bunun hazırlıkları yapılmaktadır. Yoğunlaşan baskılarla birlikte bu faaliyetler de gündeme gelmiştir.

Bir çok insanın sakat kalmasına M.Erdal'ın katledilmesine vb. yolaçan olayların tekrardan getirip düşüncenin odağına oturttuğu girişimler de bunlar olmaktadır. Kürdistan'ın egemen sınıfları, sınıf eğilimleri doğrultusunda yeniden örgütlenmektedirler. Daha önceleri dağıtan sömürgecilik, bu kez kendisine bağlı tarza siyasal organizasyonlar içinde birleşecek, bunlara, "Kürdistan adına kurulan siyasi yapı" görünümünü vermeye çalışacaktır. Bu egemen

sınıfların çıkarlarına da denk düşmekte, proletarya hareketine karşı sınıf çıkarlarını koruma istemlerine cevap vermektedir. Böylece bu kesimlerin halkla fazla karşı karşıya gelmeden iş yapar konuma getirilmesine çalışacaktır. Şimdiden bu kesimlerin arasında, geçmişte devrimci mücadeleye verdiği zararlarla ünlü bazı grupların isimleri dolmaktadır. Ölmüş siyasal organizasyonlara, hayat kazandırılmak isteniyor. Ya da varolan bazı isimlere cisim aranıyor, bunun çabaları yoğunlaşıyor. Bu çabaların (bugün UKM'ni desteklediğini söyleyen) bazı güçlerce el altında desteklendiği açıktır ve bu gizli destek

ortak sınıf eğilimi ve çıkarlarından dolayı yarı açık birliklere dönüşecektir. Bu gün "sol" adına oluşturulan birlikler, yarı "Kürdistan" ve "yurtseverlik" adına oluşturulacak, bunlar birliklerini tamamlayacak, Stockholm'den Kürdistan'a uzanan bir zincir oluşturacaktır.

Sorun önemlidir. Doğru ve yeterli kavrayışa ulaşılmalıdır. Tehlikeyi küçümsemek, fazla büyümeden bertaraf etmek, devrimi korumak gerekmektedir. Görünüşte değil öze, isme değil cisme, lafza değil icraata, parlak sloganlara değil eyleme, oluşturulan ve daha da oluşturulmak istenen örgütleri,

birliklerin isimlerinin başındaki "sol", "Kürdistan", "Ulusal Kurtuluş" vb. yafaltara değil, gerçekliklerine, nerede, ne zaman, nasıl ve niçin, kimler tarafından oluşturulduklarına, sahte sözlere değil gerçekliklerine ve gerçek niyetlerine, oluşturuldukları atmosfere ve finans edenlerine bakmak önem kazanmıştır. Hem de her zamankinden daha çok. Devrimcilerin, kitlelerin, tüm kamuoyunun dikkatleri buralara yöneltilmeli, iyi görülüp tanınması için tüm kuytuuluklarına ışık tutulmalıdır.

20.Şubat.1985
Zerevan

DUYURU!

1976-1984 PKK
Direniş Şehitleri Albümü
Çıktı.

Impressum
V.i.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achenstr. 5/14-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto No: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

14 Şubat 1985'te FHKC'nin yaptığı basın toplantısında FHKC/PB adına yayınlanan bildiri

FHKC/PB, Kral Hüseyin ile Arafat arasında önümüzdeki döneme ilişkin siyasi çabalara temel teşkil edecek olan ve iki taraf arasında ortak siyasi faaliyet sürdürme düzeyine ulaşmayı içeren, 13 Şubat 1985 günü Amman'da imzalanan resmi anlaşma ve Filistin sahasında baş gösteren tehlikeli son siyasi gelişmeleri değerlendirilerek üzere olağanüstü toplandı.

Bu konuda FHKC/PB aşağıdaki noktaları belirledi.

Birincisi; Washington'da Reagan ve Fahd arasında görüşmeler sürerken, Kral Hüseyin ile Arafat arasında imzalanan resmi ittifak nitel ve tehlikeli bir dönüştürme, ulusal çizgiden onarılmaz bir sapmayı ifade etmektedir. Bu ittifak, FKÖ'nün başlıca musallat olmuş resmi önderliğinin son tavrı, onu, halkımızın kutsal ulusal haklarının tasfiyesini hedefleyen ABD ve gerici çözümlerin platformuna götürdüğü gibi, aynı zamanda Arap gerici odakını, Arap Kurtuluş Hareketini temsil eden tüm örgütler ile Arap ve Filistin Ulusal Davalarına darbe vermesine destek ve başta tasfiyeci Reagan planı olmak üzere emperyalızın planlarının hayat bulma imkanını sağlamayı da içermektedir.

İkincisi, bu ittifakın niteliği; Arafat'ın Kahire'ye ziyareti ve Amman'da FUK (Filistin Ulusal Konseyi) 17. dönem toplantısı diye adlandırılan toplantıda esas ifadesini bulan, FKÖ'nün başında bulunan sağ önderliğinin bölgedeki gericiğini manevralarına eşlik ederek, ona dahil olmaya hazırlandığı yeni tavrı, geçmişteki siyasi manevralarından öze ayrılmaktadır. Biz, bugün halkımızın şiddetle reddettiği Birleşmiş Milletler'in 242 sayılı kararını "toprak karşılığında barış" ilkesine dayalı Kral Hüseyin planının Arafat tarafından kabul edilmesinde özünü bulan büyük bir handikap ile karşı karşıyayız.

Üçüncüsü; Bu ittifak (daha doğrusu komplo) halkımızın dönüştürme, kendi kaderini belirleme ve ulusal topraklarını üzerinde bağımsız ulusal devletini kurma haklarını kesin olarak belirleyen FKÖ'nün aşgari programından vazgeçmeyi ve dışına çıkmayı ifade ettiği gibi, FKÖ'nün bulunduğu her yerde, halkımızın biricik temsilcisi olma vasfından vazgeçmek, FKÖ'yü, onun şehit ve acı kayıplarını Kral Hüseyin'e, Washington ile Tel-Aviv masalarında halkımız adına konuşmak üzere hediye etmesi anlamındadır.

Dördüncüsü; Bu ittifak (komplo) şehitlerin kanını, halkımızın tarihi acı kayıplarını ve FKÖ'nün önderliği altında başlayan devrimin 20 yıllık mücadelesini inkâr etmesinin yanı sıra, Filistin Ulusal Misakı (FKÖ aşgari programı) ile 1983'te Cezayir'de toplanan 16. dönem toplantısına kadarki FUK (Filistin Ulusal Meclisi) toplantılarının aldıkları kararların çiğnenmesi anlamındadır.

Beşincisi; FKÖ'nün başında bulunan önderliği, ABD ve gericiğin çözümlerinin platformuna götüren bu onarılmaz sapma; tüm Filistin yurtsever örgüt, güç ve şahsiyetlerinin üzerine, sapma ve onun temsilcisi simgelerini etkisiz kılmak, FKÖ'yu ulusal çizgiye oturtmak ve zafer ile kurtuluş dek devrimi sürdüren dayanaklarını yaratmak için en kısa sürede Filistin ulusal cephesini kurmaya ciddiyetle yönelme görevini yüklemektedir.

Altıncısı; FHKC, ittifakın yol açtığı tehlikenin idrakinden hareketle, bulunduğu her yerde halkımız, sapma çizgisini ve onun yürütücü simgelerini etkisiz kılmak ve yıkarak, FKÖ'yü kendi ulusal çiz-

gisine oturtmak için, bu ittifaka şiddetle karşı çıkmaya çağırır.

Öte yandan halkımızın, onun ulusal yurtsever güçleriyle Arap Ulusal Kurtuluş Hareketini oluşturan güçlerin destek ve yardımlarına dayanarak, El-Fetih örgütünün tabanı ve kadrolarını bu ittifaka ve onun temsilcilerine karşı koymada etkin siyasi rollerini oynamaya çağırır.

Yedincisi; FHKC, Filistin sahasında artan bunalımı sabırla, esneklikle ve uzun erimli bir siyasetle çözmeye çalışmıştır. Devrimin ve FKÖ'nün birliğini koruma amacıyla, bölücü, FKÖ kararlarını çiğneyen sapma çizgisinin tecridi için mümkün olabilen tüm çabayı sarf etmiştir.

Ama son Hüseyin-Arafat anlaşması; var olan tüm ortak kararları çiğneyen ve tüm köprüleri yerle bir eden bu sağ önderliği, ciddi ulusal tavrın dışına taşırması ve onu halkımızın ulusal davasının tasfiyesini amaçlayan ABD çözümlerinin uygulanmasına çablayan gerici blokun saflarına götürmüştür.

Bu nedenle FHKC, halkımız, Arap ulusumuzda, halkımızın Arap ve uluslararası dost ve müttfiklerine, Hüseyin-Arafat anlaşmasının bir avuç teslimiyetçi, sapmacı ve korkağın dışında hiçbir kimseyi temsil etmediğini ilan eder ve halkımızın ülkesine dönme, kendi kaderini belirleme ve ulusal toprakları üzerinde Filistin ulusal devletini kurmada somut ifadesini bulan aşgari hedeflerin gerçekleştirilmesi için, devrimin kendi mücadelesini sürdüreceğini belirtir.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Politik Bürosu 14 Şubat 1985

FHKC'nin yapmış olduğu basın toplantısında Genel Sekreter Dr. George Habbash odaya P.B. adına yukarıdaki bildiri okuduktan sonra, çeşitli basın ve yayın kuruluşları tarafından kendisine yöneltilen sorulara ve vermiş olduğu cevaplardan önemli gördüğümüz bazıları aşağıdaki gibidir.

Soru- İttifakın durdurulması için Halk Cephesi ile "Demokratik Birlik (Demokratik Birlik-FHKC, FDKC, Filistin Kurtuluş Cephesi (FKC) ve Filistin Komünist Partisi (FKP) den oluşmaktadır.) her hangi pratik bir girişimde bulundunuzmu?

George Habbash-İttifakın Yaser Arafat veya bir bütün olarak MK (El Fetih) tarafından durdurulması artık güç bir durum almıştır. Biz böyle bir şeyi temenni ederdik ama, mantığımızı kullanmalıyız, halk kitleleri boşlukta durma vaziyetinde bırakılmamalıdır.

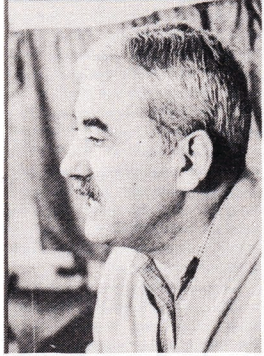
İttifakın iptal edilmesinin güç olduğunu söylüyorum. Çünkü Beyrut'tan çıktığımızdan beri Yaser Arafat kendisini sürekli olarak ABD çözümlerine olumlu karşılık vermeye hazırlıydı. Biz, FUK'un 16. dönem toplantısında ve FHKC olarak şimdiye kadar bu konuda takındığımız tavır böyle bir faciayı önlemeye çalıştık ama, başaramadık. Bu, Yaser Arafat ve bir bütün olarak MK (El Fetih) ve Arafat'ın temsilciliğini yaptığı burjuva tabakasının ABD'nin yoluna girme kararı verdiği anlamına gelir.

Bu nedenle ben ittifakın (durdurulması değil) iptalini, boşça çıkarılmasını, FKÖ'nün içinde yer alan yurtsever, demokratik örgütlerin sarf edecekleri çabamın biçimine bağlı olduğumu söylüyorum. Bu ittifakın durdurulması için biricik yolu masu basın-yayın, siyasi ve kitle faaliyetleri olmuştur.

Bu, FKÖ'nün resmi önderliğinin, ABD'nin dedeği yola girmesine karşı mücadelesi bir çizgi izleyeceğine dair FHKC tarafından verilen

bir işaretidir. Bu hususta halkımızın gücüne, Arap Ulusal Kurtuluş Hareketinin örgütlerine, bu önderlerin ABD çözümlerine katılma doğrultusunda izlediği yol ile buna en açık işaret eden son meydana gelen gelişmeler arasındaki nitel farkı anlamadığını inandığımız sosyalist ülkelerden oluşan uluslararası dostlarımızı güveniyoruz.

Su anda herhangisi bir Filistin önderinin bu siyasi olayı dakikası dakikasına izlemesi çok doğaldır. Ve yine doğal olarak Ebu Lutf'un (Faruk Kaddumi FKÖ Dışişler sorumlusu) açıklamaları ile El-Fetih devrimci meclisinin toplanacağı vb. bir sürü soru işareti yaratan haberler aldım.

Eğer bahis konusu temenni ise, ben Filistinli her hangi bir dürüst kişiyim, El-Fetih MK ve Devrimci Meclisinin bu ittifakı reddederek bizi hayrete düşürmelerini temenni ettiğime dair yemin ederim. Ama eğer konu bilimsel tahlil ve düşünme gerektiriyorsa, ben, El-Fetih MK ile önder heyetlerin, devrimi tehdit eden bu tehlikeli çizginin frenlenmesi ve durdurulmasına kadir olacağına dair herhangi bir belirtinin maalesef olmadığını söylüyorum.

Bu nedenle, biz El-Fetih'in kadrosu ve tabanına sesleniyoruz. Ve bizim şu anda El-Fetih'te sorumluluk yüklenen MK'den olumlu cevap verilmemesi dair her hangi bir umudumuz kalmamıştır. Bundan sonra çeşitli sızıntı ve söylentilere artık kulak verecek durumda değiliz.

Söylediklerimiz etkiye bulunabilecek tek şey MK (El-Fetih) nin ittifakı açık ve kesin bir şekilde lağveden açık bir bildiri yayınlamasıdır. Parti Büromuzun çok hassas olarak anlamını belirlediği ve deşerlendirdiği bu ittifaka imza koyanlar hakkında irtaatta bulunmak ise kendi sorumluluğumuzdur.

Soru-Bir çok defa Filistin Ulusal Cephesinin inşası için çağrıda bulundunuz. Özellikle Hüseyin-Arafat anlaşmasından sonra, sizce böyle bir cephenin karşılaştığı engeller nelerdir?

George Habbash- FKÖ'nün siyasi hattının açıklıkla onarılması ve sapmaya karşı koymak amacıyla geniş Ulusal Cephe kurma çağrısında bulunduğumuzda, gerçekten bu hususta ciddi idik. Bizde, Filistin sahasında ortaya çıkan duruma karşı koymada bunun bilimsel bir çizgi olduğuna dair büyük bir kanaat mevcuttur.

Devrimimiz, ABD yoluna girme tehlikesiyle karşılaştığında doğal olarak bu sapmaya karşı koymak için, bütün Filistinli gücünü seferber etmesi çok doğaldır. Biz sapmaya karşı koymak için en geniş yurtsever saflaşmayı sağlayacak ulusal cephenin kurulmasına hala ciddiye. Ve ben, Yaser Arafat'ın Ürdün'le imzaladığı ittifakla ortaya çıkan son gelişmelerin, böyle bir gelişimin hızla gerçekleşmesi öndürdüran ayrılıkların hacmini büyük ve önemli bir oranda azaltacağı inandım.

Ve biz duyduğumuz sorumlu-

luktan ötürü, FKÖ'yü ulusal hatta, yurtsever güçlerle ittifak çizgisine oturtacak ve halkımızın yurtsever önderliğini temsil edecek bir ulusal cephenin oluşması zaruriyetine inanır ve birincil derecede esaslı çabalarımızı böylece bir göreve vermeye hazır olduğumuzu ilan ederiz. Bunun, üzerimize düşen merkezi bir görev olarak kabul ediyoruz. Bu elbette sapma karşısında duran güçlerin safinda olan çelişkileri ortadan kaldırmaz. Ama biz tüm ağırlığımızı, FKÖ'yü ulusal zemine oturtacak bir cephenin oluşumunu mümkün olduğu kadarıyla ve mümkün olabilen hızla bu çelişkilerin eritilmesine hasredeceğiz. Bu görev, Filistin sahasındaki sapma ve onun temsilcilerini yok etmeden tamamlanması mümkün değildir.

Soru- Eger Hüseyin ile Arafat Kahire'ye gider ve Camp-David görüşmelerini başlatırsa, bu görüşmelerin sonuçları ne olacaktır?

George Habbash- Eger bu adım atılırsa, Ortadoğu ve Filistin sorununun çözümünde ABD'nin yolunu daha fazla tutma şeklinde yorumlayacağız. Elbette Amman'da anlaşmaya imza atması, Arafat'ın, attığı her adımın ardından ortaya çıkan öfkeli bertaraf ettikten sonra başka adamları atacağına işaret eder. Ve doğal olarak bu yolda batışına devam edecektir. Böylesi bir adım karşısında duracağız. FKÖ'nün başında bulunan bu önderliği artık Filistin halkını, onun hedeflerini -ki bu hedefler için devrimin tüm örgütlerini binlerce hatta onbinlerce şehidi düştü- temsil etmediğine dair yeni bir delil sayacağız.

Soru-Açık ki Arafat Cezayir'de Devrimci Meclis toplantısını yapacak. Siz (Arafatın b.n.) Hüseyin ile girdiği anlaşmasına himaye etmemesi hususunda Cezayir'le temasta bulundunuz mu?

George Habbash- Cezayir siyasi önderliğinin, su en Filistin sahasında ortaya çıkan gelişmeler ile Hüseyin-Arafat anlaşması nezdinde meydana gelen nitel değişiklik karşısında dikkatli ve uyanık olması gerekir. Ayrıca işaret ettiği gibi böylece bir adım atma üzerimize bir görev olarak düşmektedir.

Biz, cephemizin Parti Bürosunun dünkü toplantısı ile bugün yaptığımız bu basın toplantısını FHKC'nin (Bu tahrirkar çizginin durdurulması, FKÖ'nün kurtulması ve ulusal çizgiye oturtulması için) siyasi ve kitle çalışmalarında yeni nitel bir başlangıç olarak saymaktayız. Ayrıca uluslararası Arap ülkeleri düzeyinde yeni temaslarda bulunacağız. Bir çok kitleleş, siyasi ve basın-yayın faaliyetinde bulunacağız. Çünkü bu bunları şehitlerimizin kanına bağlıyız, Filistin Ulusal Meselesine bağlılığın bize dayattığı görevler olarak hissetmekteyiz.

Bildiğiniz gibi ben uzun bir zamandan beri Filistin sorununun bizzat yaşadım. Devrimi tehdit eden tehlikeli askeri ve siyasi anlar geçirdik. Kara Eylül deneyini yaşadım. Beyrut kuşatmasını, Lübnan işgalini yaşadım. Ama bu sefer Filistin davasına ve şehitlerimize olan bağlılığım üzerine, en yüksek derecedeki bir sorumluluğu omuzuma yüklediğimi hissediyorum. Biz; GİVARA GAZZA, HASSAN KANAFANİ, KEMALADNAN, EBU ALİ EYYAD ve onbinlerce şehit kanının ABD ve İsrail'e görüşme masalarında Kral Hüseyin tarafından takdir ederek, boşuna harer edilmesine izin vermeyeceğiz. Filistin halkımız gerçekten yurtsever bir halktır. Siyonist düşmanla olan bu uzun çatışma ve çelişkiye kabinesini veya kardeşini, dostunu kaybetmeye bir Filistinli aileyi rast-

lamak çok nadirdir. Tüm bu kayıplar İsrail, ABD ve Arap gericiğinin Filistin halkımıza sunduğu bir otomoni ile bitecek! Mümkün değil. Halkımız zorluklar ne olursa olsun, bu çizgiye karşı koymaya, onu durdurmaya, silahlı mücadeleyi, devrimi sürdürmeye kadirdir. Söz ile onun uygulanması arasındaki büyük farkı gayet iyi idrak ediyorum. Ama Lübnan örneği yeniden umut vermekte, siyasi hattın ve karşı koyma doğrultusundaki siyasi kararın ve silahlı mücadeleyi sürdürme kararının önemine ilişkin inancı derinleştirmektedir.

Soru-Bu ittifak karşısında ortak tavır almak için demokratik ve yurtsever (Yurtsever Birlik- Filistin Halk Mücadele Cephesi, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi G.K. El Saika, El Fetih) (Sağa karşı ayaklanma hareketi-Ebu Musa kanadı) Birlik arasında işbirliği oldu mu?

George Habbash- Filistin sahasının geçmişte acısını duyduğu tüm durumun nedeni ve sorulmuş olan bu tehlikeli sapma çizgisinden kurtulmasını temin edecek etkin karşı koymada en iyi yolu araştırmak üzere Demokratik ve Yurtsever Birlik ile tüm Filistin yurtsever örgütleri arasında, Hüseyin-Arafat anlaşmasının ışığında ciddi görüşmelerin olması doğaldır.

Soru-Sizce bu ittifakın ilanı, Kral Fahd'ın ABD'ye yaptığı ziyaretle eş zamanlı mıdır?

George Habbash- Tamamen öyle, başta Fahd'ın Washington'a yaptığı ziyaret olmak üzere bir çok şeyle eş zamanlıdır. Ama bazı diğer şeyleri eklememiz gerekiyor. Çünkü oraya, Arap yöneticileri tarafından ABD'nin başkentine doğru bir hac ziyareti var. Fahd'ın ziyaretinden sonra Hüsnü Mübarek'in, İ. Hasan'ın, Kral Hüseyin'in ziyaretleri var. Resmen tesbit edilmemesine rağmen öyle bekleniyor.

Dikkat etmemiz gereken diğer husus, gelecek ay başlayacak olan Ortadoğu konulu ABD-SSCB görüşmesi var. Bu nedenle ki ABD, kendini hazırlamak istiyor. Morfi, (ABD'nin Ortadoğu danışmanı) yolunda Bolayakof (SSCB temsilcisi) ile görüşüldü, "sizin Ortadoğu sorununda rolünüz yok. Siz FKÖ'yü tanıdınız ve onu Filistin halkının resmi temsilcisi saymaktasınız. İşte FKÖ, Kral Hüseyin, Amerikancı Araplar ve Kral Fahd, bizden Ortadoğu sorunu çözmemizi istiyorlar." Ayrıca Morfi (kanaatime göre) şunu eklemek isteyecektir: "Suriye'ye belli bir süre yaptığımız silah yardımından ötürü bölgeyi tehdit eden tehlikeleri görülebiliyoruz. Ve bölgede çıkacak yeni bir savaşın nasıl kaçınılacağı hususunda görüşmemiz mümkün. Lakin Filistin konusunda Fahd, bizim tüm ağırlığımızı sorunu çözmeye vermemizi istedi, bu konuda bize istekte bulundu. Bu Kral Hüseyin ve FKÖ açısından da böyledir." Yani bu, ittifakın imzalanmasında acele etmenin gerisindeki Arap ve uluslararası siyasi zemini göstermektedir.

İttifakın haberini Fahd'a telle bildirdiler. Reagan'dan beğeni kazandı. Bu nedenle biz bu ittifakın nitel bir değişmeyi ifade ettiği doğrultusundaki tahlilimizden eminiz. Arafat, ABD çözümlerine flört etmekteydi. İttifakın anlamı Arafat'ın flört aşmasında, onların çözümlerinde saf tutma hazırlığının başlangıcı aşamasını aşmasıdır. Bu nedenle attığı bu adımdan sonra Arafat'ın Filistin halkının, tüm Arap UKH örgütlerinin ve uluslararası dostlarımız nezdinde artık Filistin halkını temsil etmediği açığa çıkması gerekir.

Soru- İttifakın boş çıkarılması yönünde Demokratik Birlik ile Yurtsever Birlik arasındaki işbirliği Devamı 22. Sayfada

LİBYA'DA KUTLANAN NEWROZ, KİTLELERİN DİRENME AZMİNİN GÖSTERGESİ OLDU!

22 Mart günü Libya'nın Tripoli kentinde yapılan ve Ulusal Kurtuluş Cephesinin ilanıya daha da anlam kazandıran Newroz gecesi, büyük bir coşkuyla gerçekleştirildi. Çok kısa süreli propaganda çalışmasına rağmen, 1500'e yakın işçi kitlesinin katıldığı gece, yaklaşık 8 saat devam etmiş ve sunulan program, büyük bir beğeniyle izlenmiştir. Newroz'a gerçek anlamını veren çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN ve direniş şehitlerinin en güçlü tarzda anıldığı gecede, Türkçe ve Arapça yapılan konuşma büyük bir dikkatle dinlenmiş

lamlarım..." diyerek başladığı konuşmasında Filistin hareketinin geldiği son aşamayı, Ortadoğu'da oynanan emperyalist oyunları, ilericidevrimci güçlerin durumunu da anlattı Ebu Ziyad konuşmasını şöyle sonuçlandırdı:

"Yoldaşlar, bu anlamlı gününüzü bir kez daha kutlarken, yaşasın Kürt ve Filistin halklarının ortak mücadelesi, yaşasın halkların enternasyonalist dayanışması, yaşasın Kürdistan halkının önderi PKK, Devrim şehitleri ölümsüzdür!"

İkinci konuşmacı, Filistin Yurt-

Newroz'a iştirak etmek bizim için bir şereftir. Aynı zamanda, Kürt halkının da direnme geleneci olan Newroz münasebetiyle Libya'da düzenlediğiniz bu gece, Kürdistan halkıyla Arap halkı arasındaki dayanışmanın ve sıcak mücadele ilişkilerinin en bariz kanıtıdır" diyerek konuşmasına başlayan temsilci, Cephesinin, KUKM'sini desteklediğini de açıkladı. Emperyalizmin bölgedeki çabalarını dile getiren ve bu saldırılara karşı bölge ilericidevrimci güçlerinin birlik oluşturmaları, omuz omuza mücadele etmesi gerektiğini de vurgulayan konuşmacı, Körfez'de önemli bir konuma sahip olan Umman'daki gerici yönetimin emperyalistlerle olan ilişkilerini ve devrimci güçlere karşı saldırılarını da dile getirdi. Bölgemizde ilericilerde bulunmuş olan örgüt ve devletlerin rollerini, yapmaları gereken görevlerini bir kez daha hatırlatan konuşmacı, mesajını şöyle sonuçlandırdı: "Kardeşler, dostlar; Kürt ve Arap halkı arasındaki dayanışma bağlarının daha da kuvvetlenmesini bir kez daha temenni ederken, Kürt halkının kendi kaderini kendisinin özgürce tayin etmesi uğruna yürüttüğü haklı davasının yanındayız"

Gecede mesaj veren Sudan Halk Ordusu, Halk Kurtuluş Hareketi Libya sorumlusu Albay Micor Niyal'de şunları söylemiştir:

"Kürdistanlı devrimciler! Sudan Halk Ordusunun Merkez-Komite, Halk Kurtuluş Hareketinin Yürütme Komitesi, Sudan Halk Ordusunun savaşçıları ve Libya'da bulunan arkadaşlarımız adına sizlere devrimci selamlarımı iletiyorum"

Konuşmasına, Kürdistan halkının ve dünya ulusal kurtuluş hareketlerinin emperyalizme, sömürgeciğe ve gericiğe karşı yürüttüğü mücadeleyi selamladığını belirterek devam eden Albay M. Niyal, Kürdistan halkını kurtuluşu götüreceği olan tek gücün PKK olduğunu da vurgulamıştır. Sudan'ın ekonomik ve siyasi durumunu izah eden ve gerici Nimeyri yönetiminin barbarlıklarını da anlatan Albay M. Niyal, 1983'te kurulan Sudan Halk Hareketi ve askeri kanadını oluşturan halk ordusunun görev ve yükümlülüklerini de dile getirmiştir. Sudan halkının zaferine ulaşacağını kesin olduğunu belirten ve "Hareketimiz önderliğinde yürütülen haklı savaşımız, öğrencilerin, işçilerin, avukatların, mühendislerin, köylülerin kısıcası direniş çıkarı olan tüm halk yığınlarının katıldığı uzun süreli halk savaşlarıdır" diyen M. Niyal, konuşmasını şu sözlerle bitirmiştir: "Kardeşler, konuşmamı noktalamadan PKK önderliğindeki Kürdistan halkının faşist Türk devletine karşı yürüttüğü haklı mücadelesinin yanında olduğumuzu be-

KUKC'nin İlanıyla

Daha da Güçlenen Newroz Gece Eylemleri Kitlelerin Coşkunu Kutlanıyor!

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin, 21 Mart 1985 günü ilan edilmesiyse daha bir anlamlılık kazanan Ulusal Direniş ve Mücadele günümüz Newroz, Avrupa'nın dört bir yanında kutlanılmakta, direniş ve bağımsızlık mücadelesinin giderek güçlü bir taban bulmasını sağlamaktadır. Halkımız, bulunduğu her alanda, tüm benliğiyle mücadeleye sahip çıktığını ve bu uğurda hiç bir fedakarlıktan kaçınmayacağını birçok alanda kantladığı gibi, özellikle de direniş Newroz gecelerine katılmada ve gecelere en coşkulu tarzda sahip çıkmada da göstermektedir. Gerek direkt düşmandan gelen saldırı ve anti-propagandalar olsun, gerekse de sol maske arkasına saklanan ve mücadelemize karşı olmadık yöntemlerle savaş açan güçler olsun, mücadelemizin tarihi ve yakıcı gerçekliği karşısında fazla tutunamadıkları gibi, iğrenç yüzlerini de artık saklayamaz duruma gelmektedirler. Kutsal bağımsızlık savaşımız saflarında birleşen ve yek vücut

çeşitli "sol" maskeli çevrelerin engellemeye ve anti-propaganda çabalarına rağmen katılımın güçlülüğü engellenememiş, Kürdistanlı yurtseverler ülkemizde gelişen bağımsızlık mücadelesine katkıda bulunmak ve esareti, teslimiyeti lanetlemek için direnişçi Newroz'da bir araya gelmişlerdir. Düzenli ve disiplinli bir şekilde sonuna kadar geceyi takip eden kitle, programa slogan ve alkışlarla eşlik etmiştir.

Paris: 20 Nisan günü Paris'te kutlanan Newroz gecesinde 2500'e yakın bir kitle katılmış; salonu dolduran kitlenin disiplinli ve coşkulu bir şekilde programa eşlik etmesi de geceye ayrı bir önem kazandırmıştır. Gecede yapılan siyasi konuşma büyük bir dikkatle izlendiği gibi, bizzat kitle tarafından haykırılan sloganlarla da desteklenmiştir. Tüm salonun tek yürek olduğu Paris Newroz gecesinde halkımızın cephe saflarında birleşmesi ve ortak mücadeleye atılmasıyla ilgili yapı-

Gecede beğeni kazanan çocuk korosu...

ve en önemlisi de geceye damgasını vuran KUKC'nin ilanının duyurusu büyük bir coşkuyla karşılanmıştır. Tüm kitlenin ayakta alkışlayarak sevincini belirttiği bu duyuru, bir konuşmayla detaylandırılmış ve Kürdistan'daki tüm sınıf ve tabakalara mücadele saflarında birleşme çağrısı yapılarak sonuçlandırılmıştır.

Gecenin önemli bir bölümünü de konuşmaların sözlü mesajlarının sunulması oluşturmuş, konuşma mücadelemize olan desteklerini belirtmişlerdir. Geceyi de büyük dikkatle izleyen konuşmalar, böylece mücadelemizi biraz daha yakından tanıma fırsatı da bulmuşlardır. Kitlenin sık sık haykırdığı sloganlarla programı desteklemesi ve büyük bir canlılığı dikkati çekmesinin yanı sıra gece esnasında toplanan bağışta halkımızın mücadeleye her koşulda sahip çıkacağını göstermiş olmuştur. Büyük bir disiplin içinde geçen gecede en çok küçük-burjuva reformistlerine ve sosyal-şoven güçlere karşı haykırılan, "Kahrolsun Teslimiyet Yaşasın Direniş!" sloganında kitle, tek vücut haline gelmiştir.

Gece öncesi, bir yandan şirketlerin baskısıyla, bir yandan da bazı "sol" çevrelerin engelleme çabalarıyla engellenmek istenen Newroz gecesi, bizzat kitlelerin çabalarıyla gerçekleştirilmiş olduğundan, ayrı bir öneme sahiptir.

Gecede sözlü olarak mesajlarını veren örgüt ve kuruluş temsilcilerinin konuşmalarını ise kısaca verelim:

İlk konuşmacı, FHKC'nin (Filistin Halk Kurtuluş Cephesi) Libya sorumlusu Ebu Ziyad: "Filistin Halk Kurtuluş Cephesi adına, zulüme karşı yüzyıllarca mücadele edilerek atılan kanlarla yazılan Kürdistan halkının en anlamlı günlerinden biri olan Newroz'u ve bu anlamlı güne, Diyarbakır zindanlarında yiğit Kürdistan halkının haklı davasını kahramanca savunarak damgasını vuran ve faşist Türk sömürgecilerince 21 Mart 1982'de hunharca katledilen Mazlum DOĞAN yoldaşı saygıyla anarak; cefakar Kürdistan halkının politik önderi PKK'nin emperyalizme, sömürgeciğe, siyonizme, faşizme ve gericiğe karşı yürüttüğü şanlı mücadelesini se-

verer Birliği'nden (Filistin Halk Mücadele Cephesi, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Genel Komutanlığı, Yurtsever Kurtuluş Hareketi El Fetih, El Saika) Ebu Teysir idi. Ebu Teysir, halkımızın en anlamlı günlerinden biri olan Newroz'u kutladıktan ve çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN'ı andıktan sonra, Partimizin Türkiye ve Ortadoğu'daki devrimci mücadeleye yaptığı büyük katkıyı dile getirmiş ve HRK'nin 15 Ağustos eylemlerini Kürdistan halkına bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna yürütülen mücadelede bir kaldıraç olarak değerlendirmiştir. Konuşmasına, "yoldaşlar, Parti kadrolarınızdan 10'lara yoldaşınız bizimle aynı cepheye omuz omuza, emperyalizmin, siyonizmin ve gericiğin hayasızca saldırılarına karşı Filistin Devrimini müdafaa ederek ve kahramanca direnerek şehit düştüler. Anıları güç kaynağımızdır. Onları hiç bir zaman unutmayacağımızı belirtmek isterim" diyerek devam eden Ebu Teysir, sonucu şöyle bağladı: "Yoldaşlar, düzenlediğiniz gece sizlere iştirak etmemizden duyduğumuz memnuniyeti bir kez daha belirtirken, Filistin Yurtsever Birliği adına bana konuşma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Selam olsun bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde şehit düşen devrim şehitlerine!"

Libya Newrozundaki tiyatro sahnesi...

Gecede katılan ve sözlü mesaj veren, konuşkardan birisi de Umman Halk Kurtuluş Cephesinin Libya sorumlusu idi:

"Umman Halk Kurtuluş Cephesi olarak, Kürdistan halkı ve önderleri olan PKK'li yoldaşlara tarihlerinin en anlamlı günlerinden biri olan

lirtir, SHOHKH lideri Albay Dr. Jon Karnok Di Mibyor yoldaşın selamlarını iletirim. Zafer Mücadeleci Halkların olacaktır!"

Libya'dan Serxwebün Okuyucuları.

Avrupa'da kitleler Newroz'u coşkuyla selamladı...

halinde ayağa kalkarak, her türlü düşmanca saldırılara teşhir eden yurtsever halkımız, artık hiç bir çıkar gözetmeksizin ortak hedef ve çıkarlar uğruna açılan mücadele bayrağı altında birleşmektedir. Milli birlik ve beraberlik içinde mücadeleye katılma özlemiyle dolu olan halkımız, bu özlemini en güzel dayanışma örneğini sergilediği Newroz gecelerinde de dile getirmektedir.

Gecen sayımdan bu yana kutlanan Newroz gecelerindeki durum ise şöyledir:

Bielefeld: 30 Mart günü yapılan ve oldukça canlı ve disiplinli geçen Bielefeld Newroz gecesinde, 600'ün üzerinde bir kitle katılımı oldu. Programın seri bir şekilde başarıyla sunulmasına karşılık kitle de attığı sloganlar ve alkışlarıyla geceyi daha da güçlendirdi. Baştan sona dikkatle izlenen gece programı hayli etkili oldu.

Köln: 1985 Newroz'un güçlü tarzda kutlandığı bir diğer gece de 31 Mart günü Köln'de gerçekleştirildi. 1500'e yakın Kürdistanlıların katıldığı gecede beğeniyle izlenen programda en çok tiyatro bölümü ilgi topladı.

Den-Haag: 13 Haziran'da Hollanda'da içerisinde merkezi olarak Den-Haag'da yapılan Newroz gecesinde ise 1200'e yakın bir kitle katılımı sağlandı. Alanda bulunan

lan çağrıda oldukça büyük bir coşku ve sevinçle karşılanmış, tüm kitle alkış ve sloganlarıyla bu çağrıya cevap vermiştir. Baştan sona kadar ilgiyle izlenen program tüm kitlenin beğenisini kazandı.

Stockholm: 27 Nisan günü yapılan bu geceye de 400'ü aşkın bir kitle katılımı sağlanmıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yönelik belli bir süreden beri karşı tutum takınan ve birçok faaliyette olduğu gibi, Newroz gece eylemini de engelleme çabası içerisine giren işve hükümetinin çabaları da boşa çıkarılmıştır. Bu alanda bulunan Kürdistanlı kitleler, çeşitli çevrelerin anti-propagandalarna karşı direnişçi Newroz'u kutlama gecesinde gerçekleştirilmesini sağlamışlardır. UKC'nin ilanı da büyük bir sevinç ve coşkuyla karşılayan bu alandaki Kürdistanlılar, gece programına en güçlü tarzda eşlik ederek, mücadeleden yana tavırlarını ortaya koymuşlardır.

Oldenburg: 27.4.1985 tarihinde yapılan yerel çaptaki Ulusal Kurtuluş Cephesi'yle dayanışma gecesinde de 500 civarında bir kitle katılımı sağlandı. Oldukça coşkulu ve güçlü bir kaynaşma içinde geçen gecede kitleler Cephe'nin kuruluşunun sevincini yaşamaktaydı. Gecenin içeriğine uygun olarak hazırlanan program adeta tüm salonu ayağa kaldırdı, sloganlarla programa eşlik ediliyordu.

HALKIMIZ 1985 NEWROZ'UNU CEPHE BAYRAĞINDA SOMUTLAŞAN DİRENİŞ VE BİRLİK RUHUyla KARŞILADI!

1985 Newroz'unda Kürdistan halkı, ulusal direniş tarihinin en anlamlı kutlamalarından birini yaşadı. Çünkü 1985 Newroz'u her hangi bir Newroz değildi.

2597 yıl önce Demirci Kawa'nın yakıldığı ve 1982 Mart'ında Mazlum yoldaşın kaniyla alevlendirip çağdaş bir anlam kazandırdığı bağımsızlık ve özgürlük meşalesi, 1985 Newroz'unda ERNK'nin ilanıyla tüm Kürdistan halkının elinde bayraklaştı.

ERNK'nin ilanı ve yarattığı coşkunluk, binlerce yıldır kölelik boyunduruğu altına alınmış halkımızın bağımsızlık ve özgürlük tutkusunun daima canlılığını koruduğundan ve hiç bir biçimde silinemediğinden pratikte filiz vermeye hazır bir tohum gibi yüreklerde saklı tutulduğundan yeniden canlanmasını sağlamıştır. Şimdi tohum çatlamış ve filiz vermektedir. Ülkeyimizin her karış toprağında, insanlarımızın bulunduğu her kara parçasında Kürdistan'ın çağdaş çiçeklerini sevinci ve kıvançlı yaşanmaktadır. Bundan gurur duyuyoruz.

Newroz bir çok çevrenin yıllardır özünden boşaltmak istediği, ama halkımızın da kendi varlığını bir sembolü olarak daima canlı tutup, onun anlamına uygun bir seviyeye ulaşmak istediği bir direniş antıydı. Tüm ulusal değerlerimiz ve varlığımız gibi Newroz'da katledilmek istenmişti. Newroz'un direnişçi özünden boşaltılarak salt bir baharı karşılama ve türküler söyleme gününmüş gibi kabul ettirilmek istenmesinin ulusal varlığımıza yönelik ihmacı amaçlarla doğrudan bağcılıktır. Belki de binlerce yıldır söndürülemeyen tek direniş aleviydi Newroz; bu nedenle onun bu anlamını koruması hiç bir biçimde en küçük bir varlığı bile kabul edilmekten istenmeyen Kürdistan halkının canlılık emaresiydi. Elbetteki düşmanlarımız çok küçük bir ışığa bile tahammül edemedikleri bir ortamda Newroz alevini de söndürmek zorundaydılar.

İşte 1982 Newroz'unda düşman, Mazlum yoldaşı katletmekle bu ışığı karartmak, O'nu ebediyen köleliğe gömülüğümüzü, halk varlığımızın bugüne ulaşmasında bir köprü olmuştur; ve çağdaş Kawa'nın kaniyla alevlendirildiği 1982 Newroz meşalesi ise modern ulusal kurtuluş mücadelemizin her ne pahasına olursa olsun yükselceğinin, kendi bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşan halkımızın zaferi elde etmesini hiç bir zorba gücün engellemeyeceğinin kanıtı oldu. Mazlum yoldaşın şahsında sergilenen boyun eğmezlik tüm bir halkımızın da tek yaşam biçimi haline geldi.

1985 Newroz'u, Mazlum, Hayri ve Kemallerden devralınan direniş bayrağının yüksekte tutulması temelinde, ülke içinde yürütülen zorlu bir mücadele ve halkımızın eşsiz desteği ile sağlanan gelişmelerle karşılandı. Ulusal direniş ve birlik ruhu tüm halkımız açısından da pratik bir gerçekliğe dönüştürülerek, ERNK'de somutluk kazanırdı. Bu anlamda ERNK, Kürdistan halkının Newroz meşalesini bizzat eline almasıdır. Bu Newroz, artık kutsal bağımsızlık ve özgürlük amaçları uğruna uyanan, bilinçlenen, ayağa kalkan, tek bayrak altında toplanan, yani cepheleşen Kürdistan'dır.

Halkımız, 1985 Newroz'unu böyle böyle bir anlam ve buna uygun düşen coşkunluğa karşıladı. Ülkede, Avrupa'da, Ortadoğu'da, Arap çölleriinde Kürdistanlılar, Newroz 1985'i ellerindeki cephe bayraklarıyla selamladılar. Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde düzenlenen 14 gecenin yanı sıra, Lübnan, Libya ve Suriye'de de Kürdistanlı kitleler Newroz'u ve Cephe'nin ilanı toplam sayıları yüzbine varan katılımıyla mücadele ve birlik sloganlarıyla kutladılar.

Lübnan'ın Bekaa Vadisindeki Barliyas'ta düzenlenen Newroz kutlama gecesinde 1000'ni aşkın Kürdistanlı emekçi ve davetli katıldı. Kutlama gecesi tümüyle Kürdistanlı emekçilerin çabaları ve hazırlıkları temelinde gerçekleştirildi. Sıcak savaş alanında gerçekleştirilen bir Newroz kutlama gecesi olma özelliğinden dolayı Lübnan Newroz kutlamaları başlangıç anından gecenin sonuna kadar silah sesleri altında atılan coşkun sloganlarla militan bir şekilde gerçekleştirildi. Bu ise, halkımızın nerede olursa olsun ülke bağımsızlık mücadelesine en militan destek ve katılımı sağlayacağını da kanıtı oldu.

Gecedeki coşkunluk, PKK adına bir arkadaşın Cephenin ilanı duyurmasıyla zirveye ulaştı. Cephe ilanı duyan kitleler bayram içinde adeta ikinci bir bayramı yaşadılar. "Biji Serokê me APO!", "Biji Eniya Rizgarîya Netewîya Kurdistan!", "Biji Newroz!" sloganları hep bir ağızdan ve dakikaları alan sürelerle tekrarlandı. Savaşın bir halk gerçekliğine uygun olarak geceye katılanlar adeta Cephe'nin bir nefesi olmanın gururunu yaşıyor ve kendiliğinden yarattıkları disiplin ile halkımızın örgütlü yaşama susamışlığını da ortaya koyuyorlardı.

Kürdistan halkıyla dayanışma içinde olan çeşitli güçlerde davetli olarak katıldıkları gecede, Kürdistanlı emekçilerin Cephe'nin ilanıyla doğruya ulaşan coşkularına ve sevinçlerine ortak oldular. FKÖ adına Cephe Nidal (Mücadele Cephesi)'nden bir temsilci arkadaş ve LUH adına da LKP'nin bir temsilcisi gecede halkımızla dayanışma içinde olduklarını belirten konuşmalar yaptılar. Ayrıca, diğer birçok örgüt ve çevrelerden gelen mesajlar da gecede okundu.

Daha savaşın sıcaklığı içindeki Bekaa Vadisi'nde düzenlenen bu gece, Kürdistan halkıyla, Filistin ve Arap halklarının dayanışmasının da en güzel, en anlamlı örneklerinden biri oldu. Cephe bayrağımız, barış ve özgürlüğe susamış Lübnan toprakları üzerinde barış ve özgürlüğe susamış Kürdistan halkının Ortadoğu halklarına iletildiği bir dayanışma mesajı ve ortak amaçların bir sembolü idi.

21 Mart günü Güney-Batı Kürdistan'ın Kobani, Afrin ve Kamışlı yörelerinde düzenlenen ve onbinlerce Kürdistanlı katıldığı Newroz kutlama günlerinde de direnişin yarattığı güç, Kürdistan halkı kendi birliğinde görüldü.

Bu alandaki Kürt toplumu, diğer parçalarından daha değişik bir ortamda yaşamaktadır. Suriye devletinin demokratik ve ilerici koynunda, Kürdistan politikasındaki dostluk anlayışından dolayı bu alandaki Kürt toplumu, daha özgür bir ortam içinde bazı kültür değerlerine sahip çıkabilmektedir. Böylece bir ortamda kutlanılan Newroz, daha değişik ve çeşitlilikle karşılanmaktadır. Newroz, özellikle son üç yıldır geniş kitlelerin katılımıyla düzenlenen halk şenlikleriyle kutlanılmaktadır. Ağırhalkı olarak teslimiyetçi anlayış etkisinde olan yerel küçük-burjuva grupları, halkın bu coşkulu katılımını ve direnişin sahip çıkışını kendi anlayışları

doğrultusunda yönlendirmeye çalışıyorlardı. Kürdistan genelinde olduğu gibi bu parçada da artık işbirlikçi-teslimiyetçi anlayışlar değil, Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen bağımsızlık ve devrimci direniş ideolojisinin etkisi güçlü bir tarzda kitlelerde yer etmiştir. Halkın büyük çoğunluğunun proletarya partisine sempati duyma, dost olma ve destek sunma durumunu yaşamakta olduğu gözlenmez bir gerçek halindedir. İçte buldukları olumsuz ve teslimiyetçi konularından ötürü halktan çok uzak olmalarına aldırış etmeden kendi aralarında oluşturdukları gerilim programla Newroz şenliklerini normal bir düğün şölenine çevirmek isteyen küçük-burjuva grupları, bu programlarıyla direnişçi konuşma, türküler ve oyunlarla sansür koyarak halkın temel sorun ve taleplerini içermeyen, kur, kalıplaşmış bir kaç türkülerle v'leri ile meseleyi geçiştirme ve bununla halkın gelişen direniş eğiliminin

dan beri örülen teslimiyetçiliğın çemberi güçlü bir şekilde parça bırakmamacasına yırtılıp atılıyordu. Ve ilk olarak bu alanda Newroz'un kutlanması gerçek bir siyasal eyleme dönüştürülerek, devrimin hizmetine sokuluyordu.

Sabahın ilk saatlerinde onbinlerce insanın toplandığı bayram alanlarında tüm halkın katıldığı ve toplumda keşfedilmemiş sanatsal hünerlerin ortaya konulduğu, Kürdistan halkının gelenek-görenek ve kültürünün devrimci mücadeleye bağlılık temelinde sergilendiği programlarla meydanları canlandırmıştı. Kürdistan halkına özgü atılı koşulların oyunları, yeni dönemin direniş türküsü, tiyatro oyunu, folklor gruplarının oyunları ve tüm halkın katıldığı halaylarla 9-10 saat süren programın aralarında bitip, tükenmek bilmeyen bir enerjile tüm kitlelerin attığı, "Biji Serok APO!", "Biji PKK!", "Biji HRK!", "Biji Serxwebûn, Bimre Kedxwa-

On binlerce Kürdistanlı'nın katıldığı Afrin Newroz eyleminde A. ÖCALAN yoldaşın resimleri elden ele dolaştırıldı...

önüne set koymak istediler.

Nitelik ve nicelik olarak sosyal, siyasal ve kültürel bakımdan devrimci ideolojinin etkisiyle mevcut yerel gruplardan çok ilerici bir düzeye olan ve direniş mücadelesine bağlı halk kitleleri, teslimiyetçi anlayışın bu tutumunu kabul etmeyip protesto etme ve ders verme mahiyetinde bağımsız tavır geliştirerek direnişin sahip çıkışını, teslimiyetçi saflarında mahkum ettiğini pratiklikle ispatladı.

Halkın kendiliğinden gelişen bu tutumu gerçekten anlamlıydı. Bir çok çevreye bir ders olan bu tutum, devrimci mücadeleye büyük bir gelecek vaat etmekteydi. Kürdistan'daki direniş mücadelesine paralel olarak Kürdistan genelinde bir toparlanmanın olacağı bu eylemle iyice anlaşılıyordu. Geçmişte görülmeyen bir katımlı halkın rağbet göstermiş olmasının tek nedeninin direniş mücadelesinin düzeyi olduğunu hemen herkes teslim ediyor. Newroz gününün yaklaşmasıyla halk arasında sıkı bir kaynaşma ve büyük bir coşkuyla hummalı bir hazırlığa girişildi. Bununla kitlelerin dile getirmek istediği bir şey vardı. Tek yürek, tek vücut halinde bayram alanına akın eden bu kitle hedefsiz olamazdı. Kırmızı-sarı-yeşil elbiselere yazılan "Bexwedan Jiyane!", "Serxwebûn", "PKK", "HRK" yazıları ile elbiselere işlenen çekiç-oraklı yıldız, yakalara takılan "HRK" amblemi hedeflerini gösteriyordu. Meydana dolan onbinlerce insanın renge-renk elbiselerle göğüslerinde ve ellerinde direniş şenliklerinin afişleri, elden ele dolaştırılan A. ÖCALAN yoldaşın afiş ve resimlerinin itinayla taşınması kitlelerin tutkusunu belirtiyordu. Bu yıl büyük bir yenilik vardı, bambaşka bir Newroz kutlanılıyordu. İlk olarak bu alanda yıllar-

şenlikler ve gece toplantıları ve seminerlerle ERNK'nin kuruluşu ve mücadelenin durumunun tartışıldığı toplantılara devam edildi. Bilinçlenen, yurtseverliğin geliştirilmesi, devrimci direniş siyasetinin yaygınlaştırılması, daha geniş kitleleri etki altına alması ve tüm den Newroz kutlamasının siyasal bir eyleme dönüştürülerek devrimin hizmetine sokulması bakımından

1985 Newroz'u bu alan için gelişmede bir sıçrama günü olurken teslimiyetçiliği de bir kez daha mahkum etti. Bu bakımdan bu alandaki Newroz kutlamalarında ilk olarak eksik ve sınırlı da olsa kitlelerin tabandan müdahalesiyle Newroz kutlamaları doğru devrimci rayına sokulmuş bulunmaktadır. Newroz, bu alanda ilk kez bilinçlenenin, devrimcileşmenin ve direnişçiliğın geliştirildiği bir güne dönüştürülmüştür. Bu durum, halkımızın doğru devrimci bir rotaya yürümeye kararlı olduğu, teslimiyetçiliği reddettiği, saflarında onun yaşatılmasına müsaade etmeyeceğinin en açık bir belirtisi olma durumundadır.

Kamışlı'daki Newroz kutlamaları da daha farklı değildi. Meydanları dolduran on binlerce Kürdistanlı yurtsever geleneksel kutlamaları yeni içerikli kavuşturarak, toplu kutlamaların yanı sıra düzenlenen aile toplantıları vb. leriyle bu günü bilinçlenenin ve direnişçiliği güçlendirimin vesilesi yaptı.

Kamışlı Newroz kutlamaları, devrimci direnişçilikle, küçük-burjuva eğilimlerin bir kez daha en net biçimde görüldüğü bir deney oldu denilebilir. Halkımızın direnişine çok sahip çıktığı ve elleriyle yükseltme azmiyle dolu olduğu günümüzde, ilkel ve küçük-burjuva milliyetçiliğinin direnişçi özünden boşaltılma çabaları, onların safaletini bir kez daha sergilemekten öteye geçmedi.

ERNK'nin ilanı yapıldığı bu Newroz, Libya'daki işçilerimiz tarafından da en görkemli şekilde kutlandı. 1500'e yakın Kürdistanlı ve bir çok davetlinin katıldığı gecede folklor ekibi ve sergilenen tiyatro, büyük beğenile izlendi. Yurtsever işçilerimiz, cephe ilanı duyduklarında coşku ve sevinçlerini durmak bilmeyen sloganlarla ifade ediyorlardı. Binlerce Kürdistanlı, yaşlısı, kadını, çocuğu ve güçlü işçi elleriyle, ERNK'yi coşkun alkışlarıyla onaylıyorlardı.

Evet, bu Newroz'da halkımız her alanda iradesini bir kez daha ortaya koydu. Tek bayrak altında, tek bir yürek olarak atmaya hazır olduğunu kanıtladı. ERNK'nin ilanı karşısında Avrupa'dan Arap çölleriine kadar yaşanan bir coşku, Kürdistan halkının binlerce yıllık beklentisi ve umutlarının gerçekleşmesinden ötürüydü. ERNK'nin kırmızı, yeşil, sarı bayrağı, toprağımızın, umudunu, aydınlığın ve direnişin sembolü olarak halkımızın elinde daha ilk günden yükseldi. O nedenle ilk, ERNK'nin şehit kanlarıyla kuzulaşmış bayrağı, Bağımsız ve Demokratik bir Kürdistan'ın yolunu aydınlatan meşale olarak bu Newroz'da halkımızın yüreklerinde alevlendi.

***Yaşasın Halkımızın Direniş
Geleneği Newroz!
*Yaşasın ERNK!
*Yaşasın Şanlı Önderimiz PKK!**

Tören alanından yürüyüş korteji halinde sloganlar atarak ayrılan kitlelerin Newroz'u kutlaması bununla bitmedi. Diğer günler ve geceler köy ve mahallelerde benzer

Eruh'ta Sömürgeci Uygulamalar ve Halka Karşı Sürdürülen Savaşın Boyutları

PARTİZANIN MEKTUBU

12 Eylül faşist darbesinden sonra, halkımıza ve önder gücü PKK'ye karşı açılan sömürgeci savaş, bugün de tüm biçimleriyle ve daha yoğun şekilde bu alanda da devam etmektedir. Başta askeri olmak üzere, siyasi, ekonomik ve diğer sömürü ve baskı yöntemleri kullanıldığı gibi, artık tam bir savaş havası da estirilmiştir.

Bilindiği gibi Eruh, bırakalım dünya ve Türkiye kamuoyunu, Kürdistan'ın dahi çoğunlukla bilmediği, adını duymadığı küçük bir kazadır. Burası herşeyden uzak, adeta doğayla başbaşa bir yaşam sürdürmekte idi. Çevre köylerin ise yanbaşındaki Eruh ve Siirt'e bağlı hemen hemen kesikti. 1960 ve 70'li yıllarda bazı köylere birkaç yol yapılmışsa da bunlar çoğunlukla şehire yakın karakol çevrelerindeki ovalık köyler olmuştur. Nüfusun belkemiğini oluşturan dağlık alandaki halk, yoksulluk ve kiranın pahalılığı yüzünden ürünlerini kendi aralarında değiş-tokuş yapmakta, böylelikle de yarı-kapalı bir ekonomik yaşam sürdürmektedirler. Yıllık ihtiyaçlarını karşılama için sadece senede bir kez şehire uğrayan bu kitleler, aynı zamanda güçlü aşiret ilişkilerini de yaşamaktadırlar.

Durum böyle olunca, yani insanların birbirinden kopuk, dünyadaki gelişmelerden habersiz ve adeta kendileri için düşünmeyen, konuşmayan ve eyleme kalkmıyan bir durumda olunca, sömürgeci de alana "fazla" bir askeri güç yığılma gereksinimi duymaktaydılar. Yöre halkının çoğu bu güne kadar asker yüzü görmemişti. Elbette ki 130 köyü kapsamına alan ve coğrafik olarak dar sayılan Eruh'ta bir bölük ve beş karakolun varlığı az değildi. Ancak bu Kürdistan'da diğer alanlarıyla karşılaştırıldığında azdır diyorum.

Ne varki 12 Eylül faşist darbesine kadar böyle olan Eruh'un durumu bu darbeden sonra hızla değişti. Bölgeye sürekli askeri yığınak yapılmış ve özellikle 15 Ağustos 1984 tarihinden sonra, alanın üzerinde kara kuşlar misali helikopter ve savaş uçakları dolmaya başlamıştır. Bölgeye sürüler halinde yığılan seyyar jandarma birlikleri, bölükler haline dönüştürülen eski karakollar, eskileri onarılan ve bir kısmı da yeni yapılmaya başlanan yollar, hızı kesilmeyen köy operasyonları, bombalamalar vb. vb... birden bire harekete geçirilmiş, halka karşı yeni bir sömürgeci savaş ilan edilmiş ve gelişmelere katı savaş kurallarıyla yön verilmeyle başlanmıştır.

Tüm bunlar neydi? İnsanların tamamen uysallaştırıldığından sanıldığı, adı sana duyulmayan, unutulmuş böylesi bir alanda neden bu önlemler alınıyordu ve neden yöre halkına karşı böylesine pervasız bir saldırıya geçiliyordu?

Bu soruların cevabı ise çok basittir. Çünkü, Eruh, sömürgeci güçlerin düşündüğü eski Eruh değildi artık. KUKM'nin önderi PKK'nin yeni dönem mücadelesini ilk başlattığı alanlarda birisi haline gelmiş ve elverişli coğrafik koşulların yanı sıra yöre halkının güçlü bir yurtsever öze sahip olması nedeniyle devrimcilerin kısa süreli silah-propaganda faaliyetleri en güçlü ürünlerini de burada vermişti.

HRK'nin kuruluşunun ilan edildiği 15 Ağustos günü, silahlı devrim güçlerinin en başarılı ve güçlü bir şekilde eylem gerçekleştirdikleri alanların başında Eruh'un gelmesi ise bu alana doğal olarak tüm dünyaya tanıtılmıştır.

Buna karşın, faşist Türk sömürgecileri de halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini, bu mücadelenin ilk geliştirildiği alanda boğma gibi bir girişimi vardı ve bu yüzden de sözkonusu alan adeta yeniden işgal edildi. Helikopterler hemen hergün birkaç kez tüm bölge üzerinde uçular yapılmakta, arasıra bombalama eylemine de geçerek, psikolojik savaşı da hayata geçirmektedirler. Zaten bu helikopterler Siirt'te her an hazır halde bulunmaktadır, ani bir şey çıktığında hemen harekete geçirilerek gerekli noktalara havadan indirme yapılmaktadır. Bunun yanı sıra, 15 Ağustos'tan sonra alana yoğun bir şekilde seyyar jandarma birlikleri yerleştirilmiştir. 25-30 kişiden oluşan bu birlikler müfreze biçiminde kalmakta, belli köylerde daha çok kalarak kendilerine tamnan hertürlü yetkiyi kullanmaktadır. Bu yetki çerçevesinde hergün rastgele birkaç köye baskınlar düzenleyen jandarma birlikleri, yol ve köy çevrelerinde bulunan mağara vb. yerleri bombalamakta, köylülere en adi hakaret ve işkenceler de yapmaktadırlar. Köy baskınları esasındaki meydan dağları, hakaret, işkence ve tutuklama vb. şeyler, yöre halkının su ve ekmeği gibi günlük yaşamının bir parçası haline gelmiştir.

Şunu da belirtmek gerekir ki, yaşanan devrimci gelişmeler karşısında Türk devleti gibi barbar ve faşist bir sömürgeci gücün boş durması beklenemezdi. Alım gücü günden güne düşen ve operasyonlarda da "Türk malıdır" denilerek ellerindeki değerli eşyaları gasp edilen Kürdistan'lılar, bugün artık ellerindeki odunun bile vergisini vermekte, ağzındaki son lokmayı da kaptırma noktasına gelmektedirler. Sömürgeci ordu güçleri yaptıkları baskınları yanı sıra, tüm keyfi ihtiyaçlarını da halktan zorla gaspetmektedirler. Buna verilecek sayısız örnek olmakla birlikte biz bir iki tanesini vermekle yetineceğiz. X... Köyünde kalan müfreze komutanı, baskından döndükten sonra muhtarı çağırıp, kendilerine yemek hazırlanmasını istemiş. Muhtar olanaklar dahilinde hazırlattığı çay, yumurta ve peynirli komutanın önüne getirmiş. Bunu gören faşist komutan kızarak, "tavuk yok mu?" diye bağırınca muhtar çok sakin bir şekilde, "köyümüzde ilaç için bile tavuk kalmadı" cevabını vermiş. Bunun üzerine küpüre binen faşist subay, önüne getirilen tabakları ayağıyla tepeleyerek, "biz etsiz yemek yemeyiz" demiş. Muhtar bu iğrenç davranış karşısında büyük bir nefret ve öfkeyle herşeyi göze alarak, "yemiyorsanız yemeyin, et falan yok" diyerek tabakları topalayıp götürmüştü. Bu tavır karşısında çok kızan subay, "siz görürsünüz, bunu size sordum, ama canımdan olmak istemiyorum" (bununla da devrimcilerden duyduğuy korkuyu belirtmektedir) diyerek komşu köye et yemeye gitmişlerdir. Gittikleri W... köyünde, oradaki komutanı misafir olmuşlar. Oradaki faşist komutan, muhtarı çağırarak misafirleri için iki keçi göndermesini emretmiş. Keçilerin yok diyen muhtar tutuklamakla tehdit edince muhtar çaresiz kalmış ve köylülerden iki keçi alıp faşist subaylara yollamak zorunda kalmış.

Bu noktada, sömürgeci kolluk kuvvetlerinin durumuna ilişkin

olarak bir köylünün değerlendirmesine yer vermek yararlı olacaktır.

"Biliyorsunuz çoğumuz Türk ordusunu değil tanımak, yüzünü bile görmemiştik. Dedelerimiz de çok abartıyorlardı. Herhalde Türk ordusu denilince herşeyi yapabilir, yıkar, yakar, açığa, soğuşa karşı dayanıklıdır vb. biçiminde bir ordu deriyorduk. Oysa şimdi barbar, vahşi, talancı yapısını çok iyi görüyoruz. Fakat şunu söyleyeyim ki, bizim köye gelenler, çok perişan, üstleri başları yırtık, oldukça perişandırlar. Elimize ne görseler aç kurtlar gibisaldırıyorlar. Akşamları bir iki saat nöbet tuttuktan sonra, karanlık basınca hemen köylülere devredip yatmaya gidiyorlar. Bir şeyleri eksik olsa hemen moralieri bozuluyor, silah tutamaz duruma geliyorlar. Ya bizim askerler; (PKK savaşçıları kastediyor) görüyoruz ki, günlerce aç sussuz kalsalar bile moralierinden, savaşma azimlerinden hiç bir şey yitirmiyorlar. Çünkü onlar inançlı ve büyük bir dayanıklı adamlardır. Şimdi, artık herkes bizim bir askerimizin yüzü düşman askerine bedel olduğunu daha iyi görüyor ve kabul ediyor. Türk devletinini ise neden işleri bir an önce halletmeye çalıştığımız daha iyi anlıyoruz. Çünkü bu ordu, uzun süreli savaşta, ayakta durabilecek bir ordu değildir."

Sömürgeci tarafından, bölgede yoğun bir şekilde sürdürülen bir diğer faaliyeti halkı, devrimciler karşı silahlandırarak karşıdevrimci milis kuvvetler oluşturma çabalarıdır. Milis oluşturma faaliyetine öncelikle köylülere nöbet tutturmakla başlanmıştır. Bu ilk adımla, köylülerden devrimcilerin köye girmelerini engellemeleri veya ihbar etmelerini istenmektedir. Başta köy muhtarları olmak üzere köylüler köylerine dahil alanlara devrimcileri sokmamak, gördüklerinde en yakın karakola ihbar etmek için zorlanmışlar ve köy muhtarlarından (köyün durumuna göre) silah alabilecek kişilerin isim listesi istenmiştir. Eğer bu ilk adım başarıyla atılabilirse ondan sonra silah dağıtımına geçilecektir ve milisler de böylelikle oluşturulacaktır. İlk adımda hemen silah dağıtım yapılamazlardı. Çünkü yöre halkına güvenleri yoktu. Ne yazık ki baştan da "korktukları başlarına geldi. Onların bu sinsi oyunları, devrimcilerin temkinli ve yoğun çalışmaları ile yöre halkının öcüne olan bağlılığı ve yurtsever özünü birleşmesi sonucu boşa çıkmıştır. Faşist Türk sömürgecileri hayaldediklerinden tam tersi bir durumla karşılaşıyor ve bir iki işbirlikçi ajanın dışında ve bir iki köy çevresi haricinde bu taleplerine cevap verecek kimseyi bulamamışlar. Öyle ki devrimcilere karşı, köylülere tuttukları nöbetler bile, devrimciler için tutulan nöbetlere dönüşüm ve köylülerin bir araya gelerek sorunları tartışmaları ve sömürgecilerle karşı hangi tedbirleri alacakları konusunda görüş alışverişinde buldukları ortam haline dönüştürüldü. 15 Temmuz Silahlı Propaganda Grubu'nun gerçekleştirdiği Spiwyan eylemiyle de sömürgecilerin bu planı daha ilk adımda boşa çıkarıldı. Çünkü işbirlikçi köy muhtarı ve imanı tarafından bir devrimcinin öldürülmesiyle sömürgecilerin taleplerine ilk olarak bu köyden olumlu cevap verilmişti. Bu halinlerin korunması için köy bir bölük asker yerleştirilmiş ve bununla ajalara ve bu işe eğilimli olanlara güvence verilerek istenmiştir. Bu olay yöre halkını büyük bir üzüntüye ve geçici de olsa

bir moral bozukluğu içine sürüklemiş ve devrimcilerden bu duruma hemen müdahale etmeleri, çıkabilecek çatışmaları da önlemeleri istenmiştir. Halk, köyün tümden ortadan kaldırılmasına bile razı oluyordu. Halkın isteği üzerine gerçekleştirilen Spiwyan eylemi ve daha sonra devrimciler tarafından basılarak Kurşid adlı bir ajan-muhbirin öldürüldüğü Aval köyü eylemi büyük başarıyla sonuçlandırılmış ve köylüler aldıkları silahları geri teslim etmek için ikna edilmişlerdir. Bu başarılı eylemler sömürgecilerin hainane planlarını tamamen suya düşürmüştür.

İşte bu eylemlerden sonra, tüm alanı kapsayan ve Kayseri'den getirilen hava indirme ve komando tugayının gerçekleştirdiği yeniden işgal hareketi başlatıldı. Bu nedenle 15 Kasım'dan itibaren başlatılan operasyonda, sürüler halinde yığıldırılan seyyar jandarma birliklerinin çabalarından bir sonuç alınmaması ve en önemlisi de halkı milisleştirme faaliyetlerinin daha ilk adımda yenilgiye uğratılmasıya içine girilen telaş, çığnık ve barbarlığa kadar yükselmiş, ve sonuç olarak yeniden işgalin ortaya çıkarılmıştır. Bu harekate yeniden işgal demek yerinde olur, çünkü operasyonu gerçekleştiren güçlerin, önceden alınan önlemlerin yanı sıra, operasyonda kullandıkları yöntem ve uygulamalar da "normal" operasyonlardan çok farklıdır. Bu yeniden işgal hareketi tüm yönleriyle kavranıldığında görülecektir ki, alanda devrimcilere ve halka karşı nasıl bir savaş sürdürülmektedir. Devrimciler ve halka yönelik bugünkü ve hatta gelecekte gündeme gelebilecek sömürgeci uygulamaların biçimi, niteliği ve amacının ne olduğu bu operasyonlarda rahatlıkla çıkarılabilecektir. Operasyonu gerçekleştiren güçlerin bileşimi jandarma birliklerini çoktan aşmıştı ve 4500 kişilik komando tugayları devreye sokulmuştu. Yöre halkı bile bu uygulamanın daha mücadeleminin başlangıcında sömürgeci Türk devletinini ordu güçlerinin, KUKM'si karşısında işlemediği anlamına geldiğini kavramakta gecikmemişti.

Operasyonlarda daha önce, Spiwyan eylemi nedeniyle bölgemizde, bir yandan dağlarda operasyonlar sürerken, bir yandan da Dicle kıyılarında boydan boya askerlerle sarılarak suyun öte tarafına geçiş için en yakın karakollardan kağıt alınması zorunlu kılınmıştı. Buna gerekçe olarak da, buradan salırla devrimcilerin geçirildiği, bunu önlemek için böyle davrandıkları gösteriliyordu. Şırnak tarafında ise belli başlı dağlara birer tabur asker yerleştirilmiş, böylece devrimcilerin alan dışına çıkışları engellenmek, çember içinde de manevra olanakları tümden ortadan kaldırılarak, buldukları noktalarda kısırlılıp imha edilmek istenmiştir.

15 Kasım sabahı ise, genel operasyon başlatılmıştır. Karadan askeri araçların sesi ile havadaki helikopterlerin sesi birbirine karışıyordu. Bunlara sık sık bombalama ve otomatik silahlarla tarama sesleri de eşlik etmekteydi. Bir gün bir gece, durmaksızın zincir konvoylar halinde alana askeri araç-gereç ve levazım taşınırken, helikopterlerle de habire belli noktalara asker indiriliyordu. Alana giren sömürgeci kuvvetler, tüm mağaraları bombalamaya, otomatik silahlarla taramaya başlamışlardı. Karadan tarayamadıkları da havadan bombalıyorlardı. Tam bir savaş havası estiriliyor ve bununla da halk peşinen psikolojik bir baskı altına sokulmak

isteniyordu.

Bu saldırı faşlının ardından herkesin beklediği yeni saldırı ve operasyonların tersine sömürgeciler, alelacele köy muhtarlarını toplantıya çağırıyor. Traji-komedi bir sahneyi andıran bu muhtarlar toplantısını ise, toplantıya katılan bir yurtsever muhtarı ağzından aktarmak yerinden olacaktır. Toplantı dönüşü kendisini merakla bekleyen köylülere toplantıyı anlatan muhtar sözlerine; "Bu sefer de komutan; yemeyin, içmeyin, giymeyin, yani ölüyor" diyerek başladı ve şöyle devam etti: "Toplantının yapıldığı yerin (Fındık nahiyesi) çevresi askerlerle doldurulmuştu. Biz dar bir odaya sıkıştırıldık. Adeta birbirimizin üzerine oturmuştuk. Önce 7. Kolordu Komutanı konuşmaya başladı. Yüzünden kin, nefret ve korku hemen belli oluyordu. Bize, sanki yiyecekmiş gibi bakıyordu ve konuşmaları da tehditlen ibaretti; "Köylerinizi bombalayacağız, sürenizi yok edeceğiz, buralardan hepimiz çıkacağız" biçimindeki sözleri sık sık tekrarlıyordu. Tehdit ve küfürleri öylesine arttırmıştı ki, hepimiz bir an önce oradan kurtulmak istiyorduk. Bir anda muhtarlardan biri -korkudan olacak- kalkarak, "komutanım hiç bir zaman devrimcileri barındırmayacağız, gördüğümüzde size haber vereceğiz" der demez komutan "otur itoğlu it. Herkes aynı şeyi söylüyor, ama hiç kimse de yapmıyor. Ben bilmiyorum muym sanıyorsunuz? Kimbiller şimdi teröristler belki de sizin evinizde sıcak yemekler, bul sigara ile sobanın önünde oturuyorlar ve komutan ne dedi diye siz bekliyorlar. Kaldı ki, onları hep iki kişi olduklarını, tüm işleri de sizlerin yaptığını da biliyoruz. Yook... hepinizi yakacağız, siz onları barındırın hele, bakalım siz nasıl buralardan süreniz" diyerek azarladı ve devam etti. "Köye giriş yollarını, köy girişindeki evlerin kime ait olduğunu, köyde kaç hanenin bulunduğunu ve numaralarını belirlediği bir köy krokiyi çizeceksiniz. Hiç kimse köyden 300 metre uzağa gitmeyecek, tüm işler (çift sürme, koyun besleme vb.) bu alan içinde yürütülecek. Çobanlarınız bir ekmekten fazla taşımazsın, kimde görürsek, gerisini siz düşünün. Hiç kimse köye yabancının gelmesini müsaade etmeyecek, alle, aşiret vb. nedenlere başka köylere göç olunca, kimse köyüne kabul etmeyecek; bunları bize haber verin biz tekrar götürüp köylere yerleştiriz veya başka bir yer buluruz." Muhtarlardan biri, köylerinde bir değişimin olduğunu ve çevreden değişimene gelenlerin olduğunu belirttiyse de, komutan, "ben hiç bir şey anlamam. Hiç bir köye yabancı kabul edilmeyecek" diyerek kesirli tirip attı. Bu demektir ki, hiç birşey yapmayın, hemen ölüün."

Bu esnada, yiren köylülerden Fındık nahiyesine giren 60 yaşlarında bir köylü meydana halden döndürülmesi kadar dövlüydü. Bu dövlü başına gelenleri şöyle yorumluyordu: "Artık gelişmelerden bir-birimizi haberdar ederiz diye yavayana gelmizden korkuyorlar. Zavalılar ne yapınlar, gündüz gözünüzle köye giren benim gibi bir ihtiyardan bile korkar hale gelmişler. Halbuki onları yok edecek devrimci güçlere haber götürden anlamam, böyle gündüz ve elini kolunu sallaya sallaya köye girip, onların önünden geçermi? Oysa ki ben yalnızım ve bir ihtiyarım." Zaten ayda yıldı bir, o da iş çırksa komşu köylere giden ve yorgunluğunu, köy sohbetlerinde gidermeye çalışan

insanlarımızın komşu köylerle, hatta komşularıyla ilişkileri kesilerek bağları tümden koparılacak ve belli alanlar içerisinde hapsedilmek istenmekte, gelecekteki planların hazırlıklarını şimdiden başlatılmaktadır. Ayrıca alana hapsedilen ve "içte de manevra gücü engellenen" devrimcilerin, halkla olan ilişkileri tümden kopararak, hertürlü ihtiyaçlarını karşılamak için tükandıkları sonra imha edilmeleri kolaylaşacaktır. Ancak, yanlışlardır. Çünkü devrimcilerin bağlarını halktan koparmak imkansızdır. (Bunu kendin ajanla da doğrulamıştır) Devrimcilerle, halkı birbirinden ayırıp edilebilir olduğu için, bağları kesmekte olanak dışı olmuştur. Daha operasyon üçüncü gününde yurtsever bir köylü kadını, bunun mümkün olmayacağını şu sözlerle dile getiriyordu: "Hiç merak etmeyin, size nerde olsanız da biz size yetişiriz. Hele yemek hiç mesele değildir. Eşeğin palanının altına da saklasak size ulaştırırız." Sonunda sömürgeciler de görmüşür ki, bu bağı koparmak imkansızdır. Sömürgeciler, diğer alanlarda, halkla devrimcilerin bağlarını kopararak, onları imha etme ya da tutuklama yolunda hiç bir başarı sağlamamışlardır ve bu alanda da tüm çabalarına rağmen devrimci güçlerden darbe yemekten kurtulamamış; tam operasyon esnasında devrimciler, B... köyünü basarak bir ajan-muhbiri cezalandırmış ve tüm köylüleri toplayarak konuşmuşlardır. Yine başka bir köyde cezalandırılması gereken muhbir bulunamayınca köylülerle bir toplantı düzenlenmiş, bir diğer yerde ise sömürgecilerle girilen çatışmada bir eri öldürmüşlerdir.

Faşist Türk sömürgecileri, uzun süreden beri gerçekleştirmek için çaba sarfettikleri milisleşirme

faaliyetlerini bu operasyon döneminde de hızlandırmışlardır. Yaptıkları insanlık dışı baskılarla güttükleri amaçlardan birisi de budur. Halka yönelerek gelecekte gündeme getirebilecekleri baskı ve katliamları şimdiden göstermek ve onları kendileriyle işbirlikçi zorlamak ve köylerin yakınındaki dağların, mağaraların ve kıpırdayan herşeyin bombalanmasıyla, halkı korku içine sokmak istemektedirler. Onların hesabına göre bugün dağların, taşların bomba yağmuruna tutulduğunu gören halk, doğal olarak yarı da köylerin ve evlerin böyle bombalanacağını düşünecek ve daha şimdiden sömürgecilerle işbirliğine girmek devrimcilerle karşı savaşacaktır.

Dağdaki her canlıya ateş eden sömürgeciler, planlarının bir parçası olan çobanları korkutma işlemini de gerçekleştirmişlerdir. Biri havadan helikopterler tarafından bombalanmak suretiyle iki göçer çobanı öldürülmüş, Y... köyünden üç çoban da tutuklanarak devrimcilerin yerlerini sömürgeciler için işkenceye alınmıştır. Kurşuna dizmekle tehdit ettikleri bu çobanların herhangi bir bilgi alamayınca, arkalarını çevirerek birkaç kez başlarının üzerinden kurşun sıkılmış ama yine de herhangi bir bilgi alamamışlardır. Bu insanların tek suçu ise devrimcileri bir kez görmüş olmaları veya görebilecekleriydi.

Gittikleri her köyde, köylülerimizi dipçik ve süngüyle dayaktan geçiren sömürgeci faşistler, B... köyündeki iki yurtsever aileyi eşyalarıyla birlikte köyden kovmuş ve Eruh alanında kalamayacaklarını da belirtmişlerdir. Tüm çevre köylerde de bu konuda uyarılarak, hiç bir köye girmemeleri sağlanmıştır. Birkaç gün çevrede doluştuktan sonra, "istese bizi öldürsünler, yine de köyümüzden çıkmayacağız"

diyerek köyüne dönen yurtsever ailelerin durumu ise, sömürgecilerin halkımıza karşı ne tür uygulamaları hayata geçirebileceklerine en iyi örnektir. Sömürgecilerin operasyonları esnasında başvurdıkları bir diğer uygulama da kadınlarımızı yönelik barbarlıklardır. Diğer birçok alanda yaptıkları gibi, burada da kadınlarımızı yönelerek, onların şahsında Kürdistan insanını mücadeleden uzaklaştırmak ve KUKM'ni zermek isteyen sömürgeciler; helikopterleyle B... köyüne indirme yaparak tüm köyü kuşatmış ve erkek, kadın, çocuk, tüm köylü mü meydana toplamışlardır. Yurtsever bir köylünün silahını getirip teslim etmesi istenmiş, ancak köylü silahının olmadığında dirence, karısını köy meydanında çırılçıklak soymuş ve bununla da yetinerek 15-20 metre yürütmek tüm köylünün seyretmesini istemişlerdir. Bundan da sonuç alamayan faşist barbarlar, kadının kardeşini getirip, kendisine tecavüz etmeye zorlamışlardır. Bu durum karşısında dayanmayan köylü, çaresiz silahını getirip teslim etmiş. Sömürgeciler, köyden çıkıkları zaman, evinin damına çıkan bu yoksul köylümlük, isyan edersince bağırması ve "kaçakçısı da, hırsızı da, devrimci de hepsi benim. Artık hepimiz görüşünüzü ki, namusu olan ve namuslu yaşamak isteyen her insan, Türk devletine karşı savaşmayı kendisine zorunlu bir görev bilmelidir" diyerek tüm köylüye seslenmiştir. Bu çağrıyla yurtsever sömürgeci faşistler gelip bu yurtsever de tutuklayarak götürmüşlerdir.

Görüldüğü gibi, sömürgeci caniler, insanlarımızı en zayıf noktalarından yakalayarak adeta yaşamından bıkırtarak, uysal kölelere haline getirmek ve böylelikle sonuç almak istemektedirler. Ancak, di-

ğer birçok yöntem gibi, bu yöntem de devrimcilerin bilinçli çalışmalarını sonucu giderek işleme hale getirilmekte ve halk sömürgecilerin yeni hedeflediğini bugün daha iyi kavrayabilmektedirler. Örneğin, sözkonusu olana tamik olan bir yurtsever, bu durumda şöyle bir sonuç çıkarıyordu: "Biraz düşünün, bilen her insan, onun veya bizim kadınlarımızı soymuşlar hiç farkı yoktur diyecektir. Zaten bugün onununki soydular, yarı da sıra bize gelecektir. Şimdiye kadar namusumuzun sadece kadın olduğunu, onu korumakla namusumuzun koruduğumuz zannediyorduk. Şimdi onu da koruyamıyoruz. Zaten artık hepimiz, namusun sadece kadın olmadığını, en büyük namusun ülke olduğunu kavramalıyız. Ülkemizin onların egemenliği altında olmasaydı, bu durumlarla karşılaşır mıydık? İşte bu nedenle artık hepimiz, sahibimiz, önderimiz, devletimiz PKK'nin açtığı UKM'sinde yer alarak savaşmayı namus borcu olarak bilmeliyiz."

Aynı süre içerisinde bir başka köyde, devrimcilerle yemek götürdükları gerekçesiyle tutuklanan iki genç kızın akibetinden ise henüz bir haber alamamıştık.

Bütün bu uygulamaların da ağırlığı, yurtsever özelliği ağır basan köylere veren sömürgeci barbarlar, yine çoğu su veya bu biçimde devrimcilerle ilişkide olan köy çevrelerinden olmak üzere her köyden rastgele en az 6 kişiden 30 kişiye kadar insanı tutuklamışlardır. Bunlardan çok azı bırakılmış, bazılarının da 140 bin TL getirmeleri halinde bırakılabilecekleri söylenmiş. Tutuklananların çoğundan henüz en ufak bir haber alamamıştık. Bunların haricinde, meydan dayakları, hakaretler, talanlar ise halkımızın yaşamını bir parçası haline gelmiştir. Bu yüzden bunları

sıralamak ve tek tek anlatmakta mümkün değildir.

Yukarıda, sömürgeci güçlerin, 15 Kasım'da başlattıkları bu genel operasyonla, alandaki devrimcileri çembere alarak imha etmeyi planladıklarını ve bölgede ajan-milis birliklerini oluşturmayı tasarladıklarını belirtmiştik. Tüm çabalarıyla ortaya koydukları vahşiliklerinin sonucunda ise; sözün tam anlamıyla, başarısızlıktan öteye gidememişlerdir. Devrimcileri yakalamak ya da imha etmek şöyle dursun, onlardan sık sık darbeler yemekten bile kurtulamamışlardır. Ayrıca, "yemez, içmez, üşmez, çekinmez, korkmaz vs..." dedikleri komando askerlerinden üç tanesi Karadağ'da donarken; nöbete gitmekten korktuğunu belirtmesine rağmen zorla nöbete gönderilen bir komando eri ise yarın saat sonra ölü olarak bulunmuştur. Bunlara birde, komandoların düştüğü panik, moralsizlik, korku ve perişanlıklar eklenmesi sonucunda ortaya çıkan tablo, Türk devletin ordusunun halk nezdindeki prestijini bir kez daha sarsmış, kofluğunu da tüm dünyanın gözü önüne sermiştir.

Kitlelere yönelik, yoğun baskı, işkence vb. uygulamalarla halkımıza fazlasıyla eziyet edildiyi bir gerçektir. Belki bazı alanlarda geçici de olsa korku ve panik de yaratılmış olabilir. Ancak, bu durum genel anlamıyla kitlelerin, sömürgecilerle karşı olan kin ve öfkelerini daha da arttırmış, onları KUKM safılarına bir adım daha yaklaştırmıştır. Artık ne tür uygulamalara başvururlarsa vursunlar, hiç bir güç halkımızın PKK önderliğindeki haklı mücadelesini durduramayacaktır.

10 Aralık 1984

T. Özal'ın Gezileri...

Baştarafı 2. Sayfada

burjuvazisinin, bölgeye yönelik yayılmacı emellerini, Tercüman gazetesinde, Ahmet Kabaklı, 'Türkler' in Arapşayamayacağı, geçmişte "Kaum-i necibi Arab"ı korumak için bir yığın savaş verdiğini belirterek açığa vuruyor. Yine bir başka yazısında ise durumu şöyle izah ediyor: "Büyük Osmanlı devletini kurup üç kıta üzerinde yaşatabilmiş olan Türkiye'nin, ilerde (siyasi-ekonomik anlamda da olsa) aynı üstünlükleri gösterebileceği olan savılır." (5 Nisan tarihli Tercüman gazetesinde). Turgut Özal ise, bölge pazar alanları karşısında kabaran istahını, "müslüman ülkelerin yiyecek ithalatı 40 milyar doları buluyor" cümlesiyle dile getiriyordu. Görüldüğü gibi, faşist rejimin temsilcileri niyetlerini hiç de gizleme ihtiyacı duymuyorlar.

Demek ki, Türkiye'ye bölgede tanınan rolde, islam faktörünün yanısıra, geçmiş tarihsel özellikleri de dikkate alınmış ve ona göre gerçekleştirilmek üzere önüne görevler konulmuştur. Emperyalistler, "Türkiye, politik alanda olduğu gibi, ekonomik alanda da Arap dünyasında -Batının köprüsü- olma durumunu koruyor" diyerek Türkiye'nin önemini vurguluyorlar. Aynı konuda Reagan'ın yaptığı açıklamalar daha da ilginç. Türkiye'nin bölge açısından taşıdığı önem, Reagan tarafından şöyle belirtiliyor: "Amerika daha ortada yokken, Osmanlılar, bölgeler, kıtalar arasında köprü kurmuşlardı. Bugün biz, onların yaptıklarından ve tecrübelerinden çok istifade ediyoruz. Bugün de Türkiye aynı kültürel ve ekonomik köprü niteliğini korumaktadır. Türk diplomasisini

bizim için önemli olan bölgelere ulaştırmanızdan ötürü Sayın Başbakan Özal ve Sayın Cumhurbaşkanını Evren'e teşekkür ederim. Siz iyi bir dostunuz, önemli bir mütefiksiziz. Aramızdaki ilişkilerin gelişmesi için elimizden geleni yapacağız. Allah sizinle beraber olsun." (Ahmet Kabaklı'nın yazısına aktardığı bölüm). İşte, baştan beri, "Batı'nın köprüsü" olan Türkiye, bir tuva atı gibi adım adım İslam aleminin bağına salındı. Sahip olduğu ordu gücüyle de tehditler savurarak kendisini, ilerici yönetimlere dayattı. Böylelikle, bölge yanında, güçlü bir anti-emperyalist blokun oluşması önünde önemli bir engel teşkil etti.

Faşist rejim, emperyalizmin kendisine yüklediği bu görevlere karşılık ekonomik, siyasi, ahlaki, vb. bir çok yönüyle çitürmüş düzeninin yaşatılmasını isteyecek. Nitekim Washington gezisinde, Özal, bölgede ve NATO bünyesinde sistem aleyhine doğabilecek her türlü boşluğu doldurmaya hazır olduğunu açıkça belirtti. Hatta daha fazla ABD desteği almak için bir yandan azgınca Bulgaristan'a saldırırken, diğer yandan Yunanistan'ın durumunu kullanarak sahte barış tekliflerinde bulunuyor ve NATO'nun bu kanadından doğabilecek boşlukları doldurabileceklerini beyan ediyordu. ABD ise bu yönlü tedbirlerini geliştirmenin hazırlıklarını yapıyor ve tam da bu sırada muhtemel bir durumda işlemlerini konumlandırılmasına en uygun alanın Türkiye olduğu basında tartışılmaya başlanıyordu. Reagan yönetimi de Özal'la bu sorunu görüşeceğini açıklıyor ve basın,

Türkiye'nin, NATO'nun bu kanadında doğabilecek muhtemel boşluğu doldurulmasındaki önemini şöyle izah ediyordu: "Doğabilecek NATO boşluğunda, Doğu Akdeniz'de hareket serbestisini sağlayacak süreyi kısaltacak, boşluğu dolduracak en uygun alan Türkiye'dir."

Washington-Ankara-Riyad üçgeninde yoğunlaşan bu trafik, bir çok çevreyi rahatsız etti. Her çevrenin kaygıyla izlediği bu gezilere çeşitli tepkiler oldu, tutumlar alındı. Bölge üzerinde egemenlik peşinde olan Fransa başta olmak üzere, bölgedeki pazarlar arasında pay sahibi olmak isteyen bir çok Avrupa ülkesi, bu temasları daha yakından izlemeye çalıştı. Bu üçgendeki gelişmelerin, kendileri açısından Ortadoğu'da önemli oranda etkinliklerini zayıflatacağı biçiminde değerlendiren Avrupa'da, tam bu dönemde, Avrupa'nın AET gibi ekonomik, Konye gibi siyasi toplantılarında, Türkiye'nin, Avrupa ülkesi olup olmayacağı, olacaksa hangi kısıtlara sahip olması gerektiği tartışmaları geliştirildi. Avrupa, ABD'nin bölge üzerindeki ekonomik ve siyasi etkinliğinin artırılmasında giderek rolü daha da belirginleşen faşist Evren-Özal rejimine, artık açıkça tavır almak istiyor ve kendi çözümünü Türkiye'ye dayatmakta ısrarlı davranmak gibi bir tutuma yönelmek istiyor, fakat sistemin stratejik çıkarlarını da her an gözetecek tutumu yapıyor.

Aynı ügende yoğunlaşan trafik karşısında Ortadoğu'daki devrimci, ilerici güçlerin ve yönetimlerin de kaygıları arttı. Hatta Libya, daha somut bir tavır alarak, başbakanlık düzeyindeki resmi temsilarni iptal etti, ekonomik ve ticari hareketlerin yaptıkları görüşmeleri

dondurdu. Bu gezilerde alınan kararlar uygulanmaya geçirildikçe bir çok güçle var olan ilişkileri derinleşecek, açık tavır koyan yine bazı güçler doğabilecekler. Örneğin İran-Irak savaşı, sistemin lehine ve Saddam diktatörlüğü kurtarılarak sona erdirilmek isteniyor ve Türkiye bu konuda önemli roller yüklediğinden resmen açıkliyor. Bu da İran ile Türkiye arasında diki dondurulmaya, erletilmeye çalışılan ilişkilerin yeniden keskinleşmesine yol açacaktır.

Bu geziler, Türkiye'de de çeşitli tartışmalara ve değerlendirmelere konu oldu. Sömürgeci faşist parlamentoda konu tartışılmış ve değişik biçimlerde bazı tepkiler göstermiştir. Avrupa'dan tamamen kopuşmanın Türkiye için tehlikelere yol açacağı, cunta Partilerinin çeşitli temsilcileri tarafından ifade edildi. Bunlardan rejimin ve emperyalizmin has uşağı Kamran İnan, yaptığı açıklamada "Avrupa'dan tamamen bağlanın koparılması Türkiye'nin çıkarına değildir" diyerek geziye olan tepkisini gösteriyordu. Aynı şey basın organlarımızda da tartışma konusu yapıldı. Amerikan modelinin Türkiye'deki savunucuları, geziyi, olumlu ve başarılı bulurken, Avrupa'dan tamamen kopuşmayı tehlikeli bulanlar da aksi bir kanaatleri belirtiyorlardı. Yıllarca Amerika'da kalımlığı ile övünen ve iyi bir uşak olan Altınur Kılıç, Tercüman gazetesinde yaptığı bir değerlendirmede şöyle diyor: "Washington'da resmi temasların başlaması ile Özal'ın ziyaretinin ne kadar önemli olduğu, kendisine ABD yetkilileri tarafından ne kadar önem verildiği ortaya çıktı." Buna karşılık M. Ali Birand, Milliyet gazetesinde "Yaklaşım farklılığı iyi, fakat fazla abartılmamalı" başlıklı yazılarında, ABD'ye fazla kapanmanın sa-

kınca ve zararlarından bahsederek akıl vermeye çalışıyor.

Sonuç olarak, Özal'ın bu gezileri, Washington-Ankara-Riyad üçgeninin belkuletilerine cevap veremeyecek, arzulanabilir elde edilemeyecek sonuçlanmayacaktır. Daha gezi sonuçlanmadan, dışta Avrupa ve Ortadoğu'nun bir çok ülkesinin tepkisine yol açarken, içte, alınan kararlar, uygulamaya safhasından bile kamuoyuna bile yansımada burjuva çevrelerden, rejimin onayını almış Partilerin sözcülerine kadar yansıyan geniş bir muhalefete karşılık gelmiştir. Geziler, Türkiye'deki faşist rejim ile ilişkileri durdurma ya da onunla uzlaşma yolları arama çabalarının da boş bir hayal olduğunu, sosyalist sistem içinde yer alan bir çok güç nezdinde daha net bir biçimde açığa çıkardı.

Türkiye, ABD ve Suudi Arabistan'ın istikrar unsuru ve sorunların çözümleyici gücü olmadığı, tam tersine istikrarsızlığın ve sorunların kaynağını bizzat bu güçlerin olduğu daha da somutluk kazandı. Yine bu gezi, faşist rejimin etki ve ittifak alanını genişletme yerine hem içte ve hem de dışta daha da daralmasına yol açacaktır. Bu da rejimin teşhir ve tecritini hızlandıracaktır. İstikrar, ancak ve ancak istikrarsızlığın kaynağı olan bu güçlerin, Ortadoğu'da, ortak savaşım cephesiyle kovulması durumunda mümkün olacaktır. Vemecut gelişmeler, devrimci kamp ile karşı-devrimci kamp, sosyalist sistem ile emperyalist-kapitalist sistem arasındaki çelişkilerin daha da derinleşmesini hızlandıracaktır. Önemli olan bu çelişkilerden ustaca yararlanıp devrimci mücadeleyi güçlendirmektir. Koşullar her zamankinden daha fazla elverişli ve olanaklıdır.

KIZILDERE DİRENİŞÇİLERİ...

Baştarafı 23. Sayfada

Tasfiyecî birlikleri dayatmakla, birkaç küçük-burjuva reformist Kürt örgütünü birleştirmekle, gerçekten midensiden başka bir şey düşünmeyen bazı kişiler, Kürtluge soyundurmakla, halklarımızın ortak mücadelesi verilmez, ve geliştirilemez. Dayatılmak istenen bu birlikler, tasfiyecî birlikler olmaksızın öte bir anlam taşımamaktadır.

Her yerde avazları çıktığı kadar ilan ettikleri ve "devrimci direniş unutturdular" dedikleri bu birlikleri, tanımayacağız. Halklarımızın öz çıkarlarından kaynaklanmayan bu tür birliklere karşı duracağız ve PKK, ERNK ve er geç mutlaka gelişecek olan FKBCD, bayraklarımızı süreklilikle yüksek tutarak, bu tür utanmazlıkların hesabını sormaya devam edecektir.

PKK, ideolojik olarak bunların maskesini düşürmüş ve pratikte de devrimcilikçi nasıl olması gerektiğini kanıtlamıştır. Ve başta Kizildere direnişçileri olmak üzere, Bedrettin'lerden, M. Suphi'lere kadar yakın ve uzak tarihte Türk halkının ne kadar devrimci direnişçisi varsa, tümüne sahip çıkmıştır. PKK, bugün bunları pratikte ülkemizin doruklarında geliştirdiği direnişçileri de göstermektedir. Bu, aynı zamanda 1963'den beri gelişen Türkiye devrimci-demokratik hareketiyle sıkı bir ideolojik-politik dayanışma içinde kendimizi görmenin bir gereği ve hem bu mirastan etkilenen ve hem de onun zenginleştirerek sürdürülen bir güç olmanın derin bilinci içinde hareket etmenin bir ifadesidir de.

Her ne kadar bugün Türkiye için

Enver Hoca Öldü...

Baştarafı 1. Sayfada

siyasal faaliyetlerde bulunuyordu. Yürüttüğü bu siyasal ve örgütsel faaliyetlerinde, sağ ve sol sapsmalarla, bir dönem ciddi tehlikelere yol açabilecek ve Parti içindeki örgütlenmelerin trokist muhalefete ve Parti içindeki yetersizliklere karşı amansız bir savaşım verdi. Bu tür sapsmaların etkisizleştirilmesinde önemli oranda rol oynadı.

Kral Zogo'nun faşist rejiminin işbirliğiyle, 1939 yılında Arnavutluk İtalyan faşistleri tarafından işgal edilene, anti-faşist hareket, bu kez bir ulusal kurtuluş hareketi niteliğine büründü. Bu mücadele süreci içinde, daha sonra adı Emek Partisi olarak değiştirilecek olan Arnavutluk Komünist Partisi, Enver Hoca'nın önderliğinde 1941 yılında kuruldu ve Enver Hoca Partinin Genel Sekreteri oldu.

Faşist işgale ve işbirlikçi Kral Zogo'nun faşist diktatörlüğüne karşı gelişen ulusal kurtuluş savaşı, Milli Kurtuluş Cephesi ve Halk Ordusu'nun oluşumuyla birlikte önemli bir boyut kazandı. Cephenin başkanlığına ve Halk Ordusu Başkanlığına Enver Hoca getirildi. Yine bu dönemde emperyalizmin ve faşistlerin ajanı Balli Kombetar tarafından kurulan sahte Ulusal Kurtuluş Cephesi, Enver Hoca önderliğinde halktan tecrit edildi.

Sovyetler Birliği'nin önderliğinde faşizmin yenilgiye uğratılmasından sonra, Kizilordu'nun da doğrudan desteğiyle Doğu Avrupa ülkeleriyle Balkanların bir çok ülkesinde Halk Cumhuriyetleri'nin kurulması, Arnavutluk'ta da zafere geçilmesinde oldukça elverişli dış koşulları oluşturdu. Ve 11 Ocak 1946 günü Bağımsızlığa kavuşan Arnavutluk'ta, AEP önderliğinde Halk Cumhuriyeti ilan edildi.

Ulkenin Bağımsızlığa kavuş-

masından sonra da Enver Hoca, Sovyetler Birliği ile olan ilişkilerini sürdürdü ve dünya komünist hareketindeki gelişmelerle de çok yakından ilgilendi. Çeşitli sapsmalarla karşı ideolojik-politik düzeyde tavırlar geliştirdi. II. Emperyalist paylaşım savaşından hemen sonra boy gösteren Tito revizyonizmine, Stalin'in ölümünden sonra Sovyetler Birliği ve daha sonra da Çin'de gelişen sağ sapsmalarla karşı mücadele etti.

Bu savaşımında haklı temellere hareket etmekle birlikte, dünya komünist hareketinin sorunlarının çözümünde fazla önemli bir katkısı olmadı. Adeta kendisini ve ülkesini dünyadan tecrit ederek, kendi içinde ilkel eşitlikçi bir sosyalizmi uygulayan dünyanın küçükçük bir adacığı durumunu yaşadı. Bu durum, Enver Hoca'nın sol sektek bir çizgiye düşmesine ve ilkel komünist bir hilla çakılıp kalmasına neden oldu.

Değerlendirmelerinde ve güncel politikalarında ulusal dar görüşlülüğün ve subjektivizmin ağır bir etkisi vardı. Günümüz Arnavutluk'unun, kendi içinde güçlü bir biçimde ayakta kalmasını, sosyalist sistem ile emperyalist sistem arasındaki dengelelere bağlı oluşunu göremeyiş bile, Enver Hoca'nın, subjektivizmin ne kadar ağır etkisi altında olduğunu kanıtlamaktadır.

İdeolojide ve politikada taşıdığı olduğu bu sol sektek anlayışına rağmen, E Hoca'nın, Arnavutluk'un bağımsızlığa kavuşmasında, toplumda demokratik dönüşümlerin gerçekleştirilmesinde belirgin bir rolü vardır. Yararlanılması gereken deneyimlerle dolu mücadelesi bir yaşam geçiren Enver Hoca, ilerici insanlığın bilincinde saygıyla anılacaktır.

sinifi ve halkında soylu çıkışlar yaşamıyor veya cız çıkıyorsa da, fakat çok yakın süreç içinde yeniden bir yorumlanış ve kimlikle devrimci-direnışçilerden ayıracı bir süreç içinde yeniden bir inanc duyuyoruz. Anti-emperyalist, sosyalizm ve demokrasi mücadelesine yeterli bir program, strateji ve taktikle karşılık verecek devrimciler, ilerici-demokratik aydınlar tükenmemiştir. Sesleri bugün gür çıkmasa da sahip oldukları önemli birikimlerinin, Türkiye halkının Kürdistan'a göre entellektüel olarak daha gelişkin olması vb. gibi özellikleriyle de birleştirilmesi ve Kürdistan'da gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin etkisiyle de, bu süreçten daha da hızlanacağı açıktır. Dolayısıyla geçmiş direnişçi mirasa sahip çıkacak, bu mirasın hovardaca harcanmasına çarçur edilmesine müsaade etmeyecek ve bu soylu direnişçilerde başta Kizildere olmak üzere, hepsine layık olunacağına umut ediyoruz.

Hemen belirtelim, sadece umut etmekle yetinmiyoruz, bizzat mücadelelerle bunu maddi bir geç dönüştürmede gerekenleri yapacağımızı kanıtladığımız gibi, mücadelemizin buna son derece elverişli bir zemin de oluşturacağı, ERNK'nin ilanın aynı zamanda FKBCD'nin güçlenmesi demek olacaktır, gerçek sosyalistliğin ve devrimcilikğin de halklarımızın özlemi olan bu soylu gelişmeye de yaratacaklarını belirtiyoruz. Sorumlu devrimcilikğin de kaçınmayacağı böylece bir gelişmeyi yaratmak, gerçekten halklarımız ve onun temsilcileri olan devrimciler arasındaki ilişkilerin gelişmesini kolaylaştıracak ve güçlü bir zeminin oluşmasını da sağlayacaktır.

HER TÜRLÜ TASFİYECİ OYUNU BOZMAK, DİRENİŞ ŞEHİTLERİNİN ANISINA SAHİP ÇIKMAKLA MÜMKÜNDÜR!

Emperyalizm, yasadık bir uşağı olan sömürgeci faşist rejimi yapmak için, SODEP'li, DSP'li, hatta hain Kürt işbirlikçileri Kamran İnan vb.'lerine varana kadar, cuntanın birçok alternatifini oluşturuyor. Bunun için de Kamran İnan denilen uşağı, içte ve dışta, çeşitli uluslararası platformlarda sürekli öne çıkarıyor ve harzlıyor.

Karşı-devrim kampında bu ve benzeri birçok gelişme gözönüne getirildiğinde devrimcilerin her zamankinden daha fazla hazırlıklı olmaları gerektiği kendidilgenin açığa çıkmaktadır. O halde 12 Mart'ta doruk noktasına çıkarılan, ama bir türlü rayına oturulamayan devrimci-demokratik hareketin görevlerinin hiç olmazsa bundan sonra yerine getirilmesi ge-

rekmedir. Geçmişte büyük kardeşin küçük kardeşe yapmadığını bugün yürüyebilen küçük kardeşin büyük kardeşe yapabileceğine yeniden bir inanc besleyecek, tasfiyecî solun dayattığı reformizmin zehirli iğnesinden de devrimci birliklerini yeniden yükseltilebilirlerdir. Önemli bir birikim yansırsa, bu görevin yerine getirilmesinde geniş bir sol kitleye de sahip bulunulmaktadır.

Faşizmin icazetli kuruluşları olan SODEP, DSP gibi partilere, bu birikim kapılmamalıdır. Halklarımız bunların elinden çok çekti. Ecevit sah-tekan, milyonluk örgütü tek bir kurşun dahi sıklmadan, en ufak bir direniş bile göstermeden faşizme teslim etti. Cuntanın icazeti dışında sanki parti kurulabilirmiş gibi, Kenan Evren'le danışıklı düşüştünü sürdürüyor. Bazıları da sözüm ona daha radikal gör-dükleri ve adına DSP denilen Rahşan'lı bir örgütün arkasına sığınarak işbirlikçiliğin sol maskelerle geliştirilmesinden başka bir anlam ifade etmeyen "Sol Birlik"ler kurup, geniş devrimci-demokratik birikimi burjuvazi adına eritmeye çalışıyorlar.

Açık ki, en alçakça yöntemlerle geliştirilen bu reformculuğa karşı, devrimci-direnışçiler örgütüllüğün geliştirilmesi ile ancak cevap verilebilir. Bunun için, enternasyonalizmin bayrağını yükselterek, işbirlikçi ve tasfiyecî anlayışları mahkum edip, sahtekarca geliştirilen oyunlara boş çıkarak sonuçsuz bırakmak gerekmektedir. Bu çevrelerin içinde bulundukları durum, faşizmin işini kolaylaştırmaktan başka anlama gelmemektedir. "Pişmanlık yasası" tam da bunlara göre oluşturulmuş yasalar olup, bunlar da buna göre örgütlerini yıkıyorlar, silahlarını bırakıyorlar, düşmana teslim ediyorlar. Ve karşılığını böylece yerine getiriyorlar. İster hapistekiler, isterse Avrupa'dakiler olsun, bilerek veya bilmeyerek -ki çoğunun da bilerek- işi bilincini bir ajanlığa dönüştürümlere varana kadar tasfiyecilerin oynadığı rol budur. Buna karşı gerçek devrimcilikğin rolü ise, tüm bu ihanet çemberlerini aşarak, 12 Mart ve sonrasında gelişen devrimci-direnışçiliğin mirasına sahip çıkarak, teoride, programda, strateji ve taktikinde doğru bir yaklaşımla geliştir-mektir.

Evet, proleter devrimcilikğin bu temelde yola çıkarak kendilerini yenilemelerini istiyor, Türkiye sosyalist hareketinin tarihinde hiç bir zaman kemalist burjuvaziyle uzlaşmayan, yıllarca zindanlarda kalmasına rağmen yaşamaları pahasına devrimci

onurları taviz vermeyen ve 12 Mart direnişçileriyle doruğa çıkan bu mirasa sahip çıkılmalarının devrimci sorumluluğuna bir gereği olduğunu belirtiyoruz.

PKK olarak, Kizildere direnişçilerini sehit edilişlerinin 13. yıldönümünde saygıyla anarken, anlarına bağlılığın bir gereği olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin bayrağını, Kürdistan dağlarının doruklarında yükselterek karşılık vermekten mutluluk ve gurur duyuyor ve böylece anlarına layık olduğumuzu kanıtlayıyoruz.

Onlar öldüler yok,
Ateş fitilleri gibi
Dimdik ayakta,
Barut ortasındalar!
Karşı bakı teni
Çayır çimene,
Karşı
O canım hayalleri:
Zirhli bir rüzgar
Perdesi gibi,
Bir set gibi:
Kızgın çehreli
Göğüs gibi:
Göğün görünmez göğsü gibi.
Analar, onlar ayakta
Buğday edindeler,
Onlar,
Yücelerden yüce dururlar:
Dünyayı duraktan seyreden
Bir ögüle ögüle gibi,
Çan darbeleri gibi,
Onlar,
Ölmüş gövdeler arasında,
Onlar,
Kara bir ses gibi,
Ey canevinden vurulmuş,
Toz dumandan olmuş bacılar!
İnanın öğullarınıza.
Kök oldular onlar.
Sade kök:
Kan suratlı
Taşlar altında,
Karışmadı toprağa,
Dağılmış kemikçikleri,
Ağzılar ısırır hâlâ
Kuru barutu,
VE DEMİR BİR OKYANUS GİBİ,
KABARIRLAR HALA,
BEN ÖLMEDİM DER
YUMRUKLARI,
YUKARI KALKIK YUMRUKLARI!
Pablo Neruda

KIZILDERE ŞEHİTLERİNİN ANISINA DEVRİMCI-DİRENİŞÇİ BAĞLILIK HER TÜRLÜ TASFİYECİLİĞİ, OPORTÜNİSTLİĞİ AŞACAK VE DEVRİMDE ZAFERİ YARATACAKTIR!

FHKC'nin Basın Toplantısı...

Baştarafı 17. Sayfada

düzeyi hakkında bir düşünce alabili miyiz?

George Habbash- Biz geniş bir ulusal cephe çarşısı yapıyoruz. Bu cephe görüşümüze göre bu çizgiye ve onun (Arafat bn.) rumuzlarına karşı duran tüm Filistin yurtsever şahsiyetlerini kapsamalıdır. Ben, Filistin yurtsever şahsiyetleri ifadesini izah etmek istiyorum.

Belki bu gücün sizde kıymetinin önemli olduğunu temsil ettiği güç hakkında somut bilgi yok. Ama orda uzun mücadele yolu neticesinde, Batı Şeria ve Gazze'de, Ürdün'de, Lübnan'da, Suriye'de, Kuveyt'te halkımız bulunduğu her yerde bir çok yurtsever rüzüm vardır. Bu gücün halkımız arasında yer ettikleri saygıdan ötürü rolü vardır. Buna ilave olarak yurtsever güç ve örgütler vardır. Bir kısım yurtsever örgütler, Demokratik Birlikte, diğer bir kısmı da Yurtsever Birlik'te bulunmaktadır.

Arafat'ın, ABD'nin yoluna girmesi, tüm güç ve örgütler arasında bir cephenin kurulmasını zorunlu kılmaktadır. Çünkü karşı karşıya bulunduğumuz merkezli bir görev olması zoruridir. Burada önemli olan soru, sapsma çizgisine karşı koymada en iyi biçim, en etkili ve kapsamlı biçim hangisidir? sorusudur. En kapsamlı biçim, görüşü-

müze göre tüm ulusal şahsiyet, güç ve örgütlerin katıldığı geniş ulusal cephedir. Bu sapsmanın karşısına duracak olan geniş ulusal cephenin inşası şiarını hayata geçirecek, uygulayacak bir cihazın belirlenmesi gerekir.

Bir kez daha belirtiyorum, bu cephenin merkezi hedefi FKÖ'nün, Hüseyin veya Hüsnü Mübarek veya her hangi bir Arap liderinin çantada kekligi durumunda girmemesi için, onu ulusal zeminde tuturma olacaktır. FKÖ, yurtsever Arap yöneticileriyle, Arap UKH örgütleriyle dünya UK Hareketleriyle devamı uğruna herşeyiyle destek veren dost S. Birliği'yle, sosyalist sistemle ve dünyanın tüm sosyalizm, barış ve ilerlemeci güçleriyle ittifak içinde olacaktır.

-İşgal altındaki Batı-Şeria'da mevcut gergin durumla ilgili bir soruya Habbash şu cevabı verdi:

-İçerdeki halkımızın mücadelesine ilgili olarak sorduğunuz soruya teşekkür ederim. Çünkü sen benden önce konuyu açtın. FKÖ olarak çok düğümlü siyasi bir durumla karşı karşıya olduğumuz halde bir an bile Filistin'deki halkımızı unutmuyoruz. Ve onlar esas düşmanlarımızın siyonizm ile ABD emperyalizmi olduğunu unutmuyorlar. Bunu bir an olsun

unutmayacağız.

Ve biz, İsrail'e karşı özellikle askeri olmak üzere mücadeleimiz nasıl yükselteceğimize dair sürekli düşünüyoruz. Bu bizim esas kaygımızdır. Bilmiyoruz Batı-Şeria'da, Gazza'da meydana gelen gelişmelerle ilgili İsrail istatistiklerini okumuyor musunuz? Lübnan elçisinden okuduğum bu istatistikler, İsrail işgaline karşı bir ay zarfında 200'ün üzerinde eylemin gerçekleştirildiğini işaret ediyor. Elbette Filistin'deki siyasi mücadele de buna eklenmelidir. Bu nedenledir ki, Filistin önderliğinin esas hedefinin İsrail'e, siyonizme karşı siyasi, askeri ve kitlesel mücadeleyi sürdürmek olduğunu hiç bir zaman unutmayacağımızdır.

Biz Arafat'a siyasi seçeneği dayattığımızda, kendi kendimize ulusal hedeflerimizi nasıl elde edeceğimiz sorusunu soruyoruz. Halk Cephesi olarak biricik cevabımız, bu bölgedeki güç dengelerini değiştirmek için mücadeleye devam. Bunsuz bağımsız Filistin devletini elde edemeyeceğiz. Ama güç dengesi nasıl değişir? Biz bunun askeri eylemlerin yükseltilmesi, doğru siyasi çizginin izlenmesi ve Arap ülkeleri ile uluslararası düzeyde gerçek ittifaklarımızla ilişkilerimizi güçlendirme vasıtasıyla gerçekleştireceğimizi görüyoruz. (abç)

Ermeni Katliamının 70. Yıldönümü...

Baştarafı 6. Sayfada

şan ve bugün tamamen de bunu başarabileceğini kanıtlayan bir düşmandır.

Eğer toptan imha olmak istemiyorsak, bu düşman karşısında bizim de ilerici insanlığın, direnen insanlığın nesi varsa ve kendi tarihimizde direnme adına sahip çıkılması gereken ne varsa hepsine sahip çıkarak ve bunları toplumuza sunarak emekçi kesimlerinin çıkarlarıyla kaynaştırarak, sonuna kadar direnme zorunluluğumuz vardır. Yok etme savaşına karşı, ulus olarak var olmak ve özgür bir toplum,

bağımsız bir ülke olmak bunu gerektiriyor.

O halde, bu katliamlardan çıkarılması gereken dersler son derece açıktır ve bunlar da bizi her yönüyle; direnişçi daha da yükseltmede, örgütlenmede ve yaratıcı bir pratik sergilemede başarılı olmaya zorunlu kıyor. Ulusal ve toplumsal varlığımıza dayatılan bu katliamları, devrimci intikam görevlerimizi dayatarak, boş çıkaralım!

Kahrolsun Türk Egemenlerinin
Barbar ve Faşist Katliamları!

görülmektedir. İlişkiler daha çok hassas bir denge üzerinde sürdürüleceği benzenmektedir. Türkiye siyasi sahnesinde, yine ordu ağırlıklı bazı silvi görünümü partiler yer değiştirilecek, ama, İspanya, Arjantin, G. Kore vb.'inde görülenler Türkiye'de gelişme şansına kavuşamayacaktır.

Amerikancı Demokrasi Modeli...

Baştarafı 9. Sayfada

de açıkça görülecektir. Bu kuvvetler, bir yandan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, diğer yanda ise sapsam elinden düşürmeyecek ordu olarak ifade edilebilir. Açık ki, bu koşullarda reformist sol eriyecek ve sivillerin de fazla bir şans olmayacaktır. Dolayısıyla tutmayan Amerikan modeli gibi, Avrupa modelinin yaşam şansı da çok az

rası", "yeni sosyalizm" olarak ilan edip, toplumu da biraz daha "sivilleştirip" kendileri gibi Avrupalılaştırma savaşımına yönelecekler. Açık ki bugün Türkiye ve Kürdistan'ın koşulları 19.yy. başları değildir. Bu nedenle bu kez yeni Evren'lerin dönüşü eskisi gibi olmayacak, egemen sınıflar egendirmip zevklerini tatmin eden basit komedyenler olarak gerçekleşecekler.

Bu durumlarıyla çok acı ki tanzimat aydınlarından, Jön Türk ve İttihat ve Terakki aydınlarından bile çok daha geri bir konuma düştüler. Onlar hiç olmazsa kendi sınıf konularına uygun olarak yürektekilerinden söyleyebilirler. İktidar için savaşarak, mücadeleyi ayaklanmaya kadar vardırıp, dağlara bile çıktılar. Bu yeni tanzimat bozuntularının yaptıklarının asgarisini bile yapamayacak kadar cesaretsiz ve ödektirler. Tüm umutlarını DSP'çiliğe, Ecevit'çiliğe bağlayarak burjuvazinin demokrasise geçişini, halkımızın dağlardan iktidara inmesi yerine Avrupa'larda düzenle uzlaşma içinde uçakla inişi bekliyorlar.

İçinde bulunduğumuz dönem temel özelliği faşist rejime karşı halklarımızın devrimci direniş savaşımını örgütlemek ve buna uygun eylemlerini gerçekleştirmek. 12 Eylül'le birlikte faşist cuntanın kısa sürede sonuç almak ve devrimci güçleri imha etmek amacıyla geliştirdiği saldırılara karşı, hazırlık ve donanım bakımından yetersiz olan devrimcilerin her çökme taktiğine başvurarak, yazarlarını sarma ve yeniden mücadeleye en güçlü bir tarzda hazırlanmaları başvurulması gereken en doğru yöntemdi. Ama bugünkü koşullarda başvurulması gereken ana taktik, halklarımızın devrimci-direniş savaşımını örgütlemek ve buna öncülük etmektir. Tam da böylece soylu görevlerin gerçekleştirildiği bir dönemde, İ.KAYPAKKAYA ve 12 Mart direnişçiliğinin sürdürücüsü olduğu iddiasında bulunan Partizan, her çökme taktiği adı altında hızla savaş alanlarını terk ederek, militanlarını Avrupa'ya kaçırıp tükeniş ortamına sürülmekte. Koşulların devrimciler aleyhine olduğu bir dönemde, 12 Eylül'ün ilk yıllarında yurtdışına çıkmayarak birçok kadronun imhasına ve yakananmasına yol açan bir taktik izlerken, koşulların devrimciler lehine olduğu bu dönemde ise, bu kez Avrupa'ya kaçışı örgütleyerek ya yeni bir katliam gerçekleştirilmektir.

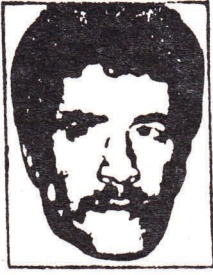
12 Eylül sonrasında bu güce de değerlerine belirttikçe düşüncelerini ayımsız birliktir. Kadroların Ortadoğu'nun sık direniş alanına çekilip, eğitimlerini hazırlamalarını ve yeniden güçlü bir direniş bu kez ortaklaşa yürütmeye gerektiğini söyledik. Fakat TKP-ML adına hareket edenler bu çabamıza en ufak olumlu bir karşılık vermezken, içine düştükleri tavırlarla korkunç bir tasfiyeciliğin ve kaçışın içine girdiler.

Benzer bir durumla daha 12 Mart'da karşılaşan İ.KAYPAKKAYA Avrupa'da kalmak için kendi aralarında tartışma yürüten bir gruba yönelik olarak şunları söyler: "Bu iddiaların sahibi olan baylar şimdiki yurtdışında 'polise yakalanmak' korkusundan uzak, Vietnam'ın ve diğer ülkelerin devrimci tecrübelerini 'kavnyorlar'. (!) Sonra da hepimizin dört gözle beklediği 'proletarya partisini' kurularak, bizleri merraktan, Türkiye halkını da öndersizlikten kurtararak. (!) Bu 'sorumluluğunu pek müdrik' dostlar(!), Cezayir'e iltica etmenin mi, yoksa İsveç'e iltica etmenin mi daha faydalı olacağını da tartışıyorlar. Bizce 'ay' gitemeleri en doğru davranış olur! Çünkü orada hiç polis yoktur!" (Seçme Yazılar Sfy.443)

Bu alıntıya fazla bir yorum eklemeyi İ.KAYPAKKAYA ve TKP-ML Hareketinin tek yurumcusu ve sürdürücüsü iddiasında olan Partizan'ın ve diğerlerini soruyoruz: İçine girdiğiniz bu kaçış ve devrimden uzaklaşma tavrınızla, İ.KAYPAKKAYA'nın Şafak revizyonizminin yeni bir çeşidi olarak değerlendirdiği mültici "devrimciliğin" düzeyine düşmüyormusunuz? Onlar için söylediği gerçekler, şu

anda sizin durumunuz da en iyi bir biçimde yansımıyor mu? O halde İ.KAYPAKKAYA ve 12 Mart direnişçilerinin anısına bağışlık sözleri utanmazlıktan başka bir anlama geliyor mu?

Halka ve direniş şehitlerinin anısına sıradan bir bağışlık bile kişiyi hangi ortamda bulunursa bulunsun, olanakları ne kadar az, donanımları ise ne kadar yetersiz olursa olsun devrimci-direniş yükseltme göreviyle karşı karşıya getirir. İ.KAYPAKKAYA başta olmak üzere 12 Mart direnişçiliğine sahip çıkan dürüst tüm militan ve sempatizanlar mültici revizyonist akıma karşı, eksik ve yetmezliklerden arınmış olarak kızıl direnişin yolunda, Avrupa'ya kaçışı örgütleyenlerin suratlarında bir şamar gibi patlamalıdır.

Ömer AYNA

İbrahim KAYPAKKAYA biriki kurma tüfeğile direniş başlatırken, mültici revizyonist akımın modern silahları bırakarak Avrupa'ya kaçmaya başladılar. En donanımsız koşullarda bile direniş geliştirme cesareti gösteren 12 Mart direnişçilerinin anılarında gerekli dersler çıkararak, eksik ve yetersizliklerden çekilmeden dürüst militanlar mücadelesini geliştirmeye doğrultusunda gerekli atılımı sağlamalıdır. İ. KAYPAKKAYA'nın örnek davranışı sürekli gözönünde bulundurulmalıdır. KAYPAKKAYA "ikincisi, silahlarını bize geçici olarak verebilecek kimseleri de tespit etmeli ve bundan da faydalanmalıyız. Köylülerin kırmalardan bu şekilde epeyce yararlanacağımsayorum" (age.Sy.6) derken, en ufak bir olanaktan bile devrim için yararlanılmasının gereği üzerinde durup, direnişin in sıradan olanaklarla bile geliştirilebileceğini ifade etmektedir. İşte sahip çıkılması gereken anlayış bu olmalıdır.

Peki bu dönemde PKK hareketi ne yaptı? PKK bir yandan dönem görevlerini devrimci kamuoyuna açıklarken, kadrolarını, sempatizanlarını ve halkı bu doğrultuda eğitip, hazırlarken, diğer yandan da buna gerekli pratik karşılığı da vererek, görevlerini yerine getirenin soylu bilinci ile hareket etti ve etmeye devam edecektir.

Sözünü ettığımız bu güçler ise, gelişen PKK direnişçiliği karşısında suçlarının açığa çıkmasının telaşı ile, PKK hareketine karşı görülmüş bir teşhir, tectir kampanyası geliştirdi. Suçlarının hesabını soracak gücün PKK olduğunu bilen bu çevreler, hesap sorulmasından korktukları için "PKK'yı direnişten vazgeçirirsek hesap soran olmaz" mantığıyla hareket ederek, kendilerini gizlemenin basit hesapları için de PKK'ye karşı görülmüş bir düşmanlık sergilediler. PKK, provakasyon ve kompo mantığıyla hareket eden bu güçlere karşı eşiz bir sabır örneği gösterirken, sürekli bir biçimde de bu güçlere direniş şehitlerinin anılarına bağlı kalmalarını dayatarak, doğru yolu gösteriyor.

PKK DİRENİŞ ŞEHİTLERİNİN ANILARININ GEREĞİNİ YERİNE GETİRECEKTİRİ

PKK en ağır koşullarda bile kadrolarını, 5-10 yıldır (Avrupa'da bulunurlarına dahil) elinde avucunda ne varsa her şeyini, ülkeye aktararak, dağların doruğuna çıkarmayı başararak, sorumlu devrimciliğin nasıl olması gerektiğini de kanıtladı. Yine, 15 Ağustos'ta HRK'nin eylemleri tüm dünyaya yankılanırken, Mahir'lerin, Deniz'lerin İbrahim'lerin ve diğer direniş şehitlerinin intikamlarının nasıl zamanda sorumlu devrimciliğin bir

geregini de yerine getirmektedir.

Ama bu baylarda 12 Mart direnişçilerinin anılarında çıkarılması gereken derslerin neler olduğunu, Kürd halkının kendi kaderini tayin hakkı için nelerin yapılması gerektiğini biliyorlardı. Fakat bunun gereğini düşünürken doğrultusunda da en ufak bir çaba harcamadıkları gibi, geliştirilmesinin önde de bizzat engel oluşturdular. İşte PKK sergilediği direniş bu tür çabalar içinde bulunan güçlerin kafasında bir balyoz gibi patlamasıdır.

Gelişen bu direniş karşısında şaşkınlıkla dönen bu güçler, sözbirliği teminesine PKK'ye karşı sömürgecilerin dilyle saldırıya başladılar. Yine sömürgeciler de hemen hergün yaptıkları açıklamalarında, "dağlara sıkıştırdık, yakaaladık, köşeye sıkıştırdık" vb. açıklamalarda bulunarak devrimci hareketin bitireceği umuduyula yaşamıştır. Bu nedenle üst üste üç ay aşkın bir süre, sürekli operasyonlar gerçekleştirildi. Bir tek PKK militanı yakananmadığı gibi, Güney'e veya başka bir alana sığınmadılar. Tüm sömürgeci operasyonlara rağmen, Kürdistan dağlarının doruklarında eylemlerini geliştirmeye devam ettiler. Öyle ki Kenan Evren'in koruyucuları bile canlarını zor kurtarmaktaydılar. Kış şartlarını ağırlığına, CIA ve MIT'in yönettiği kontrgerilla yöntemlerine, ABD ve Ortadoğu gerillileri arkasına alarak yürütülen tüm saldırılara rağmen, PKK'nin yeni dönem atılımı bastırılmadı. Daha dün Şırnak'ta tüm dünya kamuoyunun ve halkımızın da bir intikam eylemi olarak değerlendirdiği ve Sason'daki katliama misilleme olarak gerçekleştirilen eylemde sömürgeci yönetimin şefleri cezalandırıldı. Basın kuruluşları, haber ajansları ve Avrupa KONSEYİ gibi bir çok kurum, Kürd gerillilerinin varlığını bahsetmeye başladı.

Türk sömürgecileri, Partizim ve mücadelemiz üzerine gelirken, Türkiye tarihinde köhnemiş kanunlarına ilk defa hayatıyet kazandırdı. Millis teşkilatların yeniden örgütlemek amacıyla izale-i sekvat kanununa yeniden işlerlik kazandırırken, pısmanlık yasası ile de ihane teşvik ederek, akılalmaz yöntemler geliştirmeye ve uygulamaya başladı. Bulgar "zulmine" karşı olma adı altında azgın bir sövenizm körüklenirken, ABD emperyalizminin her türlü desteği alınarak, "ülkenin bölünmezliği, milletin birliği" için sağ'ıyla sol'uyla herkeşi birliğe çağırıyorlar. Buna hemen, "sol birlik"ler kurularak, Ecevitçilik empoze edilerek ve Türkiye'nin serbest bırakılması ile karşılık verildi. Yine Ulusal Kurtuluş Cephesi şiarını yükseltmemeye için her şey yapıldı, ERNK'nin ilan günü olan ve halkımızın direniş geleneği Newroz'a (21 Mart) denk gelecek biçimde İstanbul'da miting düzenleyenler azgın bir şovenizmi körükledi. Ve tüm bu politikalar, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin önderi PKK'ye karşı geliştirilen günlük uygulamalardan başka bir şey değildi.

PKK Hareketi, Türk sömürgeciliğinden tutulmuş da, işbirlikçi-hain Kürt fedailerine ve küçük-burjuva reformistlere ile tasfiyeciliğe sol'un tüm çevrelerini saldırdı ve komplolarına rağmen, direniş şehitlerinin anısına bağışlık gerekleri yerine getirmişti ve bundan sonra da getirecektir. Bizce tanıyan tek ölçü, sömürgecilerin ve işbirlikçi-hainlerin tüm saldırılarına rağmen, devrimci-direniş mücadelesinin yükseltilmesidir.

KIZILDERE DİRENİŞÇİLERİNİN ANILARI DEVRİMCI-DİRENİŞÇİ ÇAĞRIDIR!

Türkiye halkının yiğit evlatları olan 12 Mart direnişçilerinin anılarına bağlı olması gereken bilinçli sosyalistlere düşen görevler nelerdir? Unutulmamalı ki, Mustafa Suphi'lerin katliamından sonra, Kizilidere katliamı, Türk burjuvazisi tarafından gerçekleştirilen en büyük katliamdır. Bu direniş, aynı zamanda halklarımızın kuruluş tohumlarının da içinde gizli olduğu bir direniştir. Emperyalizmin ve faşizmin dayattığı imha ve teslimiyetçiliğe karşı, hangi temellerde ve nasıl birliklerle karşı çıkılması gerekir, bunun da en anlamlı bir biçimde somutlaşması, bu direnişte ifadesini bulmuştur. Onların direniş, halklarımızın tarihini en karanlık olduğu bir dönemde, kurtuluş yolunu kızıllaştırarak aydınlatmış. Ve bu direniş, bu

gün hepimizin direnişinin gelişiminde de önemli bir kilometre taşıdır. Burada cephe esprisi temeline, en anlamlı örgütsel ve eylemsel birliğin örnekleri de bizlere sunuldu. Açık ki sorun sadece on devrimcinin direnişine, yaşam yollarını açmaları sorunu değildir. Önemli olan 12 Mart direnişçilerini bu yola götüren direnişçiliği, halklarımızın kurtuluşu için eksik ve donanımsız da olursa, doğru devrimci düşünceye olan girişi kavramak, teorik ve ideolojik yaklaşımların yetersiz ve eksikliklerini doğru bir temelde geliştirmek ve bunun gereklerini yerine getirmek.

Her şeyden önce, Marksizm-Leninizmin Türkiye'ye uygulanmasında, revizyonizme ve oportünizme karşı büyük bir mücadele verilmelidir. Bu mücadele, tam anlamıyla başarıya ulaşmasa da, ama hangi yöntemlerle, nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda önemli bir örneği teşkil etmektedir. İdeolojik, politik ve örgütsel eksiklikler ve yetersizlikler, bu derin geçişin üzerini örtemez. Türkiye devrimci-demokratik hareketine egemen olan reformculuğu büyük bir darbe vurularak, doğru bir devrimci teoriye, programa, strateji ve taktiğe yönelme doğrultusunda küçümsenmeyecek çabalar gösterilmelidir. Bu anlamda kesintisiz bir çok eksiklik ve yetersizliği taşınmasında rağmen halen güçlü bir doğrultuda. Eğer eksiklikleri tamamlanır, yanlışlıklar giderilirse devrimci açılıma son derece uygundur.

12 Mart direnişçileri, diğerleri gibi sadece yazmakla yetinmediler, yazdiklarının karşılığını devrimci pratikleriyle de gösterdiler. Bu örnek aynı zamanda öncü devrimciliğin nasıl olması gerektiğini de ortaya koymaktadır. Reformcu çizgi ile devrimci çizgi arasındaki ayrımı, o dönem koşullarında Mahir ÇAYAN şöyle belirtiyor: "12 Mart öncesinde 7-8 fraksiyon halinde olan sol, bugün başlıca iki kampa ayrılmıştır:

-Silahlı devrim Cephesi;
-Ölgerinin Soldaki Uzantısı pasif Cephe

Silahlı propagandaya, gerillaya karşı olmanın hainlik sayıldığı hemen hemen herkesin sağı, silahlı eyleme gemen sözlerini ağzında düştürmediği 12 Mart öncesi ortam ile 12 Mart sonrası ortam iki ayrı dünya gibidir. En iyi devrimciliği en keskin gözükme şeklinde anlayan, silahlı propagandaya ağızlarından düşürmeyen, silahlı propagandaya savunmasını herkesi hainlikle suçlayan pek çok legal devrimcinin keskin 'gerilla uzmanları' silaha sarılmaktan başka hiç bir yolun kalmadığı 12 Mart sonrasında 12 Mart öncesinde devrim meselesini iyi düşünmediklerini, aslında silahlı propagandanın örgütlemevi olmadığını, yanlış olduğunu, daha önce meselelerini iyi bilmediklerini, 12 Mart'tan sonra teoriyi öğrendiklerini söyleyebiliriz, daha önce pasifizm diye küffrettikleri Uluslararası revizyonizmin çizgisine dört elle sarılmışlardır." (12 Mart sonrası Türkiye solu)

Evet bugün Kizilidere direnişçilerini anılının yolunda olduğunu iddia eden Devrimci İşçi temsilcilerini soruyoruz: Devrimci-Yol Hareketi içinde yer aldınız, THKP-C çizgisinin en doğru yurumcusu ve uygulayıcısı olduğunuzu belirtiyordunuz. 12 Eylül karşısında içine girdiğiniz tutum açık. Devrimci değerler sırt çevirmekle yetinmeyerek, büyük bir utanmazlıkla Avrupa emperyalizminin bagajında var olan her türlü sapık düşünceye sahip çıkarak, "yeni demokrasi, yeni sosyalizm" yataklarını altında gömlenmiş bir tasfiyeciliğin en başta Devrimci Yol'a, giderek tüm Türkiye ve Kürdistan soluna dayattınız.

PKK Hareketinin sizlere dayattığı doğru devrimci-direniş çizgisi karşısında, gizli ve sinsî faaliyetleriyle açığa çıktıkça en alçakça yöntemlerle PKK'ye saldırmaya, onu çeşitli biçimlerde boğmaya çalıştınız. Halbuki PKK Hareketi, size 12 Mart direnişçilerinin anılarını yeniden canlandırmanın ve güçlü bir biçimde yaşatmak için her türlü desteği sundu. Devrimci-Yol militanlarının direniş temeline yeniden örgütlenmeye geliştirmeleri amacıyla sıcak savaş alanlarına çekilmesini uğruna şehitler de verdinizmiş binbir zorluk ve emekle gerekli tüm çabayı sarfettik. Açık ki tüm bunları halklarımızın ve devrimci-direniş şehitlerimizin anılarına bağışlık bir gereği olarak yerine getirdik.

Mahir ÇAYAN, 7 kişilik bir birimin hazır hale getirilmesinden büyük mutluluk duyarken, sizler ne yaptınız?

Yüzlerce militanı direniş alanlarından uzaklaştırdık, alelelece ve hem de yeniden ülkeye dönüşün zeminini yaratıldığı bir dönemde, Avrupa'ya taşınmaya başladınız. Yoksa sizlerde mi 12 Mart'tan hemen sonra tasfiyeciliğe yönelenler gibi, Marksizmi yeni mi öğretiliyordunuz? 12 Eylül öncesinde, THKP-C Hareketi, Marksizm-Leninizmin Türkiye'nin somut koşullarına yaratıcı uygulanmasını diyen, Dev-Yol'un kendisi de bu temelden kaynaklanmadı mı? Dev-İşçi güruhunun içine girdiği yönelim, Marksizmi ve Dev-Yol Hareketini, en eski bayatlanmış revizyonist tezlere cila çekerek revizyonizm geçirme girişimleri değil midir? Bu tutumlarınızda da Mahir ÇAYAN'ın; "ölgarının soldaki uzantısı Pasifist Cephe" diye nitelikleri ile aynı konuma düşmüyor musunuz? Tüm direniş Dev-Yol militanları üzerinde şekillendirilme mirasa sahip çıkararak, yalnız Pasifist Cephe'de yer almakla kalmayan, bunun inşası için de büyük uğraşları içine giren Dev-İşçi güruhuna karşı, "silahlı devrim Cephesinden" yana tavırlarını koymadılar. Bu, 12 Mart direnişçilerinin anılarına duyulan saygının ve devrimci sorumluluğun da bir gereğidir.

12 MART DİRENİŞİ GÖRKEMLİ GELECEĞİN TOHUMUDUR!

12 Mart'daki çıkışın devrimci hatı, THKP-C, TKP-ML ve THKO Hareketlerinin direniş birikimi, bu çizgilerin izleyicileri olduğunu iddia eden birçok grup tarafından önce budanıp, daha sonra bölünerek, en sonunda da açığa inkarnası girişildi. Açık ki bu da hiç bir biçimde kabul edilemeyeceği gibi, 12 Mart direnişçilerinin anısına bağışlık değildir. Bu çıkışın özü iyi kavranmaz zordur. Sadece reformistler Mahir ÇAYAN'ın ve sol partilerin reddetmediği, aynı zamanda Marksizm-Leninizme yönelerek güçlü bir tarzda sahip çıkışı çabaları, Kemalizm bağlan kesilmesi ve ulusal sorununa yönelme durumları da vardır. Eğer yaşasalar; Marksizm-Leninizmin derinliğine kavranması daha da gelişecek, halklarımızın ortak cephe birliğinin yaratılması anlayışına ulaşılacak, daha güçlü devrimci taktikler yaratılarak, halklarımızın ihtiyaç duyduğu görkemli adamlar atılabilecekti.

Deniz'ler, idam sehpalarında büyük bir beyin ve yürek gücüne Kürt ve Türk halklarımızın mücadelesine birliğin haykırarak, ortak direnişin nasıl geliştirilmesi gerektiğini ortaya koydular. Yine Mahir ÇAYAN, verdiği son Konferanslarında, ulusal sorunu işleyen Kürt halkının sorunlarına yaklaşım göstermiştir. Ekim devrimi öncesi çözüm biçiminde de soruna yaklaşsa, İ. KAYPAKKAYA'lar da, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesine güçlü bir yaklaşım gösterecek, dönem koşullarına göre cesaretle bir çıkışı yapmışlardır.

Bundan sonra gelen devrimcilerin yapması gereken yarım bırakılmı bu görevlerin tamamlanmasıdır. Ama bu konuda herhangi bir çaba harcamadıkları ortadadır. Biz, bu konuda bize düşen görevleri yerine getirdiğimizi ve bundan sonra da getirmeye devam edeceğimizi belirtmiştik.

Fakat bu güçler, tıpkı 12 Mart sonrasında direniş sırt çevirenlerin bir benzeri olarak karşımıza çıkmakta, o dönemde yaşanan sağ'a kayış ve devrimci birikimleri çarçur edip, bugün yine canlandırdıkları ve SODEP, DSP içerisinde bağımsızlığını yitirmiş bir sol yaratılmaya istenmektedir.

12 Mart sonrasında ortaya çıkan bir yığın yığın, nasi ki TKP örgütlediye, bugünün TKP'sinin varlığı nasıl ki o döneme dayanıyorsa, bugün de yine benzer bir yöntemle hareket ederek, devrimci gelişmelerin tasfiyesi temeline yeni oluşumlar içine girilme isteniyor. TKP, tasfiyeciliğin ve yığınların gelişmesinde kendi varlık nedenini gördüğünden böyle bir ortamı körüklemektedir. Böylesi bir ortamda, "Sol Birlik" adı altında devrimci gelişmelerin tasfiyesini hedefleyen birlikler oluşturulmuş, yığınların yeniden örgütlenmeye çalışıyor. Burjuvazinin sol içindeki uzantıları olarak hareket eden bu güçlerin bu tarz yönelimlere cesaret bulmaları, devrimci-direniş çizgisini terk ederek pasifist cephe içerisinde yer alan güçlerin durumundan kaynaklanmaktadır.

KIZILDERE DİRENİŞÇİLERİNİ YÜKSELEN MÜCADELEMİZLE SELAMLIYORUZ!

KIZILDERE DİRENİŞİNİN ANLAMI DOĞRU KAVRANMALIDIR!

Kızildere katliamının 13. yılını geride bıraktığımız bugün, katledilen 10 devrimcinin anısına bağliık sorununun doğru ele alması uygulanması her zamankinden daha yakıcı bir öneme sahiptir.

Kızildere şehitleri, herhangi bir 10 kişi olarak görülmemelidir. Bunlar yalnız Türkiye halkının değil, aynı zamanda Kürdistan halkının da en değerli evlatlarının içinde yer aldığı ve burjuvaziye karşı yola çıkmış bir gruptur. Bu grubun siyasal amaçları ve bunu gerçekleştirme için gösterdikleri direnişçilik ve bu direnişçilerle Türk burjuvazisinin yönettiği saldırı ve saldırının sonuçlandırılması çıkarılması ve bilince kazanması gereken önemli dersler vardır. 10 devrimcinin kanlarıyla kızaştırıldıkları yolda, aynı zamanda Türkiye ve Kürdistan halklarının hangi temelde, hangi yöntem ve araçlarla, hangi tür birliklerle kurtuluş yoluma gireceklerinin sorunu anlamı da vardır. İşte bu anlam derinlemesine kavranmak zorundadır.

Onlar katledildiler, ama inanç ve amaç olarak yenilmediler. Onlar, tarihin bu döneminde emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı direnişçilik dönüme yolunu dayatarak, çokça dayatılan ve başarı da kazanan ihanet ve teslimiyeti, halkların kurtuluş yolunda ödenmesi gereken ağır bedel olan canlarını gözlerini kırpmadan verip boşa çıkarırken, halklarımızda da en büyük armağanı sunmuşlardır.

Daha katledilişlerinin üzerinden kısa bir süre geçmeden, Kızildere direnişçilerinin yolunda olduklarını iddia eden ve en doğru yorumu da kendilerinin getirdiği kanısındaki olan bir çok grup ortaya çıkmaya başladı. 12 Eylül faşizmi karşısında içine girdikleri tavırlarla, 12 Mart deneyinden hiç ders çıkarmadıkları, Kızildere şehitlerini anısına bağliı yaman direnişçiler olmadıkları net bir biçimde ortaya çıktı. Anılarına layık olamamaları yetmişmiş gibi en utanmaz ve en sorumsuz tavırlar içine giren, anılarına bağliık aldında, giderek devrimci-direnişçilerin, anılarından uzaklaştılar. Hatta sorumsuzluğu o derece vurdular ki, "yeni yaşam" dedikleri devrimden ve mücadeleden uzaklaşmayı, Kızildere direnişçilerinin anılarından çıkarılacak en önemli dersin bu olduğunu utanmazca yazmaya başladılar.

Bugün Kızildere Direnişçileri kızaştırılan yolda yürüttükleri iddiasında olan güçler, herşeyden önce bunu kendi örgütlenmelerinde ve eylemlerinde göstermek ve kanıtlamak durumundadırlar. Yoksa, anılarına bağliık aldında giderek, yazarak zararlı eylemleri aldında sağ-soluçayarak, göz yaş dökererek yerine getirilemez. Gerçek anıya bağliık her yönüyle 12 Mart faşizminin gerilerde bırakan, 12 Eylül faşist rejimine karşı, halklarımız devrimci-direnişçilerin gelişmelerini ve faşist generallerin suatlarındaki patlatılmasıyla, ancak yerine getirilebilir. Bundan başka bir yorum tarzının olmadığı da apaçık ortadadır. O halde nedenleri ne olursa olsun, görevler yerine getirilmez ve gerekli eylemliler yapılmazsa, anıya bağliık kalınmaz da en yalın bir biçimde söylemek durumundadır. Nitekim bu çevrelerin içine düştüğü tavır da bundan başka bir şey değildir.

PKK ENTERNASYONALİZMİN BAYRAĞINI SÜREKLİ YÜKSELTMEK İÇİN BİLECEKTİR!

PKK Hareketi, Kızildere Direnişçilerinin 13. yıldönümüne denk düşen bir dönemde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin bayrağını yükseltmekle, kendi payına bu direnişçilerin anılarına bağliık, sahip çıkışını ve gereklerinin yerine getirilmesini en anlamlı dile getirilmesini gerçekleştirmiştir. Bununla da PKK Hareketi, Kızildere şehitlerinin anısına bağliı kalmanın gereğini yerine getirmekte-dir.

Daha 1975'te ilk ortaya çıktığımız dönemlerde, en anlamlı ve soyulu bir direnişçilerden idham sehpalarında, işkence tezgahlarında Kürt halkının varlığını ve özgürlük hakkını savunan, halklarımız arasında kardeşliği dile getiren Deniz'lerin, Kaypakçay'ların anılarına sahip çıkarak, bir daha yenilgi yaşamamak için, bu direnişçilerin anılarına bağliı olduğunu iddia eden güçlerle çok yönlü ilişki ve tartışmalar geliştirme çaba-

larımız oldu. Ama bu güçlerden, bu çabalarımızın en ufak bir karşılığını dağlı görmedik.

Devrimci direnişçilerimizin Türkiye ayağı zayıf olmasına rağmen PKK, görevlerine bağliık soyulu birinci ile hareket ederek, FKBCD bayrağını yükseltmiş, böylece Türkiye ayağının da sağlanmasını sağladı. Güçlü bir mücadelelenin bu alanda da yaratılmasına önemli katkılarda bulunmuştur. Bu katkılarını Türkiye Devrimci Demokratik Hareketinin daha da sağlam temellere geliştirilmesi için güçlendiren PKK, böylece Kızildere direnişçilerinin anılarına da en anlamlı karşılığı vermektedir.

Ama ne acıdır ki, onların anılarına bağliı olduğunu söyleyen başta "Devrimci İşçi" güruhu olmak üzere, bir çok güç, 12 Mart sonrasında daha da geri bir konumda tasfiyeciliğe, reformculuğa yönelerek, atılmak istenen bu sorunu adıma zararlar vermekle kalmadılar, mücadeleye yoldaşlarına da en büyük kötülüğü yaptılar.

Direnişçilerin önderi Mahir ÇAYAN, Ankara'dan ayrılırken, eğitilmiş ve silahlandırılmış 7 kişilik bir birime kavuştuklarını ifade eder ve bundan duyduğu mutluluğu gizlemez. Bundan sonra esas sorunun ise grubun sayısını ve niteliğini daha da güçlendirip, silahlı mücadeleye geliştirmek olduğunu söyler. Tüm çevreler, Mahir ÇAYAN'ın yaratılmasından büyük bir sevinç duyduğu bir silahlı birimi, halklarımızın mücadelesine armağan etmenin en anlamlı bir iş olduğunu ve bunun da sorumlu devrimciğin bir gereği olarak, anıya bağliığın ifadesi olduğunu bilmek ve kavramak durumundadırlar.

Ama bu çevreler, bu deneylerden gerekli dersi ve sonuçları çıkarmadıkları gibi, en utanmazcasına sanki bu tür şeyler hiç yaşanmamış gibi davranmaya başladılar. Kendilerine TKP'yi, Mustafa Suphi'leri de hatırlatıcı. Geçmişte halklarımızın ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelesini birleştirmemesinden yararlananlar kemalistler olmuştu. TKP'nin, Kürdistan'daki direnme hareketiyle birleşme ve onlara öncülük etme yerine, kemalistlerle uzlaşma yolları araması zayıflıkla direnenler arasında kemalistler, önce komünistleri katledip, daha sonra Kürdistan üzerine yönelerek, Kürt halkını katliamlardan geçirdi. Tüm bu gerçekleri açıklarak bundan gerekli derslerin alınması gerektiğini belirttik. Ama onlar, siyaset hainleri getirdikleri şovenizmi, sosyal-shovenizmi dayattılar. Açık ki, sosyal-shovenizmi bu kadar ağır, devrimci mücadeleyi kaçırmaz olarak yenilgiye götüreceği gibi, aynı zamanda sonuç olarak varacağı nokta da tasfiyecilikti.

TKP'ye emgen olan bu anlayış, onu hem tasfiyeci bir örgüt olmanın ve hem de kendi kendisini tasfiye etmekten kurtarmadı. TKP'nin sosyal-shoveniyetini her devrimci küçüştürüyor, sosyal-shovenizmi küçüştürüyor, sosyal-shovenizmi karşı ilki başkaldıran Dr. Hikmet KIVILCIMLI, tasfiye edilerek, sesinin duyulması engellenmeye çalışılmıştır. Dr. Hikmet KIVILCIMLI, daha 1930'lu yıllarda Kürdistan'ın sömürgeleştirildiği saptamasını yapmış, Kürdistan halkının bağımsızlığını ve özgürlüğünü savunmuştur. Dr. Hikmet KIVILCIMLI, 20 yıllık hapishane yaşamını devrimci eçitme çevirilmiş, 1970'li yıllarda ecette boğuşurken bile tek arzusunun bir partizan gibi savaşarak ölmek olduğunu belirten bir direnişçidir. TKP'li revizyonistler, daha ana rahmindeki bu sesi katletmeyi başardılar ama, kendileri de burjuva kuyrukçuluğundan kurtulamadılar.

Biz, bunun marksist-leninist eyleşirlerini yaparak karşılık verdik. Doğru bir enternasyonalist anlayışa kavuşulmadan, Türkiye devriminin başarıya ulaşamayacağını, halklarımızın güçlü bir dayanışmasını oluşturulamayacağını belirttik. Haki KAREER ve Kemal PİR gibi, komünist gençliğin büyük üyeleri başta olmak üzere, Türk kökenli bir çok yoldaşlarımızı katledip, Şovenizme ve sosyal-shovenizme karşı tavır alarak, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin nasil birleştirilmesi ve bunun için de nelerin yapılması gerektiğini bizzat kendileri doğru yolu çizerek gösterdiler.

Bu eyleşir ve ideolojik faaliyetler, doğru yolun tercih edilmesinde çok açık bir biçimde gerçekleri ortaya koymasına rağmen bu güçlerin ge-

rekli dersleri çıkarmadıkları bugün de apaçık ortadadır. Bundan hareketle doğru örgütlenme, cepheleşme anlayışına yönelmediler. 12 Mart direnişçilerinin düşüncelerini geliştirmek bir yana, onların bile çok gerisinde bir konuma düştüler. Kaldı ki, direnişçilerin bizzat kendileri revizyonizm, ulusal sorun ve milliyetçilik konularında yoğun bir çalışma içinde kaldıkları söyleniyordu. Yapılması gereken, yarım kalan bu çalışmaların devam ettirilmesi. Bunun da anıya bağliı kalmanın bir gereği olduğu tüm bu güçlere belirtilmesine rağmen, hiç bir güç bu görevlere yanaşmadı.

Zor, fakat soyulu olan bu görevi, PKK Hareketi yürütmeye durumunda kaldı. Bu güçler, giderek sağ'a, reformizme ve tasfiyeciliğe kayarken, PKK, devrimcilik ve enternasyonalizme daha fazla dayandı. 1980'li yıllarda olan Ecevitçiliğin kuyruğunda eriyip giderken, PKK, görülmüş baskı ve saldırılara rağmen kendi ilana doğru bir biçimde sahip çıkarak, direnişçilerinden en ufak bir yalpalama göstermeden içte ve dışta kendisini güçlendiren dışı açılımını gerçekleştirmiş, eyleşirli kabul etmeyen direnişçileri bir tutum sergilemiştir.

MAHIR ÇAYAN

Mahir ÇAYAN başta olmak üzere, 12 Mart direnişçilerinin yazılarında dile getirdikleri görüşler, 12 Mart sonrasında uygulanmamıştır. Direnişçilerin mirası üzerinde baskı teklifleri oluşturularak mirasın çarçur edilmesi yaşanmıştır. Bu durum, bugün daha iyi anlaşılmalıdır. 12 Mart direnişçiliğinde zafer yolunu görmemek mümkün değildir. Donanımsızlık, hazırlıksızlık ve örgütsüzlük gibi birçok eksiklikler belirtilse de, her devrim için öo koşul olan cesaret, fedakarlık ve gerekli bilinçlenmeye ulaşmak için ihtiyaç duyulan çaba, fazlasıyla bu direnişçilerde mevcuttur. Çok kısa süren devrimci yaşamlarına bir çok güçlü gelişmeyi sığdırdılar.

Bir yığın birikimle dolu olan bu miras, devralınan ne yaptılar? Sadece bu miras üzerinde oynamakla yetindiler. Ne teordine ve ne de pratikte beklenen gelişmeyi gösteremediler. 12 Eylül karşısında dağlı 12 Mart direnişçilerinin anısına layık olmayacak bir şekilde tek bir mermi bile patlatmadan, teslimiyetçiliğe, tasfiyeciliğe yönelidiler. 12 Eylül darbesi karşısında bu yapılarıya açık ki, alacakları sonuç yenilgi den başka bir şey olamayacaktır. Bunun sorumluluğu, kimseye hele hele Kızildere direnişçilerine asla yüklenemez, bunun bir tek sorumlusu vardır; o da direnişçilerin anılarına doğru bir biçimde sahip çıkmayan, dayatılan direnişçisini saptırmaya çalışan ve tüm devrimci değerlere utanmazca sirt çeviren devrimcilerdir.

THKP/C hareketinin savunucusu, yorumsuz olduklarını iddia eden bir çok güç, 12 Eylül sonrasında yeniden karşılaştık. Bunların devrimde ve direnişçilerin önderlerine nasil sirt çevirdiklerini bizzat kendi pratiklerimizle gördük, yaşadık. Günler süren tartışmalarımız, konuşma ve değerlendirmelerimiz oldu; mücadeleye nasil sahip çıkılması gerektiği hususunda görüşlerimizi belirttik. Dışarda olan önderlerle bir çok yöntemi kullanarak bir araya gelmenin tartışması ve konuşmanın zeminini yaratık. 1975'li yıllarda belirttik düşüncelerimizi bir kez daha halklarımızın ortak savaşım cephesinin nasil örmülmesi gerektiği hususunda dile getirdik. O dönemde yerine getirilmeyen görevlerin, hiç olmazsa 12 Eylül sonrasında 10 yıllık

gibi bir zaman diliminden sonra yerine getirilmesi için yoğun çaba sarfedilmesi gerektiğini belirttik. Tüm çabalarımıza rağmen bilinen sonuç değişmedi.

Kızildere direnişçilerinin içinde Ömer AYNA'lar gibi halkımızın en iyi temsilcileri de bulunuyordu. THKO ve THKP-C içinde Kürt ve Türk kökenli militanlar görkemli bir direnişçiler ortak bir şekilde sergilediler. Bu, aynı zamanda bir cephe esprisi de taşımaaktadı. Bu adimlarla Fatsa'dan Kızildere'ye oradan Kürdistan'a doğru uzanan bir yol, bir hat çizilmeye çalışılıyordu. Bu da 1970'li yılların koşullarında Kemalizm biçiminde olmayan, halklarımızın bağliımız, özgür haklarına ve eşitliğine dayanan, anti-emperyalist ve demokratik muhtevalar yeni bir Kuvaay-Milliyetçiliğin mesajında başka bir anlama gelmiyordu. Kızildere şehitleri, bunu bizzat yaşamaları, direnişçileri ve aktıkları kanla ispatladılar.

Elbette, sadece sorunların anlamıyla yetinemedik. Pratikte de çözüm bulunması için üzerimize düşen sorumluluğumuz azamisini yerine getirmeye büyük özen ve dikkat gösterdik. Yine bu güçlerin Ortadoğulu'nun en acıklı anlarında güçlerini devrim için eğitip, hazırlamaları için tüm olanaklarımızı hizmetlerine sunduk. Mahir ÇAYAN'ın çok büyük anlamı verdiği 7 kişilik silahlı birimin yerine, en modern silahlarla donanmış 700 kişilik birimlerin oluşturulmasını çok rahatlıkla gerçekleştirebileceği, özgür koşullar ve fırsatların karlımlarında değerlendirilmesini kendilerine anlatık. Böylece Fatsa'dan başlayarak Kızildere'de kesintiye uğrayan yürüyüşün bu sefer Kürdistan'a kadar devam ettirilebilmesinin koşulları da doğacak ve bir gerçekliğe dönüşebilecek. Bununla birlikte Türkiye'ye ve Kürdistan'a çeşitli direnişçiler ve FKBCD bayrağı altında, daha gelişmiş bir programla direnişçilerin Kürdistan'ın doruk noktalarında kadar taşınarak, halklarımızın kurtuluşu için en soyulu adimları da atmış olacaktı.

PKK Hareketi olarak bu konuda üzerimize düşen tüm görevleri yapmaya hazır olduğumuzu belirttik ve bugün de halklarımızın kurtuluşu uğrunda gereken adimların atılması konusunda da hazır olduğumuzu ve bu konuda hiç bir fedakarlıktan kaçınmayacağımızı belirtiyoruz.

Zindanlarda her türlü işkenceye rağmen, devrimci onurlarını koruyan onbinlerce militan ve muazzam baskı ve sömürü altında inim inim inilen halkın, sorumlu devrimcilerden beklediği iki halkın mücadelesi birliğini yansıtan cephesel birliklerini yaratılmıştır. Böylesi bir cepheleşmenin objektif koşulları oldukça olgundur. Yapılması gereken, direnişçilerin cephe sorununu çözümlenecek subjektif koşulların hızla hazırlanması. Parti ve cephe sorununu çözümlenmesi THKP/C geleneği iyi kavranmalıdır. Yetersiz de olsa Direnişçiler Komitelerinin oluşturulmasıyla Devrimci Yol'da bu geleneği sürdürmeye istemistir.

O halde 12 Eylül faşizmine karşı da aynı gelenek sürdürülmek zorundadır. 12 Mart döneminde eksik olan Kürdistan cephesi de tamamlanmış, ERNK silahlıya da donanarak güçlü bir atılım ve ilerleme kaydetmiştir. Bu kez, Kürdistan halkı kendi öz çıkarlarıyla dayanışmaya girecek ve bu da ifadesini cephenin içinde bulacaktır. Birlik toplantılarında bu görüşmelerimizi dile getirdik, (bunlar tutanaklarda da mevcuttur.) Cephe konusunda programsal, stratejik ve taktik yaklaşımların oluşturulmasına hazır olduğumuzu ve her türlü özerimde bulacağımızı belirttik.

Ama sonradan da anlaşıldığı gibi, daha 70'lerin ortalarında içine girilen sağ ve yer yer de sol sapmalar nedeniyle bunların tutarlı, planlı ve kapsamlı bir devrimcilik eğilimi olamazdı ortaya çıktı. Direnişçilerin hızla terkedererek basit yaşamlarını kurtarma gayesiyle, devrimin yükseltilmesinde taktik bir alan olarak değerlendirilmesi gereken Avrupa'ya kapayı açarak, Avrupa'nın bağliımız bulunan reformizm-revizyonizm adına ne varsa ona dört elle sarılarak, yalın kendilerini tasfiyeye yetinmeye, devrimci-direnişçiler, militan örgütsüzlük adına ne varsa hapsede saldıracak tanımlanarak geçirmeye çalıştılar. Tüm bunları da görülmüş demogojilerle,

insan onuruyla bile bağliımayacak yöntemlerle sonuçlandırmaya yönelidiler.

Bir bin ekleme ve uğruna kan dökererek getirttikimiz bir yığın militan, "Devrimci İşçi" güruhu tarafından hızla Avrupa'ya taşınarak, en alçakça bir yaşam içinde tüketilmek, devrimci enerjileri bitirmek istendi. Devrimin omuzlayıcısı, yürütücüsü ve öncüsü olması gereken ve her biri bu tür duygularla dopdolu olan militanların kafaları yuduruk ve demogojik tezlerle doldurularak bulandırılmaya çalışıldı. Sürekli devrimin, halkın acısını, kin ve öfkelerini yaşamaya ve faşist cellatlarla karşı zindanlarda haykuran yoldaşlarının feryatlarına kulak vermesi gereken militanlara, basit hayvanı bir yaşam dayatarak, günlük sıradan iyi bir yaşam nerede ve nasil sürdürülür? Salt hayvanı güdüleri için iyi bir evlilik nasil gerçekleştirebilir? Batının nasil iyi bir çocuğu olunur? Entegrasyon nasil sağlanır? vb. Tüm bu konularda sayıfalar dolusu yazılar yazarak, günler süren toplantılara konuşarak ve en kötüsünde tüm bunları yerine getirmeye sınırsız "özgürlük" tanyıp bizzat pratikte uygulayarak, beyinleri bulandırdık, devrimden, direnişçen uzaklaştırmaya çalıştık.

Tasfiyeci örnekler güruhu, bu utanmazlıklarını özlere boşaltmış sözde militanlara örgüti teslim ederek, yalnız Dev-Yol'a dayatmakla yetinmeyip, giderek bunu tüm bir Türkiye ve Kürdistan sol'una egemen kılma uğraşını içine girdiler. Bir yandan icazetli sol için gerçek teorik ve pratik çalışmaya sürdürürken, diğer yandan da görülmüş bir biçimde provakasyonlara ve ihanetle sahip çıkarak, Partimiz ve halkımız aleyhine görülmüş faaliyetleri içine girenler, kazanımları tasfiyeciliğin hizmetine sunmaya çalıştılar. FKBCD adımı boşa çıkarmak için yazıp çizmedikleri, yapmadıkları şey kalmadı. PKK'nin direnişçisi adını taşıyan iyi koalisyonlar oluşturduklar. Eski dostlar, tekrar PKK aleyhtarlığına da araya geldiler, toplantılar yaptılar, bildiriler dağıttılar, devrimci karşı görülmüş zehirler kullandılar.

Önlerine ne pahasına olursa olsun PKK'nin ezilmesini koydular. Yazıyla, sözle, eylemlerle yaptıkları her şey, bu amaçlarına hizmet ediyordu. Hatta işi o derece şımarıklığa vardılar ki, PKK günümüzün en "despotik", "dogmatik", Stalinist, "Hitleri bile aratan" özelliklere sahip örgüti olarak lanse edilmeye çalışıldı. Utanmazca, "PKK'nin zulmünden kurtulmak için" toplantılar yaptılar, bildiriler kurdular. Tabii, tüm bunları da emperyalizmin kucağında oturarak, ondan aldıkları maaşlarla geçinerek, devrimcilerin direnişçisi mirasını hovardaca harcıyarak yerine getirdiler.

Halklarımızın direnişçen en çok muhtaç olduğu bir dönemde, Dev-Yol gibi bir örgütün binlerce militanının zindanlarda çürüdüğü bir ortamda, "Devrimci İşçi" güruhu onların direnişçisine sahip çıkamazlar, ayda yıldı bir çıkarırdı bildiriler dahi çıkarmaktan vazgeçerek, tehlikeli bir yaşam içine girerler. "Yeni sosyalizm", "yeni demokrasi" yafatları aldında en içreng uygulamaları, hem de şehitlerini anılarına bağliık olarak gösterme utanmazlığı için de, daha birçok militan özlereinden boşaltmak gayesiyle Avrupa'ya çekme uğraşında bulunuyorlar.

Binlerce yoldaş zindanlarda ne yapıyor? Direnişçileri ne durumda? Bu direnişçen nasil sahip çıkılır? Bunları hiçbir zaman kendilerine sormadıkları gibi, sorma sorumluluğunu da duyurmayacak kadar duygusuzlaşmış yapıları durumuna düşmüşlerdir. Tüm çabalarını, akıllarını 88'lerde sosyal-demokrasinin inayeti ve de Ecevit'in icazetliyle DSP içinde yeniden eski kuyrukçu politikalarını geliştirmeye harcıyor ve yoruyorlar. Sömürgeci burjuvazinin girişek demokrasiye kendilerini sığın göstermeye ve ona uygun bir biçimde hazırlanmaya çalışıyorlar. Ehlileştirilmiş, Avrupa terbiyesi görmüş, yürüyüşünden saçının rengine kadar biraz da sarınsaklıysa olarak, Avrupa'ya bir tip olarak, Enver paylaşmış yeni köçük Enver'ler olarak Türkiye'ye döndükler. Yeni Tanzimat فرمانlarını "yeni demok-